

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
ЦЕНА 3 ДИНАРА

БЕОГРАД, АПРИЛ 2000. ГОДИНЕ
ГОДИНА XI, БРОЈ 739

**КРИМИНАЛЦИ СФОР-а
КИДНАПОВАЛИ
МОМЧИЛА КРАЈИШНИКА**

**ГАУЛАЈТЕР ПЕТРИЧ
И ОКУПАТОРИ
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ**

ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач
др Војислав Шешељ

Главни и одговорни уредник
Синиша Аксентијевић

Заменик главног
и одговорног уредника
Душан Весић

Помоћник главног
и одговорног уредника
Јасна Олујић Радовановић

Редакција

Жана Живаљевич,
Огњен Михајловић, Весна Арсић,
Маринко Марић, Ивана Борац,
Коста Димитријевић, Јадранка
Шешељ, Драгана Глушац,
Ивана Ђурић, Наташа Жижић,
Дејан Анђус, Весна Зобеница,
Добрица Гајић, Весна Марић,
Момир Марковић, Дејан Лукић,
Злата Радовановић

Техничко уређење,
компјутерски прелом,
дизајн и израда колора
Северин Поповић

Фоторепортери

Крсто Голубовић
и Марко Поплашен

Лектор

Зорица Илић

Секретар редакције

Љиљана Михајловић

Председник Издавачког савета

Др Ђорђе Николић

Заменик председника

Издавачког савета

Др Бранко Налопеза

Издавачки савет

др Војислав Шешељ,
Томислав Николић,
др Никола Поплашен,
Маја Гојковић,
мр Небојша Величковић,
Александар Вучић,
Драган Тодоровић,

Мирко Благојевић, Ратко Гонди,
Момир Војводић, Стево Драгишић,
Драгољуб Стаменковић,
Гордана Поп-Лазич, Јука Митровић,
др Бранислав Блажић,

Штампа

"Етикета", 20 октобра 2,
11307 Болеч

Редакција прима пошту на адресу
"Велика Србија",

Трг победе 3, 11080 Земун

Рукописи се не враћају

Новине "Велика Србија" уписане
су у Регистар средстава јавног информисања
Министарства за информације под бројем 1104. од 5. јуна 1991.
године.

Правећи пртину до власти групи својих квислинга, улези СФОР-а демонстрирали су у Републици Српској већ виђено безакоње и силу, неколико дана уочи локалних избора.

Као бесни пси, кидисали су на кућу породице Крајишник, на Палама. По налогу некакве фантомске оптужнице Хашког суда, отели су једног од највиђенијих представника српског народа са обе стране Дрине. По оцени неких страних медија, та акција није могла бити изведена без "активне локалне обавештајне помоћи". Није тешко утврдити да се и отисци прљавих прстију Милорада Додика, лопова који је украо и положај председника владе, налазе на лисицама Момчила Крајишника.

Крајишник је брзопотезно пребачен у затвор Хашког суда, у Шевенинген, одакле се, до сада, ниједан Србин није вратио жив. Његова судбина је у рукама инструментализованих судија, скупљених с коца и конопца, који су се досетили правне иновације – тајних оптужница за српске "ратне злочинце". (Право ни једне државе на свету не признаје инструмент тајне оптужнице, осим "права" мафије, Ције, Северноатлантског пакта и сличних јавних и тајних организација).

Момчило Крајишник, који се у складу са "судским поступком" већ појавио пред Хашким судом, одбацио је свих девет тачака оптужнице.

Поставља се питање зашто је, дакле, у овом тренутку и на овакав начин, склоњен са политичке сцене, када је раније за то било много више повољнијих прилика?

Перфидни организатори његове криминалне отмице (сви путеви воде у Брисел) наумили су да у Републици Српској "легално" освоје власт, на свим нивоима, и заврше процес њеног гурања у "раље" тзв. мултинационалне и мултиконфесионалне Босне и Херцеговине.

Увертира за тај чин је дестабилизација српске државе, кроз ревизију "застарелог" Дејтонског споразума и уношење неспокојства у све, патриотски опредељене, грађане да су потенцијални "ратни злочинци", да им је "правда" за петама, да су на "листи чекања" за Хаг.

Челници Српске демократске странке подлегли су тим психолошким притисцима бриселске (НАТО) мафије и, заузети својим јадом, оставили су Момчила Крајишника на цедилу. Уместо да загорчавају живот отмичарима и окупаторима СФОР-а, ишли су линијом мањег отпора и позивали грађане на хладнокрвност и на учешће на ОЕБС-овим изборима, инфантилно верујући у њихов фер-плеј. (Момчило Крајишник је заслужио много више од два "академска" митинга у Бијељини и Бањалуци).

У међувремену, објављени су прелиминарни резултати тек одржаних избора. Проглашена победа СДС, у већини општина, неће бити дугог века. ОЕБС је у своју "демократску игрицу" уложио велике паре, да би њен исход препустио вољи бирачког тела. Тамо где не буду могли да "напакују" резултате, послужиће се силом, као у случају легално изабраног председника Републике Српске, др Николе Поплашене. Извесно је да ОЕБС ниједну значајнију општину неће препустити победнику.

Дакле, унапред намештене изборе требало је бојкотовати. У таквим околностима није било сврхе учествовати у изборној фарси, режираној за тзв. међународну заједницу, која закулисним прљавштинама даје привид демократије.

Синиша Аксентијевић

БЕЗБЈЕДНОСТ

ТАЈНА ОПТУЖНИЦА ПРОТИВ МОМЧИЛА КРАЈИШНИКА

Међународни кривични суд
за бившу Југославију

ПРЕДМЕТ БР. IT-00-39-1

ТУЖИЛАЦ МЕЂУНАРОДНОГ СУДА
ПРОТИВ МОМЧИЛА КРАЈИШНИКА

ОПТУЖНИЦА

Тужилац Међународног кривичног суда за бившу Југославију, на основу свог овлашћења из члана 18 Статута Међународног кривичног суда за бившу Југославију (у даљем тексту: Статут Међународног суда), оптужује

МОМЧИЛА КРАЈИШНИКА

за геноцид, злочине против човјечности, кршења закона и обичаја рата и тешке повреде женевских конвенција како слиједи:

Оптужени

1) Момчило Крајишник, син Сретена и Милке (рођене Шпирин), рођен је 20. јануара 1945. у Забрђу, општина Нови Град, Сарајево, Босна и Херцеговина.

2) Момчило Крајишник је био један од водећих чланова Српске демократске странке Босне и Херцеговине (у даљем тексту: СДС) од времена њеног оснивања у Босни и Херцеговини. Момчило Крајишник је дугогодишњи сарадник Радована Караџића, бившег председника СДС-а. Заједно са Радованом Караџићем, Момчило Крајишник је вршио функције у разним тијелима и одборима СДС-а Дана 12. јула 1991. Момчило Крајишник је изабран у Главни одбор СДС-а.

3) Момчило Крајишник је био председник Скупштине српског народа у Босни и Херцеговини (у даљем тексту: скупштина босанских Срба) од 24. октобра 1991. и најмање до новембра 1995. године.

4) Од 27. марта 1992. Момчило Крајишник је, са Радованом Караџићем и другим члановима СДС-а, био члан Савјета за националну безбједност такозване Српске републике Босне и Херцеговине (у даљем тексту: српска република). Момчило Крајишник је, заједно са Радованом Караџићем и дру-

гим члановима СДС-а, био члан проширеног председништва српске републике од почетка јуна 1992. до 17. децембра 1992. Од отприлике 30. новембра 1992. Момчило Крајишник је, уз Радована Караџића и друге чланове СДС-а, био члан врховне команде оружаних снага српске републике.

ТАЧКЕ ОПТУЖНИЦЕ

5) Између 1. јула 1991. и 30. децембра 1992. Момчило Крајишник је, дјелујући сам или у сарадњи са Радованом Караџићем и другима, учествовао у кривичним дјелима за које се терети у тексту који слиједи како би се обезбједила контрола над оним подручјима Босне и Херцеговине која су проглашена дијеловима Српске Републике Босне и Херцеговине. Та подручја укључују, међу осталим, слиједеће општине: Бања Лука, Бијељина, Билећа, Босанска Крупа, Босански Нови, Босански Петровац, Босански Шамац, Братунац, Брчко, Чајниче, Челинац, Добој, Доњи Вакуф, Фоча, Гашко, Хаџићи, Илијаши, Илијаш, Јајце, Кључ, Калиновик, Котор Варош, Невесиње, Нови Град, Ново Сарајево, Пале, Приједор, Пљавор, Рогатица, Рудо, Сански Мост, Шековићи, Шипово, Соколац, Теслић, Трново, Вишеград, Власеница, Вогошћа, Завидовићи и Зворник.

6) Да би постигли тај циљ, вођство босанских Срба, укључујући Момчила Крајишника и Радована Караџића, потакло је и спровело начин понашања који је укључивао стварање немогућих услова за живот, укључујући тактику прогона и терора чији је ефекат требало бити да подстакне несрбе на одлазак из тих подручја, депортацију оних који нису били вољни отићи и ликвидацију других. Такав начин понашања је до 31. децембра 1992. резултирао смрћу или присилним одласком значајног дијела босанских муслимана, босанских Хрвата и других несрпских група из тих општина.

7) Снаге босанских Срба, што је обухватало војне и паравојне јединице те јединице територијалне одбране и полиције (у даљем тексту: снаге босанских Срба), СДС и државне власти које су дјеловале подрукововањем и контролом Момчила Крајишника, Радована Караџића и других, преузеле су низ разних акција да се значајно смањи број босанских муслимана, босанских Хрвата и других несрпских популација тих општина.

8) Почевши од краја марта 1992. снаге босанских Срба преузеле су физичку контролу над општинама наведеним у параграфу 5, често путем силовитих напада. Ти напади и преузимање власти одигравали су се на координисани и плани-

рани начин. Организацију и руковођење у преузимању власти и догађајима који су услједили обезбједили су СДС, цјело и полицијско вођство и руководећи органи српских општина, укључујући кризне штабове, ратна предсједништва и ратна повјереништва.

Тачке 1-6

(Геноцид, саучесништво у геноциду, истребљење, убиство, хотимично лишавање живота)

9) Повезујући их са тачкама 1-6, тужилац поново наводи и уврштава у њихов садржај параграфе 1-8 и параграфе 32-58.

10) Између 1. јула 1991. и 31. децембра 1992. Момчило Крајишник је, дјелујући сам или у сарадњи са Радованом Карацићем и другим, планирао, подстицао, наредио, починио или на други начин помогао и подржао планирање, припрему или извршење уништења, у цјелости или дјелимично, босанскомуслиманских и босанскохрватских националних, етничких, расних или вјерских група као таквих, у више општина, међу осталим у Бијељини, Братунцу, Босанском Шамцу, Брчком, Добоју, Фочи, Илијашу, Кључу, Котор Варошу, Новом Граду, Приједору, Рогатици, Санском Мосту, Вишеграду, Власеници, Завиловићима и Зворнику. Уништавање тих група у тим општинама спроведено је:

а) убијањем босанских муслимана и босанских Хрвата које се одиграло током и након напада на и унутар тих општина и убијањем босанских муслимана и босанских Хрвата у логорима и заточеничким објектима и након што су из њих одведени;

б) доношењем тешких тјелесних или душевних повреда босанским муслиманима и босанским Хрватима за вријеме заточења у логорима и заточеничким објектима и током испитивања на тим локацијама, у полицијским станицама и војним касарнама гдје су заточеници били стално изложени нечовјечним дјелима, или били присиљени да их гледају, укључујући убиство, сексуално насиље, мучење, премлаћивања и пљачку; и

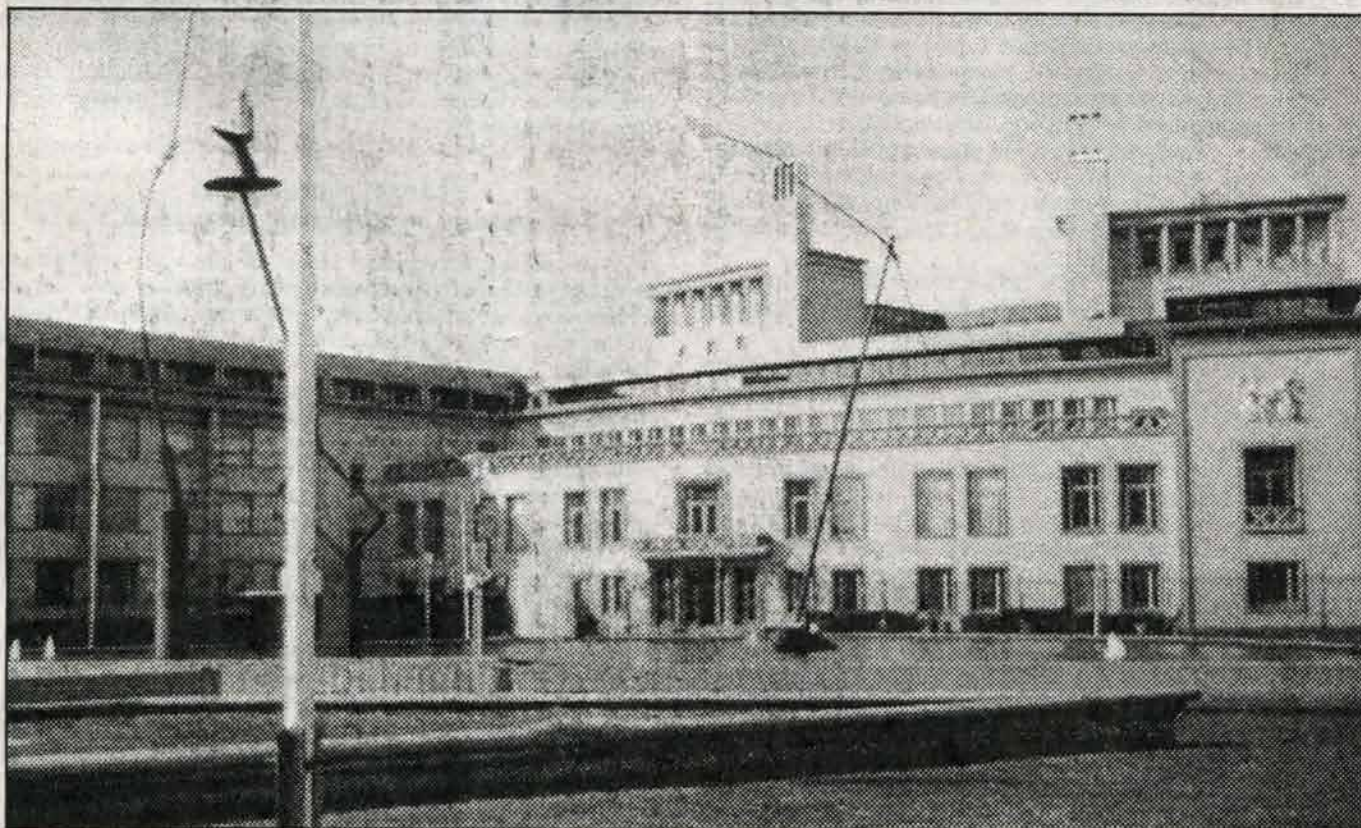
ц) заточењем босанских муслимана и босанских Хрвата у логорима и заточеничким објектима у условима живота срачунатим да доведу до физичког уништења, у

цјелини или дјелимично, тих националних, етничких, расних и вјерских група као таквих.

Убиства

11) Убиства која су снаге босанских Срба извршиле током и након напада на и унутар тих општина укључују али нису ограничена на слиједића:

- убиство, отприлике 1-2. априла 1992. најмање четрдесет и осам мушкараца, жена и дјеце, босанских муслимана и/или босанских Хрвата у Бијељини – општина Бијељина;
- убиство, отприлике 7-8. маја 1992. седамнаест босанских муслимана и босанских Хрвата у складишту у Црквени – општина Босански Шамац;
- убиство, отприлике 4. маја 1992. десетак мушкараца, босанских муслимана и босанских Хрвата, у хотелу Госавина – општина Брчко;
- убиство, отприлике 10. маја 1992. тридесет и четири цивила, босанских муслимана и/или босанских Хрвата, из села горња Грапска – општина Добој;
- убиство, отприлике 1. маја 1992. више од шездесет сељана, босанских муслимана и/или босанских Хрвата, мјештана села Јелеч – општина Фоча;
- погубљење, отприлике 5. јуна 1992. осамнаест сељана, босанских муслимана, мјештана села Љешево – општина Илијаш;
- погубљења, отприлике 30. маја 1992. мјештана села Прхово, босанских муслимана и/или босанских Хрвата, међу којима су биле жене и дјеца, и масовно погубљење, отприлике 1. јуна 1992. више од стотину мушкараца, босанских муслимана и/или босанских Хрвата, из села Велагићи – општина Кључ;
- убиство, отприлике 13. августа 1992. седамнаест мушкараца босанских муслимана из села Дабовићи, и убиство, у новембру 1992. око сто деведесет мушкараца, босанских муслимана и босанских Хрвата, из села Грабовица – општина Котор варош;
- убиство, отприлике 23. јула 1992. босанских муслимана мјештана села Чараково – општина Приједор;

Нелегитимна политичка творевина: Хашки трибунал

- убиство, отприлике 25. маја 1992. више од тридесет жена и дјецe, босанских муслимана и/или босанских Хрвата, у селу Хрустово – општина Сански Мост;
- погубљење, током цијелог мјесеца јуна 1992. стотина мушкараца, жена и дјецe, босанских муслимана из Вишеграда, на разним мостовима на Дрини, и убиство, 14. јуна 1992. више од шездесет босанских муслимана и/или босанских Хрвата, мјештана села Коритник – општина Вишеград;
- убиство, отприлике 2. маја 1992. око дванаест мушкараца босанских муслимана и/или босанских Хрвата из села Друм, и убиство, отприлике 16. маја 1992. више од шездесет мушкараца, жена и дјецe босанских муслимана и/или босанских Хрвата из села заклопача – општина Власеница;
- убиство, отприлике 25. јуна 1992. двадесет и једног мушкараца, босанских муслимана и/или босанских Хрвата, из села Возућа – општина Завидовићи;
- убиство, отприлике 9. априла 1992. петнаест мушкараца босанских муслимана и/или босанских Хрвата из града Зворника – општина Зворник.

12) СДС и државне власти отворили су логоре и објекте за заточење у тим општинама. Након напада на општине, снаге босанских Срба сакупљале су десетке хиљада босанских муслимана и босанских Хрвата и присиљавале их да пјешаче до сабиралишта гдје су их окупљали за пребавивање у логоре и објекте за заточење. Током тих маршева, босанске муслимане и босанске Хрвате су издвајали из колоне и погубљивали их.

13) Многи од босанских муслимана и босанских Хрвата који су преживјели нападе и присилне маршове одведени су у те логоре и објекте за заточење међу којима су били и слиједећи:

- Мањача у општини Бања Лука, од отприлике 21. априла до 18. децембра 1992;
- Батковић у општини Бијељина, од отприлике 1. јуна 1992. до 31. децембра 1992;
- Школа Вук Караџић у општини Братунац, од 1. маја 1992. па током цијелог периода за који се терети у овој оптужници;
- Лука у општини Брчко, од 7. маја до почетка јула 1992;
- Складиште муниције Баре од 1. маја 1992, затвор Спреча од 1. маја 1992, станица СУП-а од 1. маја до 31. јула 1992; Першинов диско од 1. маја 1992; касарна ЈНА Шеварлије од 1. маја до 30. јуна 1992, и хангари ЈНА близу Босанске плантаже од маја 1992. – све у општини Добој;
- КП Дом у општини Фоча, од 18. априла 1992. па током цијелог периода за који се терети у овој оптужници;
- Омарска од 15. маја до 15. августа 1992. Кератерм од 15. маја до 6. августа 1992. и Трнопоље од 15. маја до 30. септембра 1992, у општини Приједор;
- Расадник/Сладара од 1. маја 1992. и током цијелог предметног периода оптужнице, и школа Вељко Влаховић од 1. маја до 31. августа 1992, у општини Рогатица;
- Бетонирка од 27. маја до 7. јула 1992, у општини Сански Мост;
- Сушица од 2. јуна до почетка септембра 1992. у општини Власеница;
- Дом културе у Чelopeку од 29. маја до 30. јуна 1992, Економија од отприлике 7. до 22. маја 1992, Техничка школа у Каракају од 29. маја до јуна 1992. у општини Зворник.

14) У тим логорима и заточеничким објектима радио је и њима управљао војни и полицијски кадар, којим је на највишој инстанци руководило и који је контролисало високо руководство босанских Срба, укључујући Момчило Крајишника и Радована Караџића.

15) Убиства која су снаге босанских Срба починиле над босанским муслиманима и босанским Хрватима у тим логорима и заточеничким објектима или након што су из њих одведени, укључују али нису ограничена на слиједећа:

- погубљења по кратком поступку у мају 1992, кад су погубљени босански муслимани заточени у логору Лука – општина Брчко;

- убиства током маја и јуна 1992, кад су убијени мушкарци у доби за војску босански муслимани и/или босански Хрвати, затвореници логора Сушица – општина Власеница;
- убиства у јуну 1992. кад је убијено више од тридесет мушкараца босанских муслимана и/или босанских Хрвата затворених у Дому културе у Чelopeку; масовно убиство отприлике 1-5. јуна 1992. кад је око сто деведесет затвореника босанских муслимана и/или босанских Хрвата убијено у Гериној клаоници – општина Зворник;
- масовно убиство отприлике 14. јуна 1992. кад је убијено четрдесет и седам мушкараца босанских муслимана из логора Рајловац – општина Нови Град;
- погубљење отприлике 15. јуна 1992. кад је погубљено најмање десет мушкараца из Вишеграда, босанских муслимана – општина Рогатица;
- погубљење отприлике 20. јуна 1992. кад је више од сто педесет мушкараца босанских муслимана и/или босанских Хрвата из приједорског подручја Брдо погубљено у логору Омарска; погубљење отприлике 24-25. јуна 1992. кад је око сто педесет мушкараца босанских муслимана и/или босанских Хрвата погубљено у просторији број 3 у логору Кератерм; масовно погубљење отприлике 21. августа 1992. кад је око сто педесет мушкараца босанских муслимана и/или босанских Хрвата из логора Трнопоље погубљено на планини Влашић у Скендер Вакуфу – општина Приједор;
- учестало премлаћивање, мучење и убијање током мјесеца јула 1992. кад је страдало тридесет и шест босанских муслимана заточених у КП Дому у Фочи; убиство отприлике 5. августа 1992. кад је убијено више од двадесет заточеника босанских муслимана из општине Калиновић које су довели у КП Дом у Фочи, а затим их одвели и убили близу Јелеча, општина Фоча.

Наношење тешких тјелесних или душевних повреда

16) Снаге босанских Срба и други којима је омогућен несметан приступ у логоре, излагали су у логорима и заточеничким објектима заточенике, босанске муслимане и босанске Хрвате из тих општина, физичком и душевном злостављању, нанијевши им тиме тешке тјелесне и душевне повреде. Посљедица тих нечовјечних дјела јесте то што су у периоду од краја маја до 31. децембра 1992. хиљаде босанских муслимана и босанских Хрвата у тим заточеничким објектима изгубили живот.

Услови срачунати да доведу до физичког уништења

17) Услови у логорима и заточеничким објектима укључивали су неадекватну исхрану, често довољну само за пуко преживљавање, загађену воду, недовољну или непостојећу лекарску негу, недовољно хигијенске услове и недостатак простора.

18) Између 1. јула 1991. и 31. децембра 1992. Момчило Крајишник је знао или имао разлога да зна да снаге босанских Срба под његовим руковођењем и контролом чине дјела описана у параграфима 10 до 17, или да су их починиле. Момчило Крајишник није предузео неопходне и разумне мјере да спријечи таква дјела или да казни њихове починиоце.

Тим дјелима и пропустима Момчило Крајишник учествовао је у слиједећем:

Тачка 1: Геноцид, кажњив по члановима 4(3)(а), 7(1) и 7(3) Статута Међународног суда.

Тачка 2: Саучесништво у геноциду, кажњиво по члановима 4(3)(е), 7(1) и 7(3) Статута Међународног суда.

Тачка 3: Истребљење, злочин против човјечности, кажњив по члановима 5(б), 7(1) и 7(3) Статута Међународног суда.

Тачка 4: Убиство, злочин против човјечности, кажњив по члановима 5(а), 7(1) и 7(3) Статута Међународног суда.

Тачка 5: Убиство, кршење закона и обичаја рата, признато заједничком чланом 3(1)(а) женевских конвенција из 1949.

кажњиво по члановима 3, 7(1) и 7(3) Статута Међународног суда.

Тачка 6: Хотимично лишавање живота, тешка повреда Женевских конвенција из 1949, кажњиво по члановима 2(а), 7(1) и 7(3) Статута Међународног суда.

Тачка 7 (Прогони)

19) Повезујући их са тачком 7, тужилац поново наводи и уврштава у њен садржај параграфе 9-17, параграфе 23-24 и параграфе 32-38.

20) Између 1. јула 1991. и 31. децембра 1992. Момчило Крајишник је, дјелујући сам или у сарадњи са Радованом Караџићем и другима, планирао, подстицао, наредио, починио или на други начин помогао и подржао планирање, припрему или извршење прогона босанских муслимана, босанских Хрвата и других несрпских популација наведених у параграфу 5. Ти прогони укључују али нису ограничени на слиједеће:

а) убијање хиљада босанских муслимана и босанских Хрвата од стране снага босанских Срба током и након напада на подручја и општине наведене у параграфима 10 и 11, и у логорима и заточеничким објектима наведеним у параграфима 12 и 15;

б) присилно премјештање или депортација десетина хиљада босанских муслимана, босанских Хрвата и других несрба од стране снага босанских Срба из општина наведених у параграфу 5;

ц) нечовјечно поступање и/или мучење босанских муслимана, босанских Хрвата и других несрба из општина наведених у параграфу 5. Током и након напада на те општине, без обзира на то да ли су их одвели у заточеничке центре, полицијске станице, војне касарне, приватне куће или друге локације, снаге босанских Срба изложиле су босанске муслимане, босанске Хрвате и друге несрпске шивиле окружном, нечовјечном поступању које је укључивало свакодневна премлаћивања, секуларно насиље и пријетње смрћу. Многи су били присиљени гледати погубљења и окупне нападе на друге заточенике;

д) константно понижавање и деградација босанских муслимана, босанских Хрвата и других несрба из општина наведених у параграфу 5 од стране снага босанских Срба. Мушкарци и жене, босански муслимани, босански Хрвати и други не-Срби, били су свакодневно подвргнути крајње нечовјечним условима. Заточеницима је била ускраћена адекватна прехрана, адекватна лекарска њега, хигијенско-санитарни објекти и били су присиљени трпјети нечовјечне услове. Заточеници су живјели у атмосфери сталног страха коју су стварале окупности над насумично одабраним жртвама. Заточеници су непрестано били изложени физичком насиљу, душевној патњи, сексуалном насиљу и другим деградирајућим и понижавајућим околностима које представљају фундаментални напад на њихову човјечност;

е) ускраћивање основних права босанским муслиманима, босанским Хрватима и другим несрбима у општинама наведеним у параграфу 5 од стране снага босанских Срба, укључујући право на рад, слободу кретања, право на правосудни процес и право равноправног приступа јавним службама, међу осталим и доступност лекарске његе;

ф) безобзирно разарање, од стране снага босанских Срба, градова, насеља и села босанских муслимана, босанских Хрвата и других не-Срба у општинама наведеним у параграфу 5. Током и након напада на те општине, снаге босанских Срба систематски су уништавале градове, насеља, села и имовину босанских муслимана, босанских Хрвата и других не-Срба, укључујући куће, пословне просторе и муслиманска и римокатоличка света мјеста. Зграде су уништаване гранатирањем, спаљивањем и подметањем експлозива. Разарање је било таквих размјера да су у многим од тих општина од зграда остали само дијелови

грађевине и шута. Зграде повезане са српском православном вјером остале су нетакнуте.

21) Између 1. јула 1991. и 31. децембра 1992. Момчило Крајишник је знао или имао разлога знати да снаге босанских Срба под његовим руковођењем и контролом чине дјела описана у параграфу 20 или да су то учиниле. Момчило Крајишник није предузео нужне и неопходне мјере да спречи таква дјела или да казни њихове починиоце.

Тим дјелима и пропустима Момчило Крајишник је учествовао у слиједећем:

Тачка 7: Прогони на политичким, расним и вјерским основама, злочин против човјечности, кажњив по члановима 5(х), 7(1) и 7(3) Статута Међународног суда.

Тачке 8-9: (депортација, нечовјечна дјела) 22) Повезујући их са тачкама 8-9, тужилац поново наводи и уврштава у њихов садржај параграфе 19-21 и параграфе 35-38.

23) Између 1. јула 1991. и 31. децембра 1992. Момчило Крајишник је, са Радованом Караџићем и другима, дјелујући сам и у сарадњи, планирао, подстицао, наредио, починио или на други начин помогао и подржао планирање, припрему или извршење присилног премјештања и депортације десетина хиљада босанских муслимана, босанских Хрвата и других несрба из општина наведених у параграфу 5.

24) Организовано присилно премјештање босанских муслимана, босанских Хрвата и других несрпских популација из тих општина започело је почетком априла 1992. Они су депортовани у подручја Босне и Херцеговине која су била под контролом међународно признатих власти те у Хрватску и Србију. Присилна премјештања и депортације организовале су полицијске снаге босанских Срба и други општински органи босанских Срба који су дјеловали по упутствима кризних штабова. У многим случајевима се од босанских муслимана, босанских Хрвата и других несрба тражило да потпишу документе у којима се наводи да сву своју имовину предају републици босанских Срба како би им власти босанских Срба дозволиле да оду или их пустиле из објеката за задржавање.

25) Између 1. јула 1991. и 31. децембра 1992. Момчило Крајишник је знао или имао разлога знати да снаге босанских Срба под његовим руковођењем и контролом чине дјела описана у параграфима 23 и 24 или да су то учиниле. Момчило Крајишник није предузео неопходне и разумне мјере да спречи таква дјела или да казни њихове починиоце.

Тим дјелима и пропустима Момчило Крајишник је учествовао у слиједећем:

Тачка 8: Депортација, злочин против човјечности, кажњив по члановима 5(д), 7(1) и 7(3) Статута Међународног суда.

Тачка 9: Нечовјечна дјела (присилно премјештање), злочин против човјечности, кажњив по члановима 5(и), 7(1) и 7(3) Статута Међународног суда.

Индивидуална кривична одговорност

26) Као активни члан вођства босанских Срба за вријеме сукоба у Босни и Херцеговини, између 1. јула 1991. и 31. децембра 1992. Момчило Крајишник је, дјелујући сам или у сарадњи са Радованом Караџићем и другима, и формално и де факто имао овласти и контролу над снагама босанских Срба и свим органима СДС-а и државним органима који су учествовали у кривичним дјелима за која се терети у овој оптужници.

27) Посебно је, кроз своје функције члана Савјета за националну безбједност и члана предсједништва српске републике, Момчило Крајишник, са Радованом Караџићем и другима, контролисао снаге босанских Срба и органе СДС-а и државне органе који су учествовали у кривичним дјелима за која се терети у овој оптужници.

а) Дана 27. марта 1992. скупштина босанских Срба основала је Савјет за националну безбједност српске републике. Момчило Крајишник је био један од његових осам чланова. Радован Караџић је био његов предсједник. Радован Караџић је сматрао да одлуке Савјета за националну безбједност морају бити обавезујуће за све извршне органе, полицију и владу, нарочито у хитним ситуацијама

кажњиво по члановима 3, 7(1) и 7(3) Статута Међународног суда.

Тачка 6: Хотимично лишавање живота, тешка повреда Женевских конвенција из 1949, кажњиво по члановима 2(а), 7(1) и 7(3) Статута Међународног суда.

Тачка 7 (Прогони)

19) Повезујући их са тачком 7, тужилац поново наводи и уврштава у њен садржај параграфе 9-17, параграфе 23-24 и параграфе 32-58.

20) Између 1. јула 1991. и 31. децембра 1992, Момчило Крајишник је, дјелујући сам или у сарадњи са Радованом Караџићем и другима, планирао, подстицао, наредио, починио или на други начин помогао и подржао планирање, припрему или извршење прогона босанских муслимана, босанских Хрвата и других несрпских популација наведених у параграфу 5. Ти прогони укључују али нису ограничени на слиједеће:

а) убијање хиљада босанских муслимана и босанских Хрвата од стране снага босанских Срба током и након напада на подручја и општине наведене у параграфима 10 и 11, и у логорима и заточеничким објектима наведеним у параграфима 12 и 15;

б) присилно премјештање или депортација десетина хиљада босанских муслимана, босанских Хрвата и других несрба од стране снага босанских Срба из општина наведених у параграфу 5;

ц) нечовјечно поступање и/или мучење босанских муслимана, босанских Хрвата и других несрба из општина наведених у параграфу 5. Током и након напада на те општине, без обзира на то да ли су их одвели у заточничке центре, полицијске станице, војне касарне, приватне куће или друге локације, снаге босанских Срба изложиле су босанске муслимане, босанске Хрвате и друге несрпске шивиле окружном, нечовјечном поступању које је укључивало свакодневна премлаћивања, сексуално насиље и пријетње смрћу. Многи су били присиљени гледати погубљења и окрутне нападе на друге заточенике;

д) константно понижавање и деградација босанских муслимана, босанских Хрвата и других несрба из општина наведених у параграфу 5 од стране снага босанских Срба. Мушкарци и жене, босански муслимани, босански Хрвати и други не-Срби, били су свакодневно подвргнути крајње нечовјечним условима. Заточеницима је била ускраћена адекватна прехрана, адекватна лекарска њега, хигијенско-санитарни објекти и били су присиљени трпјети нечовјечне услове. Заточеници су живјели у атмосфери сталног страха коју су стварале окружности над насумно одабраним жртвама. Заточеници су непрестано били изложени физичком насиљу, душевној патњи, сексуалном насиљу и другим деградирајућим и понижавајућим околностима које представљају фундаментални напад на њихову човјечност;

е) ускраћивање основних права босанским муслиманима, босанским Хрватима и другим несрбима у општинама наведеним у параграфу 5 од стране снага босанских Срба, укључујући право на рад, слободу кретања, право на правосудни процес и право равноправног приступа јавним службама, међу осталим и доступност лекарске његе;

ф) безобзирно разарање, од стране снага босанских Срба, градова, насеља и села босанских муслимана, босанских Хрвата и других не-Срба у општинама наведеним у параграфу 5. Током и након напада на те општине, снаге босанских Срба систематски су уништавале градове, насеља, села и имовину босанских муслимана, босанских Хрвата и других не-Срба, укључујући куће, пословне просторе и муслиманска и римокатоличка света мјеста. Зграде су уништване гранатирањем, спаљивањем и подметањем експлозива. Разарање је било таквих размјера да су у многим од тих општина од зграда остали само дијелови

грађевине и шута. Зграде повезане са српском православном вјером остале су нетакнуте.

21) Између 1. јула 1991. и 31. децембра 1992. Момчило Крајишник је знао или имао разлога знати да снаге босанских Срба под његовим руковођењем и контролом чине дјела описана у параграфу 20 или да су то учиниле. Момчило Крајишник није предузео нужне и неопходне мјере да спријечи таква дјела или да казни њихове починиоце.

Тим дјелима и пропустима Момчило Крајишник је учествовао у слиједећем:

Тачка 7: Прогони на политичким, расним и вјерским основама, злочин против човјечности, кажњив по члановима 5(х), 7(1) и 7(3) Статута Међународног суда.

Тачке 8-9: (депортација, нечовјечна дјела) 22) Повезујући их са тачкама 8-9, тужилац поново наводи и уврштава у њихов садржај параграфе 19-21 и параграфе 35-58.

23) Између 1. јула 1991. и 31. децембра 1992. Момчило Крајишник је, са Радованом Караџићем и другима, дјелујући сам и у сарадњи, планирао, подстицао, наредио, починио или на други начин помогао и подржао планирање, припрему или извршење присилног премјештања и депортације десетина хиљада босанских муслимана, босанских Хрвата и других несрба из општина наведених у параграфу 5.

24) Организовано присилно премјештање босанских муслимана, босанских Хрвата и других несрпских популација из тих општина започело је почетком априла 1992. Они су депортовани у подручја Босне и Херцеговине која су била под контролом међународно признатих власти те у Хрватску и Србију. Присилна премјештања и депортације организовале су полицијске снаге босанских Срба и други општински органи босанских Срба који су дјеловали по упутствима кризних штабова. У многим случајевима се од босанских муслимана, босанских Хрвата и других несрба тражило да потпишу документе у којима се наводи да сву своју имовину предају републици босанских Срба како би им власти босанских Срба дозволиле да оду или их пустиле из објеката за заточење.

25) Између 1. јула 1991. и 31. децембра 1992. Момчило Крајишник је знао или имао разлога знати да снаге босанских Срба под његовим руковођењем и контролом чине дјела описана у параграфима 23 и 24 или да су то учиниле. Момчило Крајишник није предузео неопходне и разумне мјере да спријечи таква дјела или да казни њихове починиоце.

Тим дјелима и пропустима Момчило Крајишник је учествовао у слиједећем:

Тачка 8: Депортација, злочин против човјечности, кажњив по члановима 5(д), 7(1) и 7(3) Статута Међународног суда.

Тачка 9: Нечовјечна дјела (присилно премјештање), злочин против човјечности, кажњив по члановима 5(и), 7(1) и 7(3) Статута Међународног суда.

Индивидуална кривична одговорност

26) Као активни члан вођства босанских Срба за вријеме сукоба у Босни и Херцеговини, између 1. јула 1991. и 31. децембра 1992. Момчило Крајишник је, дјелујући сам или у сарадњи са Радованом Караџићем и другима, и формално и де факто имао овласти и контролу над снагама босанских Срба и свим органима СДС-а и државним органима који су учествовали у кривичним дјелима за која се терети у овој оптужници.

27) Посебно је, кроз своје функције члана Савјета за националну безбједност и члана предсједништва српске републике, Момчило Крајишник, са Радованом Караџићем и другима, контролисао снаге босанских Срба и органе СДС-а и државне органе који су учествовали у кривичним дјелима за која се терети у овој оптужници.

а) Дана 27. марта 1992. скупштина босанских Срба основала је Савјет за националну безбједност српске републике. Момчило Крајишник је био један од његових осам чланова. Радован Караџић је био његов предсједник. Радован Караџић је сматрао да одлуке Савјета за националну безбједност морају бити обавезујуће за све извршне органе, полицију и владу, нарочито у хитним ситуацијама

када се морају доносити одлуке о рату, миру и другим питањима везаним за националну безбједност. Прокламира функција Савјета за националну безбједност била је да разматра политичка, правна, уставна и друга питања од интереса за безбједност српског народа у Босни и Херцеговини. Све док 12. маја 1992. није формирано трочлавно председништво, Савјет за националну безбједност био је ефективно главни орган власти у српској републици.

б) Радован Караџић изабран је за председника председништва. Момчило Крајишник наставио је присуствовати састанцима тог трочлавног председништва док није и формално постао члан тог органа кад је он, отприлике 1. јуна 1992. проширен. Од тада па до расформирања у децембру 1992. Момчило Крајишник је био активни члан проширеног председништва српске републике. Проширено председништво је било врховни командант војске босанских Срба у миру и рату и полицијских снага босанских Срба у рату и другим ванредним стањима. Председништво је одлучивало о употреби војске у рату, те именovalo, уапсећивало и отпуштало официре војске републике босанских Срба. Осим тога, председништво је примало извјештаје о активностима јединица под својом командом.

ц) Као члан проширеног председништва, Момчило Крајишник је имао власти да казни или покрене истраге или поступке против свих лица или припадника оружаних снага под својом командом за које се мислило да су починили кривична дјела на територији српске републике.

д) Дана 17. децембра 1992. проширено председништво је расформирао и Радован Караџић је изабран за јединог председника српске републике (Република Српска).

28) Поврх тога, кроз свој положај члана Главног одбора СДС-а, Момчило Крајишник је, дјелујући сам или у сарадњи са Радованом Караџићем и другима, имао овласти и контролу над снагама босанских Срба и свим органима СДС-а и државним органима, укључујући кризне штабове, ратна председништва и ратна повјереништва, који су учествовали у кривичним дјелима за која се терети у овој оптужници:

а) Дана 12. јула 1991. Момчило Крајишник је изабран у Главни одбор СДС-а. Радован Караџић је био председник Главног одбора. Главни одбор је, ефективно, био главни орган у хијерархији странке – формулисао је политику странке и обезбиједио да се она спроводи. Главни одбор и вође СДС-а имали су директну контролу над активностима и политиком на свим нивоима у СДС-у, укључујући општинске одборе.

б) Главни одбор наложио је формирање кризних штабова СДС-а у општинама гдје су живјели Срби. Председници општинских одбора СДС-а често су били и председници или чланови кризних штабова. Међу члановима кризних штабова били су и војни и полицијски званичници. Кризни штабови су имали потпуну извршну, законодавну и регулаторну власт у подручјима под својом контролом и контролисали су снаге босанских Срба.

29) Од 24. октобра 1991. надаље, Момчило Крајишник је користио свој положај председника скупштине босанских Срба да би руководио успостављањем одвојених српских општинских власти у подручјима која је СДС прогласио за своја подручја. Од Југословенске народне армије (у даљем тексту: ЈНА) тражио је оружје, муницију и другу војну опрему за заштиту оних територија босне и Херцеговине у којима су се босански Срби и други грађани гласањем изјаснили за останак у Југославији под српском доминацијом. Момчило Крајишник је подстицао посланике СДС-а у скупштини босанских Срба да подрже преузимање власти и обезбјеђивање контроле СДС-а над територијом за коју је СДС прогласио да припада српској републици, позвавши једном приликом на етничко раздвајање. Закључци које је доносила скупштина босанских Срба одмах су просљеђивани властима српских општина које су их спроводиле у дјело.

30) Момчило Крајишник је такође имао овласти и контролу над органима и институцијама наведеним у параграфима 26 до 29 на основу своје тијесне повезаности са Радованом

Караџићем, председником СДС-а, председником председништва српске републике, а касније и председником српске републике, и на основу њихове заједничке улоге главних креатора политике СДС-а.

31) Између 1. јула 1991. и 31. децембра 1992. како на основу својих горе наведених формалних функција, тако и на основу своје де факто власти, Момчило Крајишник је знао или имао разлога знати да снаге босанских Срба под контролом вођства босанских Срба чине кривична дјела за која се терети у овој оптужници или да су их починиле, а није предузео неопходне и разумне мјере да спречи та дјела или казни њихове починиоце.

Опште поставке

32) Сва дјела и пропусти за која се овом оптужницом оптужује за геноцид или саучесништво у геноциду почињена су са намјером да се униште, у цјелини или дјелимично, босански муслимани и босански Хрвати, национална, етничка, расна или вјерска група, као таква.

33) Сва дјела и пропусти за која се овом оптужницом оптужује за злочине против човјечности били су дио рапрострањеног или систематског напада упереног против босанских муслимана, босанских Хрвата и/или других несрпских цивилних популација Босне и Херцеговине.

34) У сво вријеме на које се односи ова оптужница, у Босни и Херцеговини је постојало стање међународног оружаног сукоба и дјелимичне окупације.

35) Сва дјела и пропусти за која се овом оптужницом оптужује за тешке повреде женевских конвенција из 1949. (у даљем тексту: тешке повреде) догодили су се за вријеме оружаног сукоба и дјелимичне окупације Босне и Херцеговине.

36) Момчило Крајишник се морао придржавати закона и обичаја који регулишу вођење оружаних сукоба, укључујући женевске конвенције из 1949. и њихове додатне протоколе.

37) Момчило Крајишник је индивидуално одговоран за кривична дјела за која се терети у овој оптужници, на основу члана 7(1) Статута Међународног суда. Индивидуална кривична одговорност укључује планирање, подстицање, наређивање, почињање или помагање и подржавање на неки други начин планирања, припремања или извршења било које од кривичних дјела наведених у члановима 2 до 5 Статута Међународног суда.

38) Момчило Крајишник је, док је био на надређеним положајима наведеним у претходним параграфима, кривично одговоран и за дјела својих потчињених на основу члана 7(3) Статута Међународног суда. Надређени је одговоран за дјела својих подређених ако је надређени знао или имао разлога знати да ће његови подређени починити таква дјела или да су их починили, а надређени није подузео неопходне и разумне мјере да спречи таква дјела или казни њихове починиоце.

Додатне чињенице

39) СДС је био једна од три национално оријентисане странке које су се појавиле у Босни и Херцеговини у вријеме кад су се припремали вишестраначки избори који су требали бити одржани у новембру те године. Од самог оснивања Радован Караџић је био председник странке СДС, а Момчило Крајишник њен водећи члан. Свака од три странке била је повезана са једном од три главне етничке групе у Босни: СДС је била главна српска национална странка, Странка демократске акције (у даљем тексту: СДА) била је главна странка босанских муслимана, а Хрватска демократска заједница (у даљем тексту: ХДЗ) била је главна хрватска национална странка. Резултати избора показали су доминацију те три главне националне странке. На републичком нивоу, СДА је освојила највише мјеста у Скупштини, а слиједили су је СДС и затим ХДЗ. Остатак мјеста подијелиле су остале странке, међу њима и бивша комунистичка странка.

40) Централна идеја политичког програма СДС-а, онако како су га формулисали Момчило Крајишник и Радован Караџић, било је уједињење свих Срба унутар Југославије као једини начин да се заштите српски национални интереси. Та идеја била је повезана са концепцијом "Велике Србије" која

је крајем осамдесетих година почела отворено кружити Социјалистичком Федеративном Републиком Југославијом (у даљем тексту: СФРЈ). СДС је издвајање Босне и Херцеговине из југословенског савезног система сматрао пријетњом интересима Срба који живе у Босни и Херцеговини.

41) Резултати избора у новембру 1990. значили су да СДС, како вријеме буде одмицало, неће имати довољно политичке власти да Босну и Херцеговину задржи у Југославији демократским политичким процесима. У прољеће 1991. СДС је почео организовати нека подручја Босне и Херцеговине у формалне регионалне структуре, користећи концепт заједница општина које су постојале у југословенском уставном уређењу из 1974. године.

42) Упоредо са својом организацијском структуром која је постојала на нивоу републике, регије, општине и мјесне заједнице, вођство СДС-а је 1991. развило затворени и тајни интерни систем руковођења, командовања и комуницирања. У том систему главна власт припадала је централним страначким органима СДС-а, а посебно предсједнику и Главном одбору странке, чиме је вођство странке обезбиједило потпуну контролу.

43) Крајем јуна 1991. СФРЈ се почела распадати у низу ратова у Словенији и Хрватској након што су те двије републике 25. јуна прогласиле независност. ЈНА се повукла из Словеније након веома кратког времена, омогућивши њено отцепљење од СФРЈ. Међутим, у Хрватској су се борбе наставиле током цијелог лета и јесени 1991. године.

44) ЈНА је за рат у Хрватској издавала налоге за мобилизацију мушким становницима Босне и Херцеговине. Влада Босне и Херцеговине се тим налозима успротивила и упутила налог становницима да се мобилизацији не морају одазивати. Као резултат тога, веома мало босанских муслимана и Хрвата одазивало се позивима. С друге стране, босански Срби одазивали су се у великом броју, подстицани на то од стране СДС-а.

45) Како је рат у Хрватској одмицао, постајало је све вјероватније да ће и Босна и Херцеговина прогласити независност од СФРЈ. СДС је, међутим, хтио да Босна и Херцеговина остане у Југославији. Кад је постало јасно да неће моћи задржати Босну и Херцеговину у југословенској федерацији, СДС се озбиљно прихватио стварања одвојене српске територије у Босни и Херцеговини. До септембра 1991. СДС је прогласио једну српску аутономну регију и четири српске аутономне области (у даљем тексту: САО). САО су постали први територијални основ на којем ће бити утемељена српска република.

46) Са становништва вође СДС-а, значајан број босанских муслимана, босанских Хрвата и других несрпских популација које су живјеле у подручјима на које је СДС полагао право био је велики проблем у стварању и контроли српске територије. Због тога је значајан аспект плана за стварање нове српске државе био трајно уклањање или "етничко чишћење" готово цијелокупне популације босанских муслимана и босанских хрвата и других несрпских популација из тих подручја, након чега би остао само мали број несрба који би пристали на услове живота у држави којом доминирају Срби.

47) У јесен 1991. ЈНА је почела повлачити своје снаге из Хрватске и размјештати их у Босни и Херцеговини. Поступајући у спрези с одређеним елементима у ЈНА, СДС је почео потајно наоружавати цивилно становништво босанских Срба.

48) Дана 24. октобра 1991. формирана је одвојена скупштина босанских Срба, у којој је доминирао СДС, као највиши представнички и законодавни орган Срба у Босни.

49) Крајем децембра 1991. вође СДС-а започеле су припреме за физичко преузимање власти у оним општинама у Босни и Херцеговини у којима Срби нису имали изразиту контролу, и са припремама за касније спровођење генералног плана етничког чишћења подручја која су сматрала српским. Преузимање власти вршено је према упутствима које је издало вођство СДС-а, често путем кризних штабова који су створени за ту сврху.

50) Кризни штаб је био формиран по узору на тијело које је постојало као дио одбрамбеног система СФРЈ и за које је било предвиђено да преузме функционисање општина, одно-

сно републичке владе, у вријеме ратног или ванредног стања када скупштина, иначе највиши орган власти, не може да засједи.

51) Кризни штабови почели су функционисати у општинама на које је СДС полагао право крајем децембра 1991. Радиле су на регионалним и на општинском нивоу власти, као тијела која ће бити одговорна за координацију извршења највећег дијела оперативне фазе плана етничког чишћења.

52) Предсједништво је 31. маја и 10. јуна 1992. наредило преименовање кризних штабова у ратна предсједништва, а касније и ратна повјереништва у општинама. Ратна предсједништва, односно ратна повјереништва, задржала су исту структуру и готово иста овлашћења као и кризни штабови, и у јавности су и даље били познати као кризни штабови.

53) Кризни штабови су требали престати са радом када скупштине поново могу засједати или радити. Тада настављају са радом редовни општински органи, углавном под руководством истих вођа СДС-а. Ти општински органи су тада потврђивали или верификовали потезе кризних штабова.

54) Дана 9. јануара 1992. скупштина босанских Срба, под вођством Момчила Крајишника, прогласила је "Српску Републику Босну и Херцеговину". Проглашено је да територија те републике обухвата "територије српских аутономних регија и области и других српских етничких пјелина у Босни и Херцеговини, укључујући и подручја у којима је српски народ остао у мањини због геноцида који је над њим извршен у Другом свјетском рату", и да чини дио југословенске савезне државе.

55) До краја марта 1992. снаге босанских Срба почеле су преузимати физичку контролу над етнички мијешаним општинама које су проглашене дијелом српске државе, међу осталим општинама наведеним у параграфу 5. Ти напади и преузимање власти одиграли су се на сличан координисани и испланирани начин. Нападе, преузимање власти и догађаје који су уследили, планирали су, подетишали, наредили, починили или на други начин помогли и подржали кризни штабови, ратна предсједништва, ратна повјереништва и други органи СДС-а и државни органи који су дјеловали под контролом и руковођењем вођства СДС-а, укључујући Момчила Крајишника и Радована Караџића.

56) Дана 15. априла 1992. вршиоци предсједничких дужности у српској републици издали су и потписали проглас у којем се објављује непосредна ратна опасност.

57) Скупштина босанских Срба је 12. маја такође изгласала формирање Војске Српске Републике Босне и Херцеговине (у даљем тексту: ВРС), чиме су у бити јединице ЈНА које су преостале у Босни и Херцеговини и друге оружане снаге које су сарађивале са њима у Босни и Херцеговини претворене у команде нове војске. Скупштина босанских Срба именovala је Ратка Младића за команданта Главног штаба ВРС. Ратко Младић је у том својству био директно подређен предсједништву.

58) ЈНА се "званично" повукла из Босне и Херцеговине 19. маја 1992, али су војне операције уперене против несрпског становништва наставили спроводити ВРС и полиција босанских Срба. ЈНА, које се током трансформације СФРЈ у СРЈ у априлу 1992. преименовала у Војску Југославије (у даљем тексту: ВЈ), наставила је одржавати тијесне везе са ВРС-ом. Пружала је битну борбену, финансијску и логистичку подршку војним напорима босанских Срба. Многи официри, команданти, војници, логистички центри и велики дио опреме и средстава бивше ЈНА остављени су за потребе босанских Срба. Бивши официри ЈНА прекомандовани су са својих дужности у јединицама ЈНА у наследнике тих истих јединица у ВРС, и већина је наставила командовати тим јединицама током цијелог сукоба у Босни и Херцеговини. Плате официра ВРС-а и даље је плаћао Београд. Осим тога, повремено су и након 19. марта 1992. елементи ВЈ-а имали непосредну улогу у сукобу у Босни и Херцеговини и пружали су кључну борбену подршку ВРС-у.

Дана 21. марта 2000.

(потпис на оригиналу)
Carla Del Ponte
тужилац

ПОПУШТАЊЕ-КАТАСТРОФА СРПСКОГ НАРОДА

Десетогодишња борба за очување српског националног бића, политичким средствима, Крајишника је ставила на листу оптужених за ратне злочине, након чега је уследила отмица и одвођење у Хаг. Тим чином су разрешене све дилеме о карактеру Хашког трибунала

Како би лакше схватили оно што је суштина референтног оквира наметнутог нам концепта санкционисања до протектората, у циљу што лакшег спровођења политике западних архитеката некаквог новог поретка, вратимо се у прву половину августа 1991...

Тада је председник Републике Србије, Слободан Милошевић, иницирао састанак са магистром Момчилом Крајишником око даље судбине југословенских република. Са босанско-херцеговачке стране у разговорима су учествовали: А. Изетбеговић, Ј. Пеливан, Н. Кољевић, С. Кљујић и М. Крајишник. На том састанку је усаглашено одређење да се сачува Југославија као заједничка држава равноправних народа и да се Босна и Херцеговина и Србија залажу да будућа Југославија буде демократска држава равноправних народа и република.

Међутим, око самог састанка, пред полазак, било је проблема; када је Крајишник добио позив из Београда, позвао је Изетбеговића, али је био обавештен да се овај налази на годишњем одмору и да га замењује Ејуп Ганић. Крајишник је сугерисао Ганићу да се консултује са Изетбеговићем. Међутим, Крајишник је добио одговор да ће се Изетбеговић лично чути са Милошевићем и тако изразити свој став.

Крајишник тада потврђује свој долатак Слободану Милошевићу, да би му се тек након тога Ганић обратио писмом којим му се сугерише да не путује у Београд (у који Крајишник, свакако, одлази). Већ 19. августа 1991. године, са прославе годишњице оснивања Српске демократске странке у Чечави, највећем српском селу у Босни и Херцеговини, чуле су се реакције поводом ескалације сукоба у Окучанима.

Тада је председник Скупштине Босне и Херцеговине, Момчило Крајишник, рекао: "Ово је период који ће бити критичан за Босну и Херцеговину, како због настојања да се насилним путем наметне сувереност овој републици, без учешћа српског народа, тако и због тога што је очигледно да хрватско руководство жели да у немире увуче и Босну и Херцеговину – што потврђује и изјава С. Месића, у којој је рекао да ће сукоби прећи и на нас".

– Тих месеци СДА одбија београдску иницијативу, а самим тим и оповргава договор који је прошао парламент Бо-

сне и Херцеговине, у којем је учествовао и СДА. А, опет, то је све претходило београдском састанку;

– Почетком јула 1992. године, лорд Питер Карингтон, председавајући мировне конференције о Југославији, долази у Сарајево како би преговоре покренуо (српска страна остала је доследна свом решењу, а муслиманска већ била за 180 степени у односу на договор из 1991. године – сада су били за кантонизацију Босне и Херцеговине). Шеста флота је већ била у Јадрану као упозорење;

– 1992. ратна година била је пуна заокрета. Мењање правца политике СДА повела је у рат. Вихор рата из Хрватске проширио се и на Босну и Херцеговину;

– Новембра 1992. године (15. 11. 92) снаге УНПРОФ-ора дошле су на линију разграничења три зараћене стране, Хрватске (која није поштвала примирје), српске и муслиманске. По штампима су се појављивали наслови који су суштински указивали на излају Херцеговине. Момчило Крајишник, председник Скупштине Босне и Херцеговине, тада је подсећао да је уз садејство УНПРОФ-ора потписан споразум три зараћене стране о прекиду непријатељстава. С обзиром да је хрватска страна то

прекршила, преко генерала Мориона затражио је да посматрачи Организације уједињених нација буду сведоци кршења примирја.

Никола Кољевић, потпредседник Председништва Босне и Херцеговине, тада одлази у источну Херцеговину. Међутим, пропаганда о издаји била је агресивна у смислу да је неко из редова Српске демократске странке продао Херцеговину. Крајишник је, том приликом, истицао: "Ми смо у Грацу тачно рекли да Срби у разграничењу са Хрватима желе да граница буде Неретва, а они су нагласили свој захтев за бановским границама".

Хрвати су на терену кршили све могуће договоре и споразуме, ишли на заузимање Невесиња, Требиња и Љубиња, како би каснијом трговином добили боље позиције у преговорима. Они су више били заинтересовани за Херцеговину него за Посавину и средњу Босну, а са друге стране, СДА и Изетбеговић су одбијањем учешћа у разговорима уз огромне територијалне претензије водили ка тоталном рату;

– Почетак 1993. године јасно је показао да се решавање кризе у Босни и Херцеговини отело, подизањем на неке западне више нивое, из српских руку;

Овако је почело: град на Миљачки спреман за БиХ референдум

Резолуција Савета безбедности; у Њу-јорк одлазе српски предлози у форми мапа које би биле задовољавајуће за све – одговора није било. Крајишник је истицао да треба прекинути све контакте са Хрватима и муслиманима;

– Представници Републике Српске упућују предлоге Сајрсу Венсу и Дејвиду Овену, као копредседницима конференције о бившој Југославији, са захтевом да се преговори наставе у Женеви... Одговора и овога пута није било. Окренути политичким средствима, Срби иду у Њујорк на наставак преговора о Босни и Херцеговини;

– По повратку из Њујорка, Крајишник је рекао: "За свентуални крах кон-

– 26. априла 1993. године, по повратку из Београда, о разговорима др Радована Караџића са лордом Овеном, Момчило Крајишник тада даје песимистичку (касније се показало реалном) слику будућности: Срби нису одговорили ни попустили пред претњам лорда Овена. Нови пакет санкција чекао је зелено светло. Крајишник је дословце изјавио следеће: "Лорд Овен је дошао да нам предочи своје претње и да нам предочи шта чека Србе не само у Републици Српској, већ и у Србији и Црној Гори уколико не прихвате Венс-Овенов план... Без континуитета територије Република Српска нема своју физиономију, нема ни државу. Ми захтевамо територијалну пове-

ћу и Ристи Вукчевићу, у којима их је упознао са одлуком Скупштине Републике Српске у Билећи, да би иницирао одржавање заједничке скупштине Србије, Црне Горе, Републике Српске и Републике Српске Крајине;

– Следи нова резолуција Савета безбедности Уједињених нација, којом се утврђују безбедоносне зоне; у јуну и октобру већ се Организација уједињених нација, по ко зна који пут, новом резолуцијом обрушава на Србе. Крајишник је тада рекао: "Ово није напад на Републику Српску Крајину, већ и притисак на Републику Српску. Ми немамо избора. Не смемо прихватити политику која се сада проводи на нашу штету мимо свих права и правила... Ми то нећемо дозволити... Нека не забораве да су Срби најснажнији када бране своја огњишта... Србима не треба хрватско, они бране само своје (7. октобра 1993. године);

– Дакле, 1993. година је година великих заокрета у политици, уз огромне жртве; година серијала резолуција; одбијање Венс-Овеновог плана; страховитих притисака на Србе; међународна заједница коначно показује своје правилице;

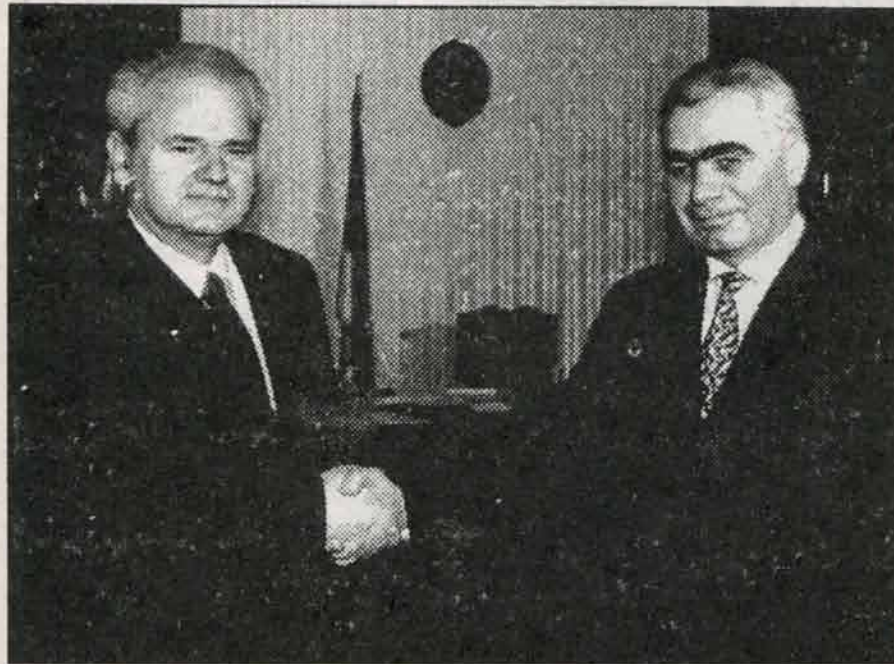
– Настојања српске стране за мирним решењем кризе преговорима до решења проблема, палала су у воду, док су хрватска и муслиманска страна, уз свесрдну подршку међународне заједнице, добијале свим расположивим средствима оно о чему су до тада само сањали...;

– Почетком априла 1994. године – бомбардовање Горажда, Крајишник је окарактерисао као велики ударац миру: "Међутим, ми Горажде не можемо напустити, јер је у њему пре рата било 35% српског живља. Не можемо седети скрштених руку док муслимани из све три безбедоносне зоне врше сталне провокације" (11. 4. 1994. бомбардовано Горажде);

– Следе притисци Запада на свим плановима како би се Срби, у ствари, у коначном збиру одрекли свега и на крају и себе отписали са својих вековних територија;

– 23. априла 1994. године медијска кампања иде свом врхунцу: прећуткује се истина и синхронизовано се блокирају западни медији како српска реч не би прошла; деградирају се представници српског народа и сатанизују, док српска тела плове крвавом Дрином.

Крајишник наводи чињенице: Срби су прихватили прекид непријатељстава у Горажду; долазак снага Уједињених нација на линију раздвајања; одредбе резолуције Уједињених нација о заштитеној зони Горажда. Страни медији су, такође, прећутали истину о врло тешком положају Срба у том граду, одакле их је већина протерана пре две године огњем и мачем. У свету се намерно конструише прича и утисак о српском пркосу НАТО-у и Уједињеним нацијама. Крајишник је тада изјавио: "Ми не пркосимо, ми смо присиљени да се бранимо и обавезни да се одбранимо";

Сустрет из 1991. године: усаглашено опредељење за очување Југославије

ференције кривицу могу да сносе само Венс и Овен и међународна заједница, јер су понудили план који је у основи погрешан... Реализација тога плана у целини води цепању српског народа на више провинција, то значи дробљење националног бића што је за српски народ неприхватљиво... То је маневар којим Изетбеговић покушава да успостави своју власт у целој Босни и Херцеговини, а Бобан користи само да би хрватску страну приказао кооперативном...";

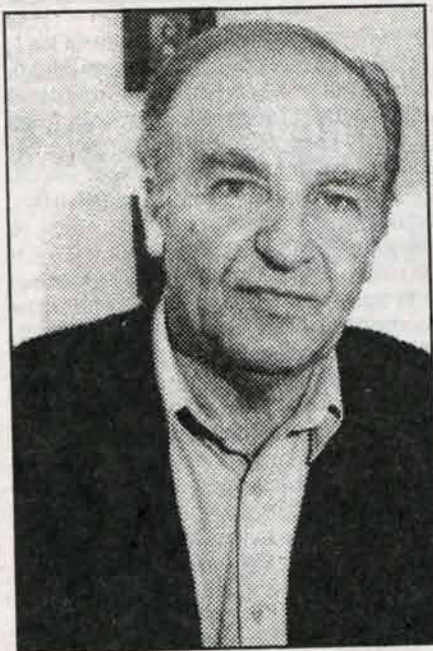
– Крајем марта 1993. године сасвим је било јасно да у преговорима Запад, притиском на Србе, амнестира Хрвате, а Изетбеговић успоставља власт на све већем делу територије Босне и Херцеговине. Тако Крајишник, 30. марта 1993. године, говори: "Интерес српског народа јесте да се обезбеди повезаност крајина са Сембријом, Романијом, Херцеговином, са Србијом. Копредседници, Венс и Овен, онемогућили су, чак су се у једном моменту похвалили како је највећи допринос њихових мапа управо то што су српске провинције одсечене од матице Србије. У ствари, Запад и Турска желе да на територији бивше Босне и Херцеговине реализују своје интересе";

заност, а не коридор под контролом Уједињених нација. Онај ко силом покуша да реши ово питање за нас је агресор. Морам да се спремам као да ће доћи до напада. Волео бих да то бадава радимо..." (Изјава дата пред отварање Скупштине Републике Српске у Бијелини);

– Пошто је све до тада било фарса, праве ствари су се одигравале иза сцене и ван домашаја Срба. У априлу 1993. године Срби су покретали неколико иницијатива за уједињење, подсећајући на Граховску декларацију као први покушај уједињења Срба са простора некадашње Хрватске и Босне и Херцеговине (27. 6. 1991. године). Крајине су се Граховском декларацијом конституисале у јединствену политичко-територијалну целину.

Овде се радило о уједињењу Републике Српске и Републике Српске Крајине, а стварањем јединствене државне заједнице значило би остваривање декларације коју су, 31. октобра 1992. године, у Приједору на заједничкој седници усвојиле скупштине ових држава;

– 17. априла 1993. године Крајишник је упутио писмо председницима скупштине Србије и Црне Горе, Зорану Љили-

Алија Изетбеговић:
манипулисао људима и догађајима

– Дакле, 1994. је година борбе за очување и одбрану српских територија, уз константну медијску кампању са Запада. Српска страна се у преговорима максимално игнорише, а на терену све више губи до границе минимума. Све је личило на припрему терена за мировни споразум где би се Србима у политичкој трговини одузело све, како би пристали на исписани папир западњака, ма у каквом институционалном руху они били... Назирао се Охајо 1995.;

– 1995. година је почела као година неспоразума и медијског најављивања (надања) разилажења Крајишника са Београдом;

– После пада западне Крајине, Крајишник је у Женеви волио разговоре са међународним посредницима Билтом и Столтенбергом, којима је предочио да Република Српска неће пристати ни на шта док се не скину санкције Југославији и крајинама: "Међународним посредницима смо понудили нови принцип разграничења у смислу компактности територија. Треба, дакле, створити две државе војно и политички постојане, па тек онда разговарати процентуално, проценти, након, морају бити такви да битно не угрозе ни Републику Српску нити Муслиманско-Хрватску Федерацију";

– 31. августа 1995. године НАТО агресија на Републику Српску, већ испробани сценарио минирања мировних преговора;

– 21. септембра 1995. године одлуку НАТО и Уједињених нација о неограниченој суспензији ваздушних удара на Републику Српску, Крајишник коментарише као: "Недопустив маневар који указује да није реч о фер игри, али је нагласио да је добро што више нема бомбардовања и што се, на неки начин, иде ка преговорима и мирном и политичком решавању кризе".

Према Крајишниковом објашњењу, са представницима Уједињених нација

било је договорено да се након повлачења тешког наоружања око Сарајева донесе одлука о прекиду, а не о суспендовању ваздушних напада, која је донесена под притиском НАТО-а и да су Уједињене нације потпуно немоћне;

– 21. новембра 1995. године, након тронедељних преговора о босанском миру у Дејтону, председници Хрватске, Босне и Херцеговине, Србије и међународни посредници парафирани су мировни споразум за Босну и Херцеговину;

– Априла 1996. године, бивша Босна и Херцеговина после Дејтона, из угла Момчила Крајишника, изгледала је овако: "Од самог почетка је створена слика Дејтонског споразума и слика Босне и Херцеговине онако како којој страни одговара, јер су у самом споразуму неке ствари прецизиране, а неке намерно остављене недореченим, да би се у имплементацији споразума усаглашавале.

Три нације су Босну и Херцеговину виделе различито. Република Српска је у овом споразуму видела велику дозу самосталности за себе, и да је Босна и Херцеговина унија, сложена и веома лабава државна заједница заснована на консензусу три народа. За муслиманску страну Босна и Херцеговина је формално држава, или, како је један њихов политичар рекао: "Пустите нас да мислимо да имамо државу". Хрвати су сматрали да им је у Дејтону завршен посао, да им је остало само да на микроролу разурне федерацију Босне и Херцеговине преко мешовитих кантона. Међународна заједница сваки пут наступа у име некога одавде, а ради за свој интерес. Тумачењем Дејтонског споразума, преко својих комисија, међународна заједница сада покушава да Босну и Херцеговину третира као праву државу, и да у спровођењу споразума оствари оно што није могло у Дејтону: да угради у Босну и Херцеговину атрибуте државности.

Република Српска је у Дејтону добила самосталност, добили смо своју војску, своју полицију, своју скупштину, председника републике, устав, законодавство, образовање, царину, изворне приходе. Све што смо, по народној изреци, добили на мосту, сада хоће да нам одузму на хуприји. Самовољним тумачењем Дејтонског споразума муслиманска и хрватска страна формирала је владу Босне и Херцеговине, коју сада покушавају да наметну као јединствену владу Републике Српске и Федерације Босне и Херцеговине. Та манипулација је добила зелено светло међународне заједнице. Босна и Херцеговина се сада третира као држава, иако је Дејтонским споразумом предвиђено да се тек после избора формира Савет министара, а не влада Босне и Херцеговине.

Господин Карл Билт нас је после испуњавања услова, од којих неки немају везе са Дејтоном (решимо да ратне заробљенике осумњичене за ратне злочине пребацимо на место које од Пала није удаљено тридесетак минута), поз-

вао на Бриселску конференцију, али као део делегације Босне и Херцеговине коју предводи Мураговић. Прихватили смо одлазак у Брисел, али да наша делегација учествује одвојено. То је јавности приказано као да смо се сами искључили из конференције, иако су нас они, на процедуралан начин, спречили да јој присуствујемо.

Иако је обнова Републике Српске битна, иако нам треба новац за оживљавање привреде, ми ипак не можемо прихватити да неко, мимо Дејтонског споразума, потиже ниво достигнутог суверенитета и државности Републике Српске". (Из интервјуа "Вечерњим новостима", 18. 4. 1996)

Крајишник је сматрао да је циљ Међународне заједнице стварање унитарне Босне и Херцеговине. Срби су пристали на лабав савез као болан компромис и као крајње попуштање да би рат стао. Међутим, показало се да је тај лабави савез само одскочна даска да се од Босне и Херцеговине направи унитарна држава по узору на ону пре рата;

– 1997. година је година преиспитивања и спорних момената имплементације Дејтонског споразума, који је Крајишник тада видео овако: "Република Српска је била спремна за брзо формирање заједничких органа из једноставног разлога, што би они заменили органе које је тада контролисала муслиманска страна... Република Српска сматра да би амнестија представљала најбољи излаз из ове ситуације, како је то и уобичајено за грађанске ратове. Без амнестије неће бити поверења и помирења, а не да се остварити ни жељна слобода кретања".

Говорећи о стању људских права, Крајишник је истицао да је Република Српска чврсто опредељена да они који су починили ратне злочине на све три

Политика Биљане Плавишић:
развијање Републике Српске

стране морају одговарати. Међутим, према његовим речима: "Често се стиче утисак да је Хашки трибунал створен како би се судило само Србима";

— У мају 1997. године, Карл Билт је Уједињеним нацијама редовно подносио извештаје спроводећи свој мандат који је Крајишник окарактерисао: "Сматрам да је Билт човек који има одређен мандат који жели да проведе. Међутим, тај мандат му је тешко провести због тога што се у много чему разликује од онога што је договорено у Дејтону. Он, ипак, настоји да направи Босну и Херцеговину другачијом него што смо се у прелиминарним разговорима пре Дејтона, у Дејтону и после Дејтона договорили.

на и испозива одлука др Радована Караџића да се повуче, и на тај начин спречи елиминисање Српске демократске странке из избора и друге казне које су биле намењене Републици Српској.

Нови захтеви којим господин Билт жели да ме елиминише из контаката са представницима међународне заједнице, нису ми јасни. Вероватно ће их он сам, када за то дође време, и објаснити. Оно што могу рећи јесте да су се господин Билт и његови сарадници заморили и очито је да би требало да се повуку са ове врло одговорне и тешке функције. Бављење овом функцијом очито је истрошило господина Билта".

Том приликом, Крајишник је истицао да је Алија Изетбеговић, по ко зна

једнострано узурпира право на давање оцена о стању у Босни и Херцеговини).

Крајишник је истицао да је занимљиво да је и високи представник, Карл Билт, од самог почетка благонаклоно гледао на њихове ставове и самовољно понашање.

Почетак разилажења Крајишника и Биљане Плавшић

Почетак 1997. године је и свакако јачање везе Републике Српске са Савезном Републиком Југославијом, кроз потписивање Споразума о специјалним везама Републике Српске и Савезне Републике Југославије, али и тачка разилажења Крајишника и Биљане Плавшић.

Крајишник је тада говорио: "Госпођа Плавшић је страховала од политичке злоупотребе Споразума у Савезној Републици Југославији, сматрала је да је његово потписивање преурањено и да би било боље да се потпишу два споразума, од којих би један потписао ја, а други она. Ја имам другачије мишљење и сматрам да је потписивање Споразума било потребно и корисно ради народа, а не због било каквих и било чијих политичких потреба.

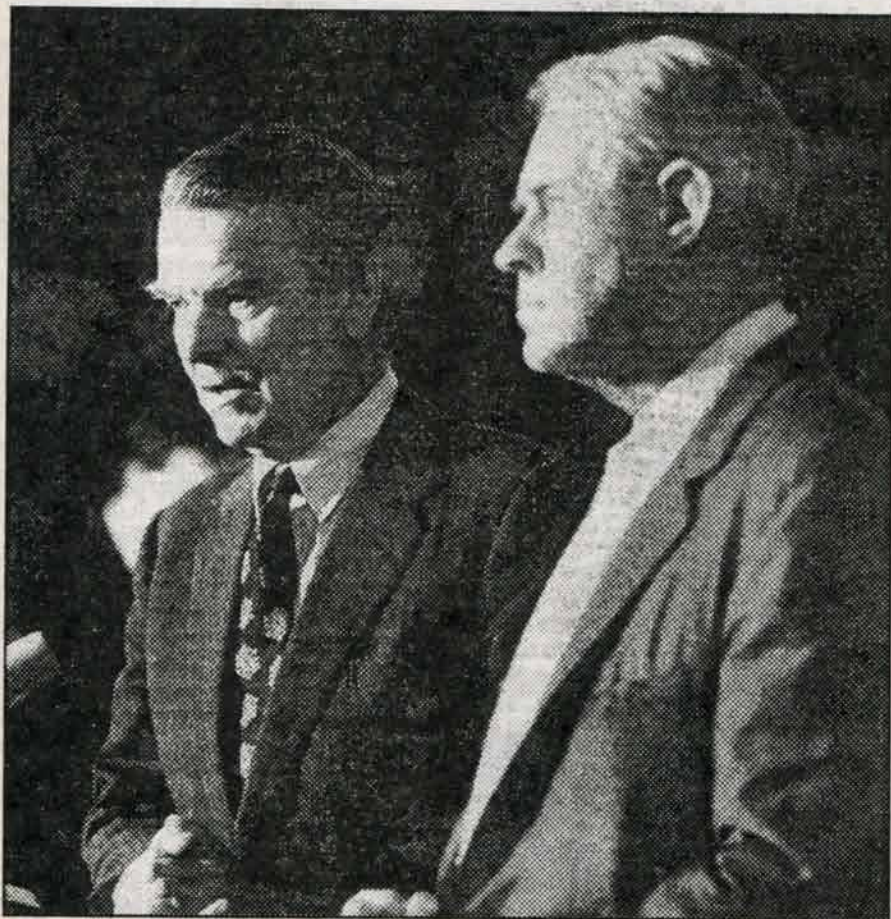
Истовремено, разликујемо се и по томе што ја сматрам да споразум треба потписати у овом моменту који је повољан по Републику Српску, и у којем многи не желе зближавање Републике Српске и Савезне Републике Југославије. То се види по жестоким реакцијама неких представника међународне заједнице који оспоравају ово наше право на специјалне односе и рекло би се желе поновну блокаду Дрине.

Неслагање са Биљаном Плавшић се продубљивало, јер су наши противници све чинили да се наводни раскол што више увећа. Лично сматрам да би све лакше прошло да смо политику одвојили од националних интереса.

Мислим да тренутно не могу да верујем да је могућ договор, јер има много показатеља који то демантују. Стално се иде у заоштравање кризе, а госпођа Плавшић нема другог решења и пут којим је кренула је пут без повратка, где ће и она и многи бити губитници. Народ је највећи и најоштрији судија који брзо препознаје да ли су одлуке које се доносе против њега, народ је био коректив многих одлука у протеклом времену.

Од самог почетка, ми смо деловали као тим који се уигравао. Нисмо имали сигурности као када је председник Републике Српске био господин Караџић. Госпођа Плавшић је због неких разлога мање учествовала у колективном раду, више је била индивидуалац, имала је своје активности и радила је како је сматрала да је најбоље. Она је по природи помало нагла, жели сама да ради, тешко се уклапа у колективан рад.

Други проблем јесте што је престала да буде радикална, и чак је била попустљивија него многи други. Тако је међународна заједница форсирала контакте са госпођом Плавшић. Када је потписан

Лорд Овен и Сајрус Венс: Срби нису попустили под њиховим претњама

Не знам зашто мисли да сам ја препрека за реализацију његовог мандата, али не верујем да је главни разлог моја блискост са Радованом Караџићем. Наиме, када је реч о томе, само могу да кажем да су Република Српска и њени представници договор о одступању Караџића са политичке сцене постигли са господином Холбруком и високим представником. Сагласност за тај чин са српске стране дали су Биљана Плавшић, Алекса Буха и ја. Договор је био јасан — да се Караџић повуче са политичке функције и да одустане од кандидатуре за председника Републике Српске на септембарским изборима.

Наравно, са тим смо се сложили, јер је свему овоме претходила самостал-

који пут, оптуживао српску страну за кршење Дејтонског споразума, којег је, заправо, кршио он лично. Најбољи пример за то био је када су Алија Изетбеговић и Харис Силајџић без сагласности друга два члана колективног органа Председништва Босне и Херцеговине, па и без било каквог наговештаја да ће то учинити, сазвали амбасадоре у Контакт групи, и том приликом је Изетбеговић дао негативну оцену о имплементацији Дејтонског споразума и застој у његовој реализацији, за који је крива српска страна.

Да то није било тачно, потврђивала је и хрватска страна (Крешимир Зубак, Јадранко Прлић и Невен Томић тада су давали изјаве да муслиманска страна

ГЕНОЦИД НАД РАЗУМОМ

Амерички медији подсећају на лешинаре који се хране само мртвим телима

Светло у тунелу

Неки аналитичари тврде да је последњих десет година "балканске трагедије", финализација утврђеног сценарија "новог светског поретка" раних седамдесетих; неки, пак, тврде да је српски народ жртва конспирација којекаких агенција западних "демократија" (иза којих, свакако, стоји масонерија) са циљем да се српски народ подели до тоталног уништења. Како год, истина се бар може наћи у траговима свуда помало, без стицања реалне слике и утврђивања разлога ко је покренуо тај црни густи облак над територијом бивше Југославије.

Иста питања муче сваког појединца, житеља ових простора, ево већ деценију: зашто бани нама, шта смо то урадили, ко је крив и докле ће да траје. Одговори су разнолики, а сви одједном стварају хаос у главама народа који жели да зна истину, који тражи кривце и одговорност за уништен живот у његовој кући. Није тешко дескриптивно одредити ситуацију у којој смо сви, али је натеже одредити почетак и крај "југословенске кризе", као и дати предвиђања даљег тока развоја очигледног процеса рушења једног и настајање новог система.

Међутим, ваљало би поћи од следећег: Срби немају право на истину и само зато што желе, као веома поносан и паметан народ да "упале светло" у тунелу и покажу другим народима своје право лице нације са дугом традицијом, културом и историјом и са легитимним правом на сопствени избор живота на својој територији, животима плаћају цену хира умоболника који су се ставили у позицију светских владара и полицајана. Или можда треба поћи од следећег: српски народ плаћа цех својој широкогрудости из скоро генетског порива за братимљењем, или, Срби нису никада напали нити испољавали територијалне претензије (макар у последњих десет година) већ су се увек бранили и то од оних који своју државу никада нису имали нити ће је имати.

Оно што је још циничније, јесте чишта замена теза, а то је да је агресор, у ствари, жртва, па је српски народ злочиначки, па тако Србе хапсе и одводе у Хаг и суде им за злочине за које немају материјалне доказе, до прича које су сами измонтирали не би ли оправдали своје деловање које је ништа друго до акт

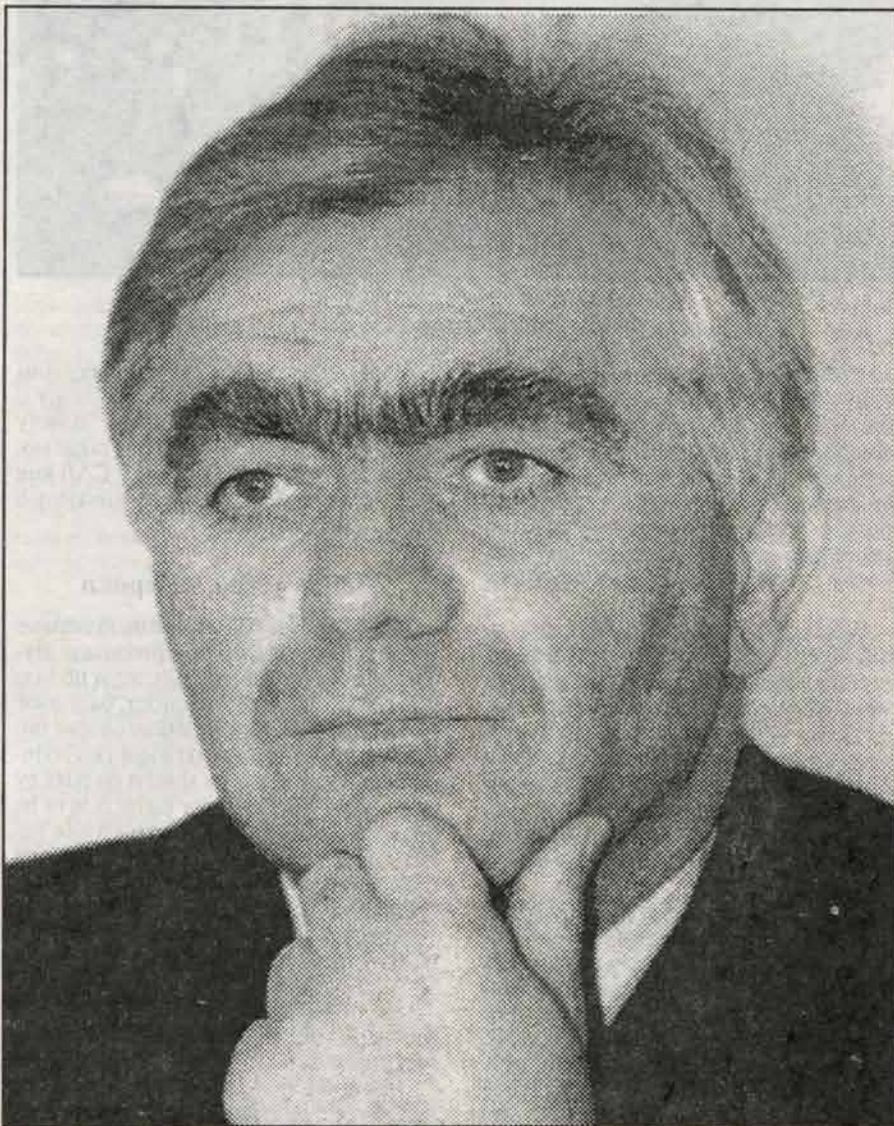
кафијанске мелодраматике, или потврда Орвелових предвиђања.

Последњи пример бескрупулозности борана за људска права је и отмица Момчила Крајишника, у ноћи 3. априла 2000. године, на основу тајне оптужнице Хашког трибунала, које га терети за све што је трибуналу на располагању.

Рецимо да је аутору ових редова, потпуно јасно о чему се ради. Међутим, да се не би, не дај Боже, схватило или злонамернима дали аргуменати за наметање става, овај записничар времена пред

вас ће само хронолошки изнети непобитне чињенице (с надом да неће нешто испустити) остављајући вама коначни закључак и суд зашто је Момчило Крајишник у Хагу.

Пре тога, сматрамо да би вам резолуција слике била општрија, уколико би вам представили "рад" америчке демократске администрације, али из њиховог угла или пера новинара Питера Брока, који је покушао да америчким медијима, за које је радио, пошаље објективну информацију...

Момчило Крајишник: Срби најснажнији када бране своје

Текст објављен у магазину "Интервју" 22. децембра 1995. године.

Немачка из тридесетих

Када су у питању Срби, амерички медији још нису успели да открију праве разлоге сопствених претварања. Председника Србије, Слободана Милошевића, још описују као "доброг ђавола", док су др Радован Караџић и генерал Ратко Младић и даље они "лоши момци". Ја не очекујем зато да ће амерички и светски медији брзо променити свој став према Србима. Чак ни сада када се баве "откри-

кад ме пријатељи питају, после свега што сам доживео код куће од својих колега, "Како си?", ја одговарам: "Никако, осећам се као да ме аутомобил згазио!"

Понекад ми се, додуше, дешава у САД да ме позову да на некој трибини говорим о, како Американци то кажу, "бившој Југославији". Своје говоре обично бих почињао реченицом: "Ми сви живимо у једној Великој Немачкој тридесетих година!" И онда бих сачекао да видим лица у публици и њихову реакцију. Захваљујући високој технологији, било да се налазимо у Београду, Вашингтону,

Сребренице у Тузлу. Људи су носили тешке цокуле, пешпире, жене мараме, лаку одећу која припала људима стално у покрету. А онда се на обронцима планина око Тузле, у дубини екрана, појавио снег. Снег у Тузли, у јулу!?

Звао сам редакцију АВС више пута и тражио продуцента ове емисије. Његови помоћници су ме питали шта желим. А ја сам им рекао да желим да их упозорим да је снимак лажан и стар, и да тражим да ми кажу где су репортери заправо снимали ту колону људи из Босне? Одговорили су ми да ће ме позвати. Никада то нису учинили. Сребреница и Тузла су, заиста, били два медијска центра у ратним извештајима светских репортера ове године. И док су извештачи из Европе били агресивнији, али и објективнији у свом јављању, Американци су били гори неголи икад раније. Част изузетцима.

Џорџ Кени, дисидент из бившег састава Стејт департмента је, на пример, потпуно променио своја убеђења о Србима. Стављен је зато на "црну листу" и скинут са свих ТВ програма у САД и Великој Британији. Рој Гатман, добитник Пулицерове награде за једнострано извештавање из бивше Југославије и репортер Њусвика, одмах га је осудио. А највише су Кенија критиковали разни менаџери агенција за односе са јавношћу из Вашингтона, као и власници пропагандних агенција са Капитола које је основао Џорџ Сорос. Кени је схватио да због истине мора да испашта и тако се данас и понаша.

Дејвида Бајднера, због разумевања за српску страну, и данас цензуришу у Њујорк Тајмсу, док А. М. Розентал и даље успева да пише чланке о Босни који доводе до беса Питера Пеникса, Роја Гатмана и друге "медијске соколове" из САД Томаса Фридмана из Тајма, ноћу у углуво доба, због његових текстова лично је звао Ричард Холбрук и тражио од њега да измени свој чланак о Србима припремљен за наредни број овог магазина. И мој уредник спољне рубрике у Ел Пасу схватио је дволичност и лажи "друге стране", па је почео да мења своја убеђења о ситуацији на Балкану. Ентони Луис и њему слични "медијски соколови", тражили су да мој уредник буде кажњен. Има и у Европи новинара који су обележени као српски курири, само зато јер су покушали да буду објективни сведоци драме у Босни и Југославији. То су, на пример, Сорен Сомелиус из Шведске, Томас Даушман из Немачке, Ханс Питер Борн из Швајцарске и Тоши Хико Егус из Јапана. Ја, међутим, мислим да ће Луис и господа променити врло брзо своје мишљење, када из Босне у

Сарајевски хотел "Холидеј ин" стениште "објективних" извештача западних медија

нем Срба у Сарајеву". Србима ће светски медији и даље приписивати улогу безличних, немог и непостојећег народа. Захваљујући успешно извршеној демонизацији Срба и српских лидера, западни медији ће се још дуго опирати реформама политичког и уредничког става и метода који су се укоренили у западним државама последњих пет година.

Амерички медији ме подсећају на лешинара који се храни само мртвим телима. Они ће можда изменити свој став према Србима само онда када Американци стигну у Босну у довољно великом броју, јер ће тада америчка војска давати само кратке професионалне извештаје – како је то чинио бивши генерал Том Кели у Персијском заливу. Тада ће и званично започети амнезија америчких медија.

Ја више и не желим да говорим о "истини" и "правди" у америчким и светским медијима, јер у мојој професији те две речи су данас кост у грлу која лави новинарство. Само зато јер сам неколико пута затражио да се у западним медијима чује и српска страна, речено ми је да сам српски курир и лажов. Сва срећа што нисам Србин, можда бих у САД био проглашен и за ратног злочинца. Чак и

Берлину, Лондону, Сан Франциску или мом Ел Пасу "они" медији све знају о "нама". А што је још страшније за моју новинарску професију, и поред такве могућности да се "све зна", ми у САД још увек не можемо да преносимо истину о рату у Југославији.

Добро јутро, Америко

Јер, о Југославији, о Босни, ништа не зна ни 20.000 младих Американца, пуних идеала о демократији, који полазе у тај рат, у велику опасност, баш због лажи и обмане. Због медијске опсене били су угрожени и животи многих мушкараца, жена и деце, а многи од њих су и нестали у пепелу тог рата. А шта ће бити са нама који носимо ожиљке рата и који као сенке шетамо око срушених зидова Југославије, несвесни да смо били на прагу Трећег светског рата.

Ми сви живимо у једној Великој Немачкој тридесетих година!

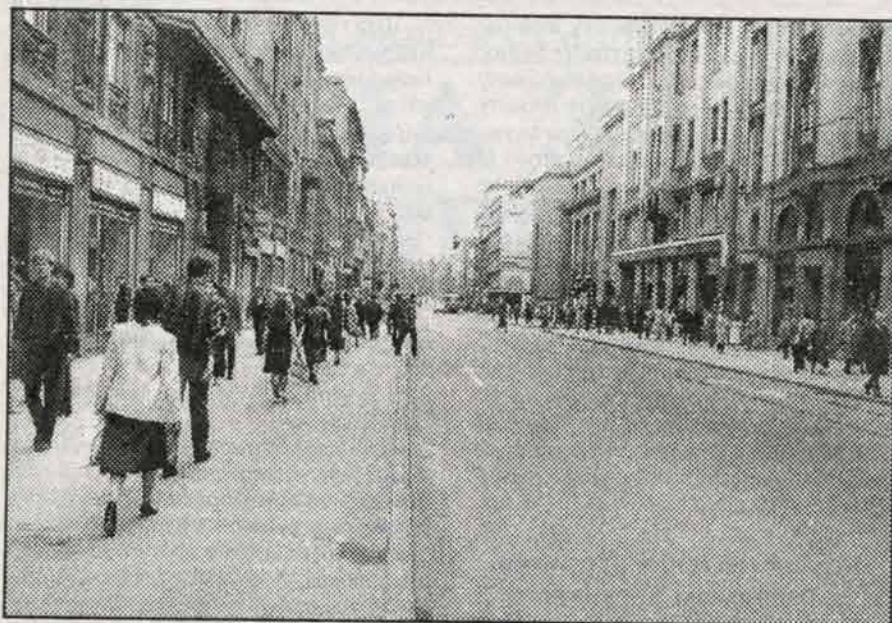
Да ли заиста верујете у ово?

Да ли верујете у оно што видите у вестима АВС, у емисији "Добро јутро, Америко"!!?

Прошлог јула, осамнаестог, камере АВС биле су усмерене на групу укаљаних избеглица, које тек што су дошле из

Претходница НАТО-а: радионица за сатанизацију српског народа

Град који су велике силе отеле Србима: Сарајево уочи рата

САД почну да пристижу први ковчези са америчким војницима.

Ново Косово поље

Нешто се у интелектуалним круговима Америке, ипак, мења. Чак је и Мајкл Раисман, стручњак за међународно право и професор на Јелу, узнемирен медијским лажима, устао на једној међународној конференцији, на Универзитету Дјук, пролетос и рекао да је међународно право злоупотређено формирањем Суда за ратне злочине у Хагу. Као пример навео је упад и масакре хрватске војске у Крајини. Професор Раисман је у том елитном клубу изјавио да Хашки трибунал неће одвратити зарађене стране од нових злочина, већ да ће, напротив, изазвати нова злодела и тако продужити рат у Југославији, јер ће прерасти у тајни терористички сукоб. У америчким медијима, међутим, није објављено ни слово од упозорења професора Мајкла Раисмана, иако је на Универзитету Дјук било пуно новинара. А у публици су седели Конрал Харпер из Стејт департмента, Вилијам Феррик, каналски генерал и Џон. К. Менрис, следећи амбасадор САД у Босни и Херцеговини.

Ја сам био недавно у Хагу и видео како функционише тај политички трибунал. Његов задатак је да створи нови светски поредак, а да при том уклони оне који се томе одупиру. А то су Срби. За њих је Хаг ново Косово поље. Амбасадорка Медлин Олбрајт је адвокат Хашког трибунала. За тај посао користи се новац од пореза америчких грађана. Њиме се купују поједини новинари. Добро плаћени, они знају шта треба да раде. Тио ван Бовен из судског протокола је, на пример, новинарима сав озарен рекао да су нове хелије саграђене, углавном за Србе, спремне да приме ратне злочинце. Бовен ми је рекао да затворски чувари нестрпљиво чекају да се хелије настане новим затвореницима. Они су срећни због тога, а није их брига да ли ће сви ти

злочинци бити осуђени или ослобођени због оптужби које их терете. Њих и не интересује какве доказе има Трибунал против окривљених, какве сведоке. Уверио сам се – никакве. То што сам прочитао су нека анегдотска сведочења неких људи. Њих истражни судија није питао да ли имају какав доказ, окривљену рукавицу или отисак стопала или узорак крви, као и случај О. Ј. Симпсона. Али одговори сведока су били исти, нејасни: "Био сам тамо, видео сам да је то урадио, свет ће ми веровати, они (Срби) су тамо сви исти!"

Мој осамнаестогодишњи син, који је један од кандидата за Клинтонове ковчеге, кога ја наравно нећу пустити да то буде, питао ме: "Шта ти то радиш? Што се мешаш, то је њихов рат? Кога је брига за њих?"

И њему сам тада одржао малу лекцију о "Великој Немачкој тридесетих година". И мој син је почео да схвата, да кад Срба више не буде било, неће бити никога ко ће да говори ону другу причу, да казује истину!

Претње Радовану Караџићу

Истина је тешко бреме за савест. Колико се само пута "пресвлачио" Питер Ценикс, када је прошлог јануара правиво специјалну тв емисију о генералу Мајклу Роузу? Морао је да направи чак четири интервјуа са генералом Роузом да би гледаоцима пренео баш ону поруку коју је требало сви да чују. Многи амерички новинари су се радовали када су бомбе и крстареће ракете пролетос почеле да падају по Србима у Босни. То је био доказ да је њихова кампања хушкања против Срба, после пет година, коначно успела. И ти исти новинари су се потрудили да јавно честитају међународној заједници и НАТО што су – поступили по својој савести. Међутим, само неколико недеља касније, после варварског напада на сектор Запад, на Крајину, после спаљивања српских кућа,

сва та медијска превара је демаскирана. Клинтонова администрација је била очајна, јер није могла да заустави хрватске и муслиманске варваре. Агенције су биле пуне вести о ратним злочинима Хрвата и муслимана, претила је опасност да њихови лидери буду окривљени за ратне злочине.

У априлу, пак, званично је за ратне злочине окривљен др Радован Караџић. Мени је Мина Шрок, тужилац из Хага на Универзитету Дјук, рекла: "Ми немамо никакве доказе против српских руководилаца из Босне". Данас се Караџићу јавно прети хапшењем. А забрањено му је и да путује из Републике Српске.

Одмах затим, а нарочито пред долазак Слободана Милошевића у САД, амерички медији су се сконцентрисали на злочине које су Срби починили у Сребреници. Новинари и редакције су намерно избегавале да се у то време баве егзодусом Срба из Хрватске, уништавањем њихових кућа и имања и новооткривеним масовним гробницама Срба у Босни и Крајини. Чак су и амерички шпијунски сателити, наводно, свакодневно претраживали земљу око Сребренице, али ништа нису нашли. И поред тога, амбасадорка Медлин Олбрајт је јавно махала некаквим сателитским снимцима гомиле блата и изроване земље, који су по њеном мишљењу представљали масовне гробнице муслимана у Сребреници. Акција је трајала све док Милошевић није потписао споразум и напустио Америку. Истину, до које америчка јавност није могла да дође, писао је само лондонски Дејли телеграф:

"Босанска влада намерно подстиче патње муслиманских избеглица из Сребренице да би извршила притисак на међународну јавност. Инструкције су дате ОУН од стране Алије Изетбеговића у Сарајеву, да избеглице морају у хиљадама да се воде у више места, а тв камере ће сведочити о хаосу који настаје због тога. Кључна слика требало је да се сниме у Тузли и да она изазове реакцију међународне јавности. Није ово први пут да босанска влада манипулише избеглицама и догађајима у Босни".

Шаћирбеј штира Гебелса

Приче о наводним жртвама у Сребреници су доведене врло брзо у питање. А самим тим и приче о наводним страдањима муслимана у Жели. Кључну улогу у томе имала је репортажа Рејмонда Бонера из Њујорк тајмса, који је објавио да је уместо људи из пећина и шуме, срео муслимане који су сведочили да су Срби врло лепо поступали са њима. Рамиза Косовац је чак признала да су је Срби водили у Желу да посети родитеље. На то сведочење је одговорено причом једног хрватског новинара, који је радио за Асошијетед прес, а који је од три сведока чуо да је 3.000 људи убијено у Сребреници. Дата су само имена тих сведока и ништа више, никаквих доказа, ни података, ни детаља није било. Њему и америчким медијима је то

било довољно за нове оптужбе против Срба.

Недавно сам имао прилику да видим како ће изгледати најновија књига о модерној европској историји за америчке школе наредне године. У њој пише да су Срби злочинци! А шта је било са америчким "супер санкцијама" према Србима? Да ли се неко у САД запитао колико су оне уставне? И Немци су се жалили Вашингтону на прогон због санкција према Србима. Наиме, САД су казниле компанију "Луфтханса" у Америци са 90.000 долара само зато јер су њени службеници америчким грађанима давали информације о авионским летовима између Франкфурта и Београда.

Завршићу речима које сам чуо из уста Мухамеда Шахирибеџа, босанског амбасадора у САД: "Без маслаца можемо, али и поред наше превелике љубави према слободи, не можемо без оружја. Не може се рат водити маслом већ оружјем!"

Те речи је у Берлину 1936. године у свом говору изрекао Гебелс.

Питер Брок

Политички портрет Момчила Крајишника (биографски подаци)

Момчило Крајишник има два датума рођења, 20. новембар 1944. и 20. јануар 1945. Први је стварни, а други званични, који је уписан у матичне књиге рођених. Рођен је у Забрћу код Сарајева. Основну школу је завршио у Рељеву, средњу економску школу у Сарајеву, дипломирао је и магистрирао на Економском факултету у Сарајеву. Отац је троје деце, кћерке и двојице синова. Жена му је умрла почетком рата.

После завршеног факултета, Момчило Крајишник се запошљава, у октобру

1968. године, у Енергоинвесту. Већ наредне године одлази на служење војног рока у Сарајево. Враћа се после годину дана у Енергоинвест, а после годину и по дана је изабран за директора службе дужничко-поверљачких односа. О својим почецима руковођења касније не говори у суперлативима, већ да је рано постао руководилац и није имао могућности да се у то време, као и сви његови вршњаци, слободно понаша. Већ 1975. године је изабран за финансијског директора Енергоинвестовог ТАТ-а (Творница термо апарата). Тих година ТАТ је моћна фирма и извозник делова за руске нуклеарке. На том месту остаје до 1984. године, када се појављује афера са грађном викенд куће Радована Караџића на Палама.

Познанство и пријатељство са Радованом Караџићем

Момчило Крајишник је током 1984. и 1985. године, прецизније, девет месеци, провео у затвору због малверзација везаних за изградњу куће Радована Караџића на Палама. Крајишник је говорио о овој афери као о подметању. Радило се о сукобима са тадашњом гарнитуром власти, која је, према Крајишниковим наводима, хтела "по сваку цену да ме осуди и стави на стуб срама. Радило се о фирми која је деловала у оквиру Енергоинвеста и градила је, између осталог, и олимпијске објекте. Грађене су, међутим, и приватне куће. То је неко морао да плати. Рачун се, нажалост, покушао испоставити људима који с тим немају везе, а заташкани су сви спискови кућа које су стварно и саграђене друштвеним парама. Требало је једна од таквих да буде и моја, а кад се испоставило супротно, онда су ми напаковали да сам подотрекач".

"Дипломата" Холбрук: оставио крвави траг у свим српским земљама

Шта год је био прави разлог, афера је Крајишника одвела на девет месеци у затвор. Неки говоре да га је та афера зближила са Караџићем, који је касније помогао његову политичку каријеру. Оно што је очигледно, јесте да је тих месеци познанство прерасло у пријатељство...

Имовинско стање

Према наводима самог Крајишника, пре рата је поседовао, заједно са оцем и братом, две куће и десет хектара земље, што је остало у "муслиманском делу Сарајева".

"Поседујем десет хектара земље у Арапеловцу, и једноипособан стан у Београду на који имам станарско право. Живим шест година у једној соби на Палама, родитељи и брат су ми подстанари, а надам се да ћемо се, као и остали Срби, уселити у кућу у склопу изградње Српског Сарајева".

Политичка каријера

– Од оснивања Српске демократске странке је члан, како је сам волео да говори од Петровдана;

– Пред прве вишестраначке парламентарне изборе 1990. године, титовоужичка штампарија "Димитрије Туцовић" штампа двобојне плакате Српске демократске странке, и Крајишник, уз добро осмишљену кампању нове фазе политичког живота Босне и Херцеговине, долази на функцију председника Скупштине Републике Босне и Херцеговине. Оставку на ову функцију даје после расписивања референдума о самосталности Босне, а за њим су Републички парламент напустили и сви српски посланици;

– Од 1992. до 1995. године био је председник Народне скупштине Републике Српске;

– 1996. године постаје члан трочланог председништва Босне и Херцеговине, заједно са Алијом Изетбеговићем и Крешимиром Зубаком;

– 1998. године, на изборима за место у босанско-херцеговачком председништву, "поражен" је од Живка Радишића, после чега се повлачи из јавног политичког живота, али је и даље у врху СДС-а;

– Западни "емисари" дали су му назив "Мистер Но" због непопустљивости у ставу током рата у Босни и Херцеговини од 1992. до 1995. године;

– У тренутку хапшења, Крајишник је био председник координационог тела у Републици Српској за сарадњу са Савезном Републиком Југославијом.

Никада није био члан Савеза комуниста, већ црквене општине. Редовно се (после подне) бавио земљорадњом и сточарством. Важи за човека који је сахранио Венс-Овенов план, а тврдо је бранио став и право босанских Срба на 64% територије Босне и Херцеговине, која им припада по катастру.

Марина Рагуш

НА ЗАПАДУ НИШТА НОВО

Још један терористички акт против српског народа

Телевизијски снимак са Пала препун је туге, жалости и чемера. Сузе у очима синова Момчила Крајишника, уздрхтали глас, неверица и притајени бол у гласу оца Сретка, као и тихи јецаји његове мајке, остављају, својом упечатљивошћу и трагиком поруке, на гледаоце мучан и опомињући утисак.

Мучно је гледати сцене једне личне и породичне трагедије, као и немоћ чланова породице Крајишник да је спрече. Тежак утисак остављају и помало наивне речи Момчиловог оца "да би он отворио улазна врата ноћним посетиоцима, да су ови позвонили на вратима, а не бомбом провалили у кућу". Наивност је у његовој, и не само његовој, вери да се са ноћним бандитима и терористима може људски комуницирати. Просто је невероватна вера коју Срби генетски носе и гаје, у људску доброту, поштење и солидарност.

Ни бројни докази о несталности људског поштења, као ни многобројни примери лажи, превара и издаја, Србима нису науч ни опомена. Њихово кратко трајно освешћење веома брзо бива потиснуто тежином и дубином заборавља. И зато стално плаћају исти историјски рачун. Нажалост, као и овога пута, плаћају слободом, а веома често и животима својих најбољих синова и кћери.

Забрињавајућа је отвореност и вера да на страни "Латина", односно западних земаља организованих у терористичку организацију НАТО, постоји систем друштвених, политичких и моралних односа, који одговара српском схватању правде, поштења и истине. Срби никако да схвате да су то два потпуно различита и готово неспојива света и да свака кооперативност са српске стране на другој страни се тумачи као немоћ и слабост.

Верованье Момчила Крајишника да је данас слободан, честит, правдољубив и безбедан у Републици Српској, управо је потврда напред наведених речи о "српској наивности".

Без адекватног обезбеђења, спокојан у кревету родитељске куће, окружен љубављу најближих, уверен у исправност своје борбе за српски народ, изгледа да је заборавио да Срби, уз све своје традиционалне особине јунаштва, ината, пркоса, солидарности, слободољубивости, носе и поруке "Бранковића". Барем један број Срба. У томе је Момчилов превид.

Изгледа да је заборавио да већ извесно време Република Српска има марионетску владу и "де факто" успостављено тугорство НАТО окупатора. Кра-

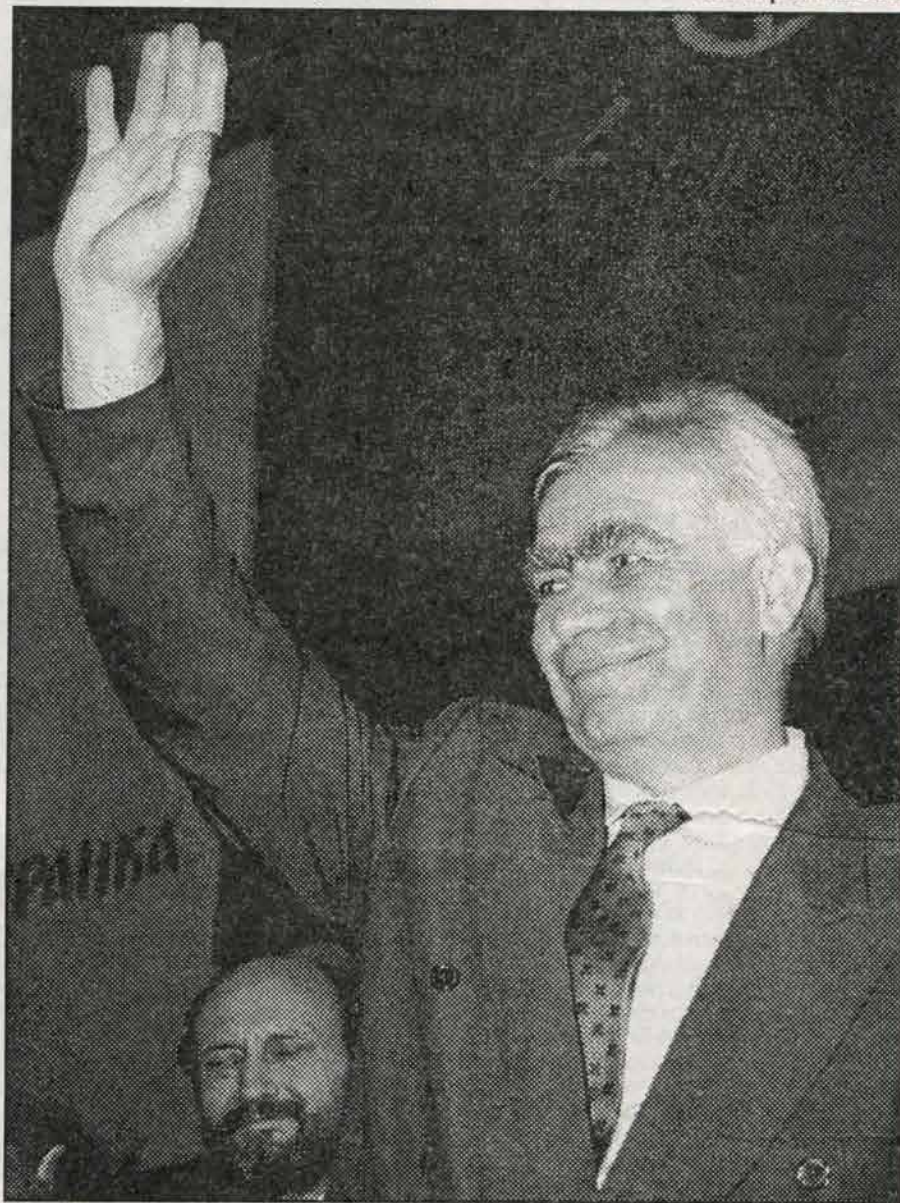
јишник је заборавио историјске поруке које су исписала вековна страдања српског народа. Никада "западне земље" нису имале добронамеран, толерантан и креативан однос према српском народу и српској држави. Поготово не данас.

Отмица Момчила Крајишника је опомињући пример за све српске патриоте и родољубе. Ако је он, као изузетно опрезан, трезвен и тврд политичар, могао да улети у вешто постављену клопку, онда је јасно са којим намерама и са колико безобзирности наступа "Запад"

у разбијању јединственог српског корпуса и ликвидацији његовог имена, језика и националног бића.

Фашистичка бруталност, "латинска" перфидност, помоћ српских издајника, медијска бука моћних сејача идеолошких лажи, основна су обележја наступања "Запада" не само на Србе, већ на Исток. Намера им је да униште све што долази са Истока. Чак и сунчеву светлост. Она се рађа на Истоку, а умире на "Западу". Одувек је тако било, и зато Срби увек морају имати на уму да је "на Западу ништа ново".

Момир Васиљевић

Отмица мр Момчила Крајишника, опомена за све српске патриоте

ХАШКА ЗАСЕДА ЗА СРБЕ

Хашки трибунал, светска судска срамота, zamiшљен је да буде српско судилиште и понижава-лиште, који ће на Србе да свали кривицу ратних злочина и хуманитарних катастрофа

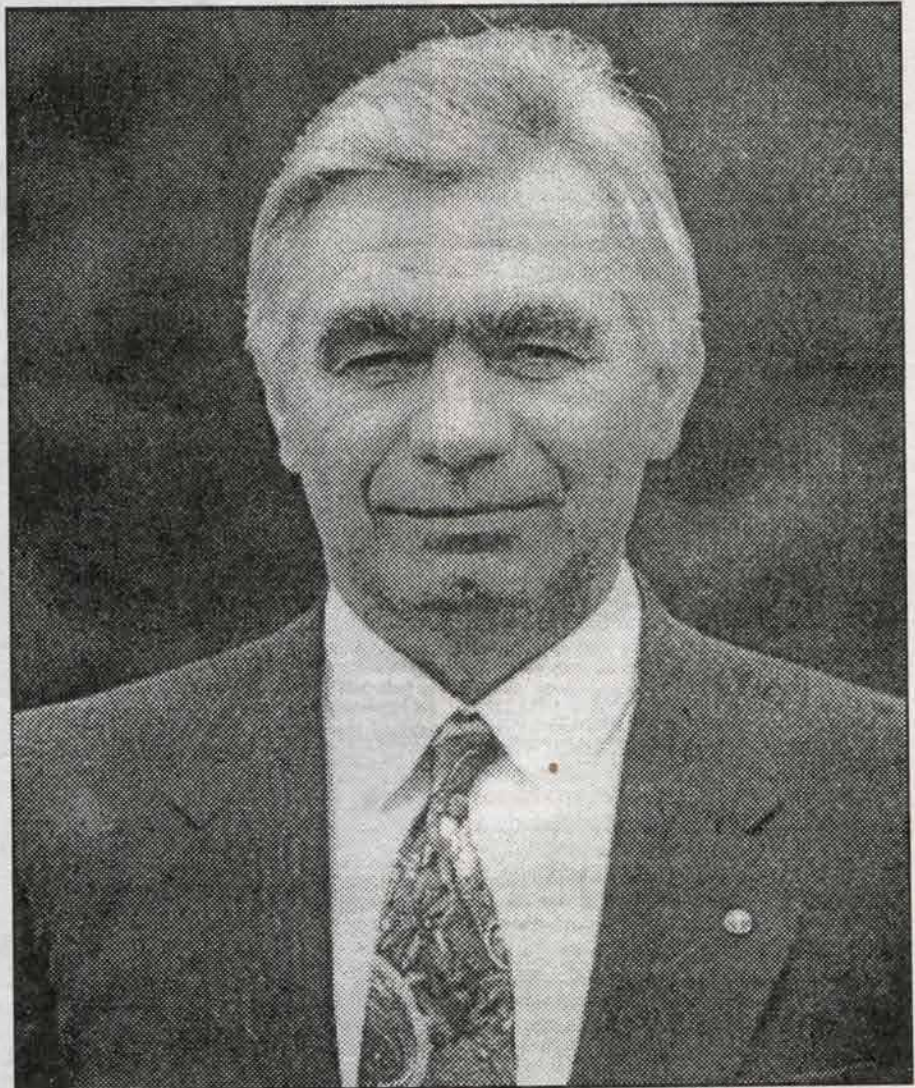
Хашки трибунал је заумљен да буде српско грдно судилиште и понижавалиште, на коме ће фарсичним суданијама пред свјетском јавношћу непрестано демонизовати Србе бескрајним судским лакрдијама и лагаријама о српским злочинима у одбрамбеном рату, вођеном од 1991. до 1996. године на српским просторима у Далмацији и Кининској Крајини, Босни и Херцеговини, Славонији и Хрватској, Лици и Кордуну, Банији и Барањи, који су режирали и почели евроамерички стратеги разуре српске државе и затира српског народа. Хашки трибунал – свјетска судска срамота – планиран је прије започињања агресије на српски народ преко Дрине, западно од Србистана, а створен је да постане Српски Нирнберг, на коме ће кривицу ратних злочина свалити на Србе, оптуживати Србе за изазиваче хуманитарних катастрофа, за ратне злочинце, газитеље човјечности, како би се заборавили нацистички злочини и геноциди над Словенима и Јудејима, као и свим "неаријевцима" – етничким групама. Свађивање германских злочина противу човјечности на српски национ је разлог дојчландске ревности у рушењу СФРЈ и у зазирању Српства.

Устаљењем Хашког трибунала – чији ће тужиоци и судије да подижу оптужнице и строге пресуде изричу, за монтиране злочине – отворили су бескрајни лов на Србе тобожњи чувари људских права и решаваоци хуманитарних катастрофа, смиривачи криза и кратних сукоба које су сами изазвали. Лов на српске јунаке нема довостаја. Сви значајни Срби су у тајним ковертама тужилаца и тужилица Хашког трибунала, а за њих су само Срби ратни злочинци. Свакоме је данас јасно да су се Срби у НАТО-српском рату западно од Дрине на свим војиштима само бранили од усташких и муцахединских кољача и њихових НАТО помагача, чували своју чељад и своје куће од перверзних мучитеља и паликућа, и да су у тим борбама са усташким и муцахединским зликовцима показали храброст која је ојављивала ратовеће Пентагона и мизантропе генерале и бомбаше НАТО савеза, који данас, из сујета и зависти, своје велике противнике проглашавају за ратне злочинце, пошто је лакше пред свјетском јавношћу судити оклеветаним љу-

дима и проглашеним за ратне злочинце него витезовима.

Знају хермафродите, ратовеће евроамеричких усређитеља човјечанства, да су киндаповани генерали Републике Српске и понижавани и давлени у душегупкама Хашког судилишта стратеги, тактичари и побједници у свим борбама са бјелосвјетским плаћеницима и усташко-муцахединским кољачима нејачи, али им сујете и пакости, грдне

пизме зависти, не дају да мирно жваћу жвакаће гуме и уживају пред екранима у муви-хорорима, зато и острашћено клевету своје велике противнике пред које нијесу смјели да помолу носеве, него су командовали са "безбједних висина" и безбједнијих даљина – из Пентагона и Брисела, охрабривани медијским лагаријама које су им домишљале овијане хуље лажовске чији је барјактар импрегнирани лажов, портпарол НАТО

Лов на српске јунаке нема довостаја: Момчило Крајишник

алијансе, Деми Шеј, који је надмашео Гебелса по агитпропагандним лагаријама.

Разбојничко минирање врата избјегличког смјештаја родитеља Момчила Крајишника и његове дјеце: оца Сретка, мајке Милке, кћерке Милице и синова Милоша и Његоша, које су починили француски војници, припадници СФОР-а, још по личном одобрењу савјестног центлмена и месијеа Ширака, чиме се Жак још и врло широко у друштву дама хвалише, и киднаповање и одвођење у пицама босоног Момчила Крајишника у неку од база СФОР-а, случај је без преседана, иако у свијету посуновраћене етике и правде.

Знано је и коме је било потребно "спектакуларно" киднаповање и ухаговање Момчила Крајишника. Знано је да је оптужница и потјерница Момчила Крајишника потегнута из тајовитог коверта тек 21. фебруара 2000. године, пошто су увидјели усрећитељи Балкана да је јунак Момчило Крајишник потоњи из врха државотворне елите Републике Српске, који је у стању да покрене Србе и у изборну трку, и у одбрану Републике Српске, за коју је погинуло у јуначким окршајима преко двадесет хиљада бораца, а број поклане српске нејачи од србокољана усташа и мухахедина тешко ће икада бити утврђене, пошто се сви евро-амерички хуманисти боре да

иако ојађени и огљачкани, добили "преного", како територије, окаштрене на хиљаде хектара од утаничења да Србија припадне четрдесет девет процената територије БиХ, тако и суверенитета, па сада све чине да погазе Дејтонски споразум, само да Срби буду главни кривци за то гажење. Зато свакодневно прокуратори наших дана провозирају Србе и окривљују их чак и за у Африци временске неприлике. Срби су кривци и ако негде проради неки угашени вулкан.

Пошто су још у Дејтону огласили лов на председника Републике Српске, др Радована Караџића, и генерала Ратка Младића, проширивши списак "нелоудних" Срба, а списак су им правили Изетбеговићеви и Туђманови стратеги затирања Срба, све чинећи да обезглаве Републику Српску, оптужујући и у Хаг иштући националну српску елиту, започели су евро-амерички дипломати да врбују "кооперативне" и "добре" српске лидере, који ће бити орни све да потпишу и да са својим потписима што више отпишу ингеренција Републике Српске.

За евро-америчке усрећитеље народа у БиХ права Српкиња је Биљана Плавшић, коју је Ција давно врбовала и активирала је у врху елите бораца за Републику Српску, која је 1996. године, чим је успјела да постане председница Републике Српске, издала Републику Српску, те постанула вазалка српским душманима. Чим је видјела да је избрана за председницу Републике Српске, чему сам и сам допринио у предизборној кампањи, увјерен да је ријеч о Српкињи патриоткињи, а не о издајници и о сарадници евро-америчких усрећитеља Срба, несрећница Биљана Плавшић, корисница Фулбрајтове стипендије, огласила се интервјуом са насловом "Нисам лутка Радована Караџића", па је одмах затражила да др Радован Караџић буде депортован у Хаг, окован у хашке синшире.

На сједници Савета Републике Српске у Бијељини, одржаном у јуну 1997. године, казао сам госпођи Биљани Плавшић да и њу чека Хаг, само ако др Радован Караџић буде окован у хашке синшире, да је у Хагу чека столица за свједочење, онда оптуженичка клупа, пошто је била добровољно потпредседница СДС-е и Републике Српске, капа је др Радован Караџић био председник и странке и државе, те да је чека сукривница ако је др Радован Караџић кривац. Она ми је на то одговорила: "Вигу, Војдичу, да сте се определили на страну криминала!", на што сам јој одговорио: "Вас ће, госпођо Плавшић, тужилац Хашког трибунала судити као криминалку ако посвједочите у Хагу да је др Радован Караџић одговоран за криминал у Републици Српској, јер сте саучесница, иако у астраганској бунди, док су јунаци гинули за опстанак Српства. Лакше је судити криминалцима у Хагу него витезовима, зато и клевете данас витезове да су криминалци!" Тада је ућутала. Рекао сам госпођи Смиљи Аврамов да ми је дошло да је ту удавим, а на то ми је она у шали казала како би се

Вазалка српских душмана: Биљана Плавшић

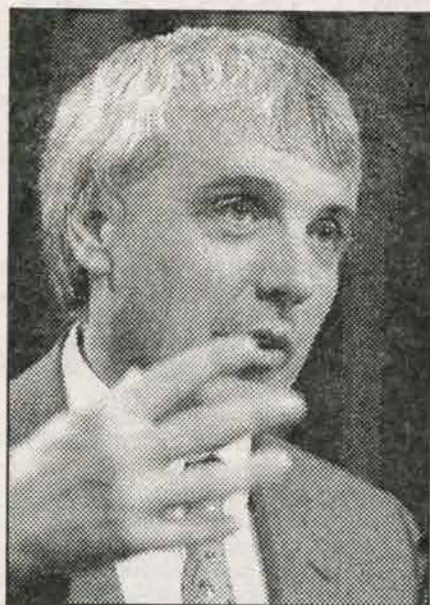
Хајдучија коју су извели "француски јунаци" у јутарњим сатима на Палама, 3. априла 2000. године, минирајући избјеглички смјештај, везујући старе родитеље и синове Момчила Крајишника, њаке Милоша и Његоша, које су још узгредно и опљачкали (Његошу Крајишнику су украли дипломски рад на дискети компјутерској), отевши при том прелазу мр Момчила Крајишника, челног човјека Републике Српске, који је обављао највеће функције не само у Републици Српској, него и у дејтонској федерацији БиХ, у којој је био двије године члан председништва Босне и Херцеговине, згранула је сваког ко тежи правди и поштењу бар искром своје свијести и савјести. То хајдуковање француских војника у КФОР-у по Романији и Јахорини је не само за чуђење, него и за строго суђење свуда гдје има и формалног суда.

Међутим, чега треба да се стиде починиоци и да у јама крију своје злочинства, они се срамотом и насиљем још и хвале у Бијелој кући, у сједишту НАТО-савеза и у Пентагону, као и у свим стратегијама у којима се шепуре стратегије српске и разуре и несреће.

се не објелодане српске жртве и да се сачувају амерички и европски целати од суда свјетске јавности и да се целатске кржаве руке оперу српским сузама.

Хашчење Момчила Крајишника је требало стратегима НАТО армаде и њиховим везалима у Републици Српској, како бише препанули српске бираче уочи локалних избора у БиХ да не гласају своје одборнике на листи Српске демократске странке, него да гласају оне са листа вазалних партија, чији лидери типа Милорада Долика, који је за само једну годину протурио пет хиљада шлепера цигарета из Црне Горе, које му је преко прелаза на Дебелом бријегу допримио мистер Мило Ђукановић, црногорски Долик, те да тако усрећитељи Срба из Бијеле куће и Брисела добију формални алиби за своје напоре да Републику Српску и српски народ угурају како у Муслиманију (БиХ) муслиманског фанатика хомуса Алије Изетбеговића, који сања да му сви становници Босне и Херцеговине постану добра раја, а он да буде савремени беглербег или везир од Босне под закриљем евро-америчких поробљивача суверених народа.

Покајала се евро-америчка дипломатска булумента што су Срби у Дејтону,

Čemi Šej: nadmašio Gebelса по пропагандним лагерима

фино прочуло да је сенатор Момир Војводић "задовољан једну бабу".

И чим су почеле додиковско-петричевске оклевета мр Момчила Крајишника, учестале нарочито почетком ове године, иако су клеветари поодавно на Крајишника напујдали олајаваче, слутио сам да му спремају кљуусу и да ће га хапнити и оковати у хашке синцире. То сам му и казао у потоњем нашем разговору. На упозорење да се склопи негдје док прођу локални избори у БиХ, пошто се бузловано главиле Додик хвалише да ће га заувјек уклонити са политичке висине у Српској, те да ће будала урадити све што булазни, Крајишник ми је казао да неће никуда из Српске да се склања па када би га убили душмани.

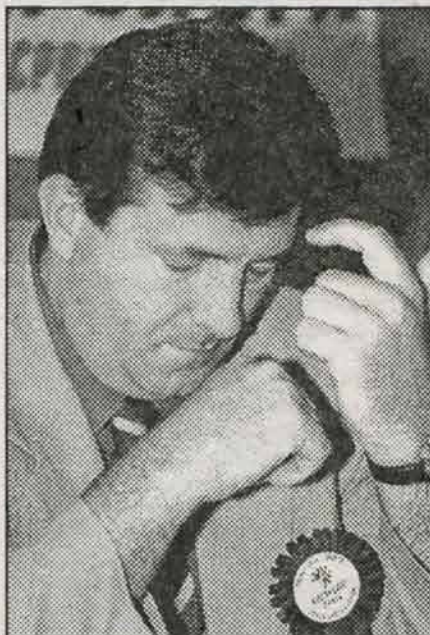
Неустрашив и праведан, мр Момчило Крајишник је сада у Хагу челни српски сужањ и њиме се зоре у Хагу србогонци, истичући нечувени памфлет противу њега и Српства као оптужницу. Демонизација Срба се појачава баш у 2000. години, на исцурку пјешчаника двадесетог вијека, и преноси се у трећи миленијум, јер неће ловци на Србе никако да одустану од унесрећивања српског народа све докле Срби не ставе потпис на свој отпис, дакле "добровољно" не пристану да нестану, док се не одрекну своје суверене државе и све докле евро-амерички глобалисти не сведу Србију на границе прије побједи српске војске на Куманову 1912. године. Питао у Вашингтону Србин Милош Костић Клингтоновог савјетника Самјуела Бергера, докле ће да черечи Бијела кућа Србију, а он му је одговорио жовијално: "Све докле Србија не постање мања од Луксембурга"! То је шил Пентагона, све друго су лагарије.

Зато је киднапован и у Хаг депортован у хашким синцирима јунак Момчило Крајишник, рођен прије педесет пет година у Забрђу крај Сарајева, мулар и храбар човек, који је у Сарајеву у својству трећег члана Председништва БиХ, изборио да на пасошима Федерације БиХ

пише и Република Српска, ради чега је прокуратор БиХ и србомрзац Вестендорп лудио и казао Крајишнику: "Успио си овог пута, али нећеш други пут успјети да будеш члан Председништва"! И то је и учинио србогнац Вестендорп 1998. године, добавивши из Европе око четиристо хиљада лажних муслиманских гласова, само да не постане мр Момчило Крајишник и други пут члан Председништва Федерације БиХ, него је повјерење дао Живку Радишићу, особи без националне свијести и савјести, који је све потписивао што му је прокуратор Карлос Вестендорп тражио и тако кресао ингеренције државе Републици Српској и све је више угуравао под скуте Алији Изетбеговићу, што је исто тако ревносно чинио несрећни шлепермен Милорад Додик, који је одахнуо кад је стрио свог опонента Крајишника у Хаг и тамницу Хашког трибунала, мислећи да ће тако добити изборе у Српској.

Изборна побјела СДС-а на локалним изборима је потпуно побјела Момчил Крајишника, зов српских гласача да издржи све и да се врати у Српску, која га чека као свог ствараоца и спасиоца. Инаг српски је овог пута помогао СДС-у, чији лидери нису достојни замјеници Момчила Крајишника, српског јунака и националног трибуна.

Српска радикална странка, коју је овог пута прокуратор и србогнац Волфганг Петрич онемогућио насилнички да не изађе на локалне изборе у БиХ, иако је на изборима 1998. године Српска радикална странка добила преко двјеста хиљада гласова и свог председника Републике Српске, др Николу Поплашена, ког је Петрич насилно смијенио, незадовољан његовим уставним чувањем тековина и права Републике Српске, није задовољна понашањем врха СДС-а, нарочито њеног председника Калинића, након киднаповања мр Момчила Крајишника и одвођења у Хаг у

Милорад Додик шверцера и петоклопанска сарадња са Милом Ђукановићем

ланцима хашким, пошто су врло млако дали саопштења и позвали народ да мирно сноси терор. Очекивало је у овом случају Српство да ће челници СДС-а енергично затражити од прокуратора Петрича да Хашки трибунал хитно врати Крајишника на Пале, његовим родитељима, дједи и његовој Српској. Да је којим случајем уловљен било ко из садашњег врха СДС-а друкчије би реаговао храбри Момчило Крајишник.

И све докле Срби не почну организовано да санкционишу и домаћу издају и страни лов на Србе, све докле ће да хајкају и дове Србе, да чека чека за човека, да ради Хашка чека нове Србе, јер ових дана слушамо и читамо како се хвалише главни тужилац Хашког трибунала, Карла Дел Понте, уз председника трибунала Клода Жордома и генералног секретара НАТО, краволиког Џорџа Робертсона, да ће Алијанса похалсити све оптужене за ратне злочине, а то су само Срби.

Зликовачко хапшење Момчила Крајишника и његово депортовање у хашку тамницу у тврђави Шевенинген од стране НАТО окупатора, огорчило је све српске патриоте, а отршило све српске у туђе прње ођевене српске изроде, оне лидермане и мировњаке који слугане лидерима Алијансе, љубе руке крвницима, носе кишобране и суншобране караконцули Медлин Олбрајт, пијаној од крви српске дјече и српских ђака, која им у знак захвалности обећава да ће их поставити за прокураторе Србије и Црне Горе, тако да и непоробљени српски простори добију своје прокураторе: Додика, Тачија, а то су прежалнице београдске и подгоричке, које све денунтирају и Пентагону и Бриселу, а помажу у прављењу спискова за Хашки трибунал. Било је чак у Подгорици и шенлучења на вијест да је ухапшен стуб Републике Српске мр Момчило Крајишник, радовали су се каменозговићи што је јунак постануо хашки сужањ.

Стратеги српског поробљивања настоје да се Срби обимну и помире са ловом на њих, те да сваки Србин добровољно иде према у свим српским живиштима подигнутим чекама хашким за Србе. Хајкачи су домаћи асистенти ловачких керова, обикли да помажу ловцима на звијери и људе истом острашћеношћу. Некада су служили комитетским бумбаширима у лововима на звијери мање крволочне од ловаца, они исти данас опслужују хашким ловцима на Србе, тако што као дописници евро-америчких медија дојављују све оне који не хвале нови свјетски поредак, који се боре за опстанак српског народа и српске државе.

Они ће се радовати и кад хајкачи хашки улове српске патриоте које тражи тужилац Хашког трибунала. Таман као што су шенлучили и кликовали радосно кад је уграбљен и утамничен Србин који је стварао Српску и борио се за њен опстанак мр Момчило Крајишник, ког ће славити потомство.

Момир Војводић

СЕЗОНА ЛОВА НА СРБЕ

Пред локалне изборе у Републици Српској, окупатор спровео у Хаг српског првоборца из Караџићеве гарнизуре. Крајишничкова отмица по последицама равна смени Николе Поплашена, проглашењу Брчког за дистрикт, захтеву да се Српска радикална странка пререгиструје да би учествовала на изборима

Подло, кукавички, као и увек кад су сила и топуз изнад морала, закона и права, припадници СФОР-а су, на основу напречац подигнуте оптужнице Хашког трибунала, у ноћи између 3. и 4. априла отели једног од лидера босанских Срба, високог страначког и државног функционера Српске демократске странке, Републике Српске и Босне и Херцеговине, Момчила Крајишника.

По типичном сценарију за лов на Србе, који су у клише претворили извршиоци из британског и француског контингента СФОР-а, и ово киднаповање је, као и претходна, без икакве потребе, али смишљено да застраши и онеспокоји све српске браниоце и патриоте, обављено сурово, разбојнички и брутално.

Нови атак на Републику Српску, а спровођење Момчила Крајишника у Хаг то заиста јесте, и то у циљу локалних избора у Босни и Херцеговини, у овом тренутку спада у ранг судбоносних потреба, изазваних да се пољуља и, ако је могуће, сруши најмлађа српска држава. По својим последицама се може мерити са одлуком међународне заједнице да смени легално изабраног председника Републике Српске, др Николу Поплашена, Арбитражне комисије да Град Брчко претвори у дистрикт и на мала врата омете рад патриотских странака ултиматумима којима је немогуће удовољити.

Нема тог српског патриоте који није шокиран вешћу о отмици првог председника Скупштине Републике Српске и члана Председништва Босне и Херцеговине, једног од стожера одбране вековних територија Срба, Момчила Крајишника. Међутим, међународна заједница упорно понавља исту грешку, (бе)светски окупатори заборављају рђава искуства својих претходника који су желели да поробе и сатру српски род – да је овај народ тврд орах и, како пише Његош – "воћка чудновата, не сломи га, ал зубе поломи".

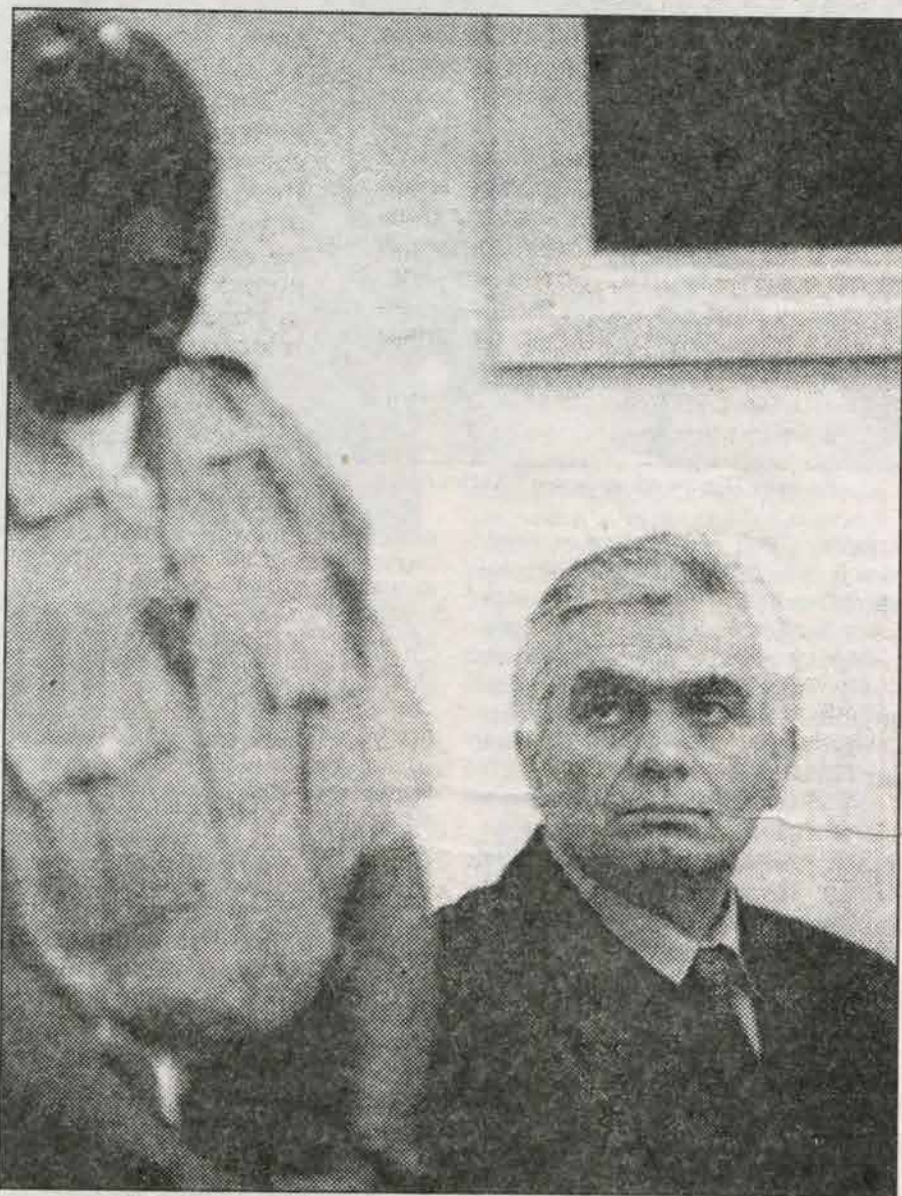
Патриоте на стражи

У памћењу српског народа, који је архив аутентичне историје, Крајишник је жива легенда отпора повампиреном

муслиманском фундаментализму и хрватском усташтву над недужним живљем, један од првих организатора одбране.

Иако је последњих година, сатанизован од квислинга и својих некадашњих

сабораца (Додик, Плавшић), остао без државних функција у Републици Српској и БиХ, Крајишник је остао у Српској демократској странци, чији је и један од оснивача. Српске демократе су на прошлим парламентарним председнич-

Крајишник у Хагу: одбацио свих девет тачака оптужнице

ким и изборима за Председништво Босне и Херцеговине, са радикалима оформиле патриотски блок, који је постигао изванредне изборне резултате, иако ОЕБС, у улози њихових организатора није бирао средства да протежира себи подобне, а потом и игнорише и омета победнике у преузимању функција које су им бирачи поверили.

Окупациона цивилна и војна власт у Босни и Херцеговини, успостављена с циљем што "успешније" имплементације Дејтонског споразума, из све снаге је радила на подели Срба на патриоте и квислинге. Све прљаве планове међународне заједнице на растакању Републике Српске и њеном поступном

Барокни спектакл

Отмица Момчила Крајишника, највише политичке личности из Републике Српске која је до сада спроведена у хашку тамницу у Швенингену, показала је сву бруталност окупационих власти. То је сигнал сваком браниоцу Српске да није безбедан, што је пред предстојеће локалне изборе својеврсна демонстрација силе која се отргла свакој контроли.

Барокни спектакл, коме није недостајао сасвим сувишни декор, од опсаде породичног дома Крајишникових на Палама, до пластичног експлозива који је у зору узбунио комшије, закључа-

ка, на основу које су кренуле у "акцију" галске "јуначине", према стилу рада овога суда, производи се према дневним потребама, како се зачува у кухињи међународне заједнице, изругујући се и праву и правди, а све преко грбаче напаћених Срба.

Кад преко ноћи страдају патриоти, паника завлада и у редовима непријатељских слугу. Иако је, чињенично, Међународни ратни суд за злочине почињене на тлу бивше Југославије, резервисан за Србе, "главни кривци" имају органе своје државе дужне да их гоне и пресуде им за евентуална злодела. У том контексту, гласноговорници хашке правде пожурили су да објасне да је Биљана Плавшић до даљег заштићена, а да је на бечком аеродрому пре две године заустављена "грешком". Која је и коликацена слободе, показаће време.

Остају, међутим, претње ловаца на главе да, после Момчила Крајишника, ни Радован Караџић није сигуран, да се "обруч око првооптуженог за "ратне злочине" у Босни стеже".

Високи функционер Српске демократске странке, Мирко Бањац, оптужио је Милорада Додика да је био упознат са подизањем тајне оптужнице против његовог партијског колеге. На српском расколу профитирају само непријатељи. Докле?

Баук кружи Српском

Тајни списак хашких истражитеља, тајне оптужнице, нови су баук који кружи Републиком Српском. Добро је позната ствар да је швенингенска тамница кобна за Србе, или им следи драконска пресуда или на волшебан начин и не стигну пред пороту. Случај Слава Докмановића, бившег градоначелника Вуковара, и доктора Милана Ковачевића, директора пријелорске болнице, опомиње да је хелија често и смртна казна. Шефу полиције у Пријелору, Сими Дрљачи, СФОР је пресудио на ледини.

Иживљавање над Србима, који су само обављали своју професионалну и патриотску дужност у рату, настављено је прогоном и хапшењем генерала Радослава Крстића, Момира Талића и Станислава Галића. Војничка етика није обавезивала припаднике СФОР-а да поштују звезде на еполетима високих официра туђе војске, против којих су у далеком Хагу подигнуте запечаћене оптужнице. Опет тужилац прети: Карла дел Понте славобитно најављује – обруч се стеже, следећи је генерал Ратко Младић, први саборац и војник ратног команданта Караџића.

"Што је баби мило..."

Отмица Момчила Крајишника, једног од савременика крвавог босанског пира, без обзира на ликоване западних, антисрпски расположених администрација, у ствари показује сву слабост и немоћ продужене руке политике окупационе власти у Републици Српској. Кан-

Биљану Плавшић за сада од Хага штити квислиншки "имунитет"

утапању у унитарну Босну, остваривала је пета колона за ситан сопствени шићарски интерес. Први циљ је остварен, некада јединствени Срби у одбрани својих вековних огњишта и међа, када је требало конституисати државу, поделили су се на оне верне свом роду и народу и оне спремне да служе туђину.

У овом односу снага, Крајишник је сачувао изворну српску политичку опцију, не одбијајући пакт са проверено патриотски оријентисаним партнерима, међу којима су српски радикали предњачили по својој популарности у народу.

О каквој политичкој свести је реч најочигледније говори и чињеница да су ове две странке за заједничког председничког кандидата у Републици Српској истакле миљеника грађана и победника – председника Српске радикалне странке Републике Српске, др Николу Поплашена.

вања Момчилових голоручких и остарелих родитеља, као да они могу да пруже отпор ("Да су звонили, ми бисмо им отворили", изјавио је отац ухапшеног Момчила Крајишника), репетирање оружја на двојицу синова, Милоша и Његоша, и најзад – одвођење "злочинца" са тајног списка босоногог и у пицама, исувише личи на сладуњање "подвиге" холивудских Рамбоа и Шварценегера, већ виђене у крајње немаштовитој хајци на Србе. Кључни моменат овог бездушног водвиља је то што нико у дому Крајишникових није ни помишљао да пружи отпор, док се Момчило најслободније кретао својим родним градом.

Каубојштина на француски начин требало је, ваљда, да додатно понизи Србе, као да није довољно јасно да је одавно отворена сезона лова на "искључиве кривце" за рат у Босни.

Докле заштићени?

"Алиби" главног тужиоца Хашког трибунала, Карла дел Понте, "тајна оптужница" против Момчила Крајишни-

целарија такозваног високог представника међународне заједнице никада није ни спроводила Дејтонски споразум, већ заводио протекторат у крхкој државној творевини Срба, и то, углавном, војном силом, снагама СФОР-а.

О каквој је "снази" реч, говоре (зло)дела.

СФОР се "прославио" хапшењима, или, боље рећи, злостављањем голоуких српских "злочинаша". Докмановић је, усред ноћи, извучен из постеље; доктора Ковачевића су на превару окупаторски војници, прерушени у представнике Међународног црвеног крста, извели из болнице у којој је обављао своје свакодневне дужности; Симу Др-

на који су га извели из сопственог дома, понижење приређено једном Србину, да би се показало да су данас-сутра сви "ловина", узнемирило је чак и оне који су у Савезном парламенту предлагали за усвајање документ о сарадњи Савезне Републике Југославије са Хашким трибуналом!

Бивши високи представник међународне заједнице за Босну и Херцеговину, Карлос Вестендорп, својевремено је одлучио да смени легално изабраног председника Републике Српске и заједничког кандидата блока патриотских странака, српског радикала, др Николу Поплашена. Како једна несрећа не долази сама, истог дана када је Вестен-

продужили, Милорада Додика међународна заједница поставља за председника нелегитимне владе.

Јадна удружена "Слога", подржана силом СФОР-а, атакује на политичку конкуренцију из патриотског блока и предлаже да се забрани рад странкама чији су оснивачи и председници "фашисти" др Радован Карашић и др Војислав Шешељ, Српској демократској и Српској радикалној странци.

Да би избегли класичну, непопуларну забрану, удружени странци и петоклонаши измишљају немогућ ултиматум: од Српске радикалне странке траже такву пререгистрацију ради учешћа на локалним изборима, којом би се одрекла својих првих функционера, почевши од председника др Николе Поплашена, до председника Извршног одбора странке, Мирка Благојевића, Мирјане Шаиновић, Огњена Тадића...

Српски радикали никада не пристају на ултиматуме. Позвали су своје бираче на бојкот локалних избора, заказаних за 8. април.

Међународна заједница је извукла црни адут из рукава: у функцији застрашивања свих српских патриота Хагом, ухапсила је, исхитрено склепаном тајном оптужницом, подигнутом 26. марта, Момчила Крајишника и затворила круг зла.

Два фронта

Немоћна да контролише стање на Косову и Метохији, војна мировна мисија Уједињених нација, а у ствари хајдучка дружина НАТО, нема петље да оствари претње и обелодани истину да је свету српску груду претворила у базу, те одржи помпезно најављене маневре! Тада би и најокорелијим пацифистима пукло пред очима колико је Кофију Анану мука због страдања Шиптара, Срба и осталих! Да прехитре буђење, пресвучени НАТО окупатори с оне стране Дрине одлучују да приреде спектакл и забаве свет новом сензацијом – наводно су све ближе неухватљивима: Карашићу и Младићу, пошто су, накитивши преко ноћи тајну оптужницу, ухапсили њиховог некадашњег саборца, Момчила Крајишника.

Југ шаље импурсе северу и тако се скреће пажња са главних проблема. Проблем заиста јесу Срби: не дају се упрегнути ни у чија кола. Много живав народ, нема невоље коју неће преживети. Уверио се у то цео свет лета 1999.

Љубав према српству и отаџбини чува овај народ. Искушења га челиче. А предстоје избори у Републици Српској, којима без српских радикала не треба дати легитимитет.

Окупатор можда не зна, јер не разуме: "Тврд је орах воћка чудновата, не сломи га, ал зубе поломи".

Жана Живаљевић

Не пристају на ултиматуме: српски радикали одбили пререгистрацију

љачу су устрелили наочиглед његовог малолетног сина за време викенда у околини Приједора; Драгана Гаговића извукли из изрешетаног шипа у којем је возио своје ђаке, ни криве ни дужне изложене куршумима; генерал Талић је отпутовао у Беч на сусрет војних експерата, одакле је, не слутећи зло, пребачен у Хаг; Галића су извукли из полупаног аутомобила и тукли; Крајишника, који није пружао отпор нити се одикога склањао и крио, заробили у пиџами и без папуча... Сопствене злочине СФОР је покрио фамозним тајним оптужницама.

Тако извршиоци Хашког трибунала, на сопствену срамоту, "стежу обруч". Кад им је требало толико паљбе за оне који су им свакодневно шетали испред носа, како ли ће тек ухватити "главне", које чува свако дрво, свака кућа, свако српско срце, свака српска душа!?

Уосталом, сво српско политичко и јавно мњење једнодушно је осудило отмицу Момчила Крајишника. Начин

дорп потписао акт без преседана у новој историји човечанства, Роберт Овен, на челу Арбитражне комисије за Брчко, кршећи одредбе Дејтонског мировног споразума, прогласио је овај град за дистрикт, под управом заједничких органа Босне и Херцеговине.

Систематско растакање Републике Српске настављено је, у садејству са домаћим издајницима, Биљаном Плавшић, Милорадом Додиком и Живком Радишићем, хајком на српске патриоте Српске радикалне странке, симбола српске борбе и опстанка на овим просторима, у рату и миру, којима су грађани дали пуно поверење и легитимитет на изборима 1998. године.

Одбачени од сопственог народа, ови изроди су уточиште нашли у крилу окупатора. Покушај Биљане Плавшић, бивше председнице Републике Српске, да разбије Српску демократску странку, окончао се изборним фијаском њеног новооснованог Српског народног савеза. Без мандата, који му гласачи нису

ПРОМОЦИЈА СИЛЕ

Момчило Крајишник, против кога је подигнута тајна оптужница инструментализованог Хашког суда, отет из породичне куће на Палама, у ноћи између 2. и 3. априла

Актере дивљачке отмице, припаднике француског контингента СФОР-а, похвалили ратни злочинци Жак Ширак и Медлин Олбрајт

Портпарол хашког суда, извесни Пол Ризли, отворио карте: "Ово је до сада најзначајније хапшење које је НАТО спровео за трибунал у Хагу"

"Демократској" опозицији Србије, која се и даље залаже за пуну сарадњу са Хашким трибуналом, највише смета то што је хапшење изведено по тајној, а не јавној оптужници

У понедељак, 3. априла, у 3 сата и 17 минута, из породичне куће – куће његових родитеља на Палама, из кревета, у коме је у том тренутку спавао, отет је Момчило Крајишник, један од најистакнутијих представника српског народа у Републици Српској.

Момчило Крајишник је још један Србин против кога је подигнута такозвана тајна оптужница несуда у Хагу, а због наводних ратних злочина.

Овај, последњи у низу злочина над српским народом у Републици Српској, починили су припадници француског контингента окупаторских трупа стационираних на територији ове српске државе.

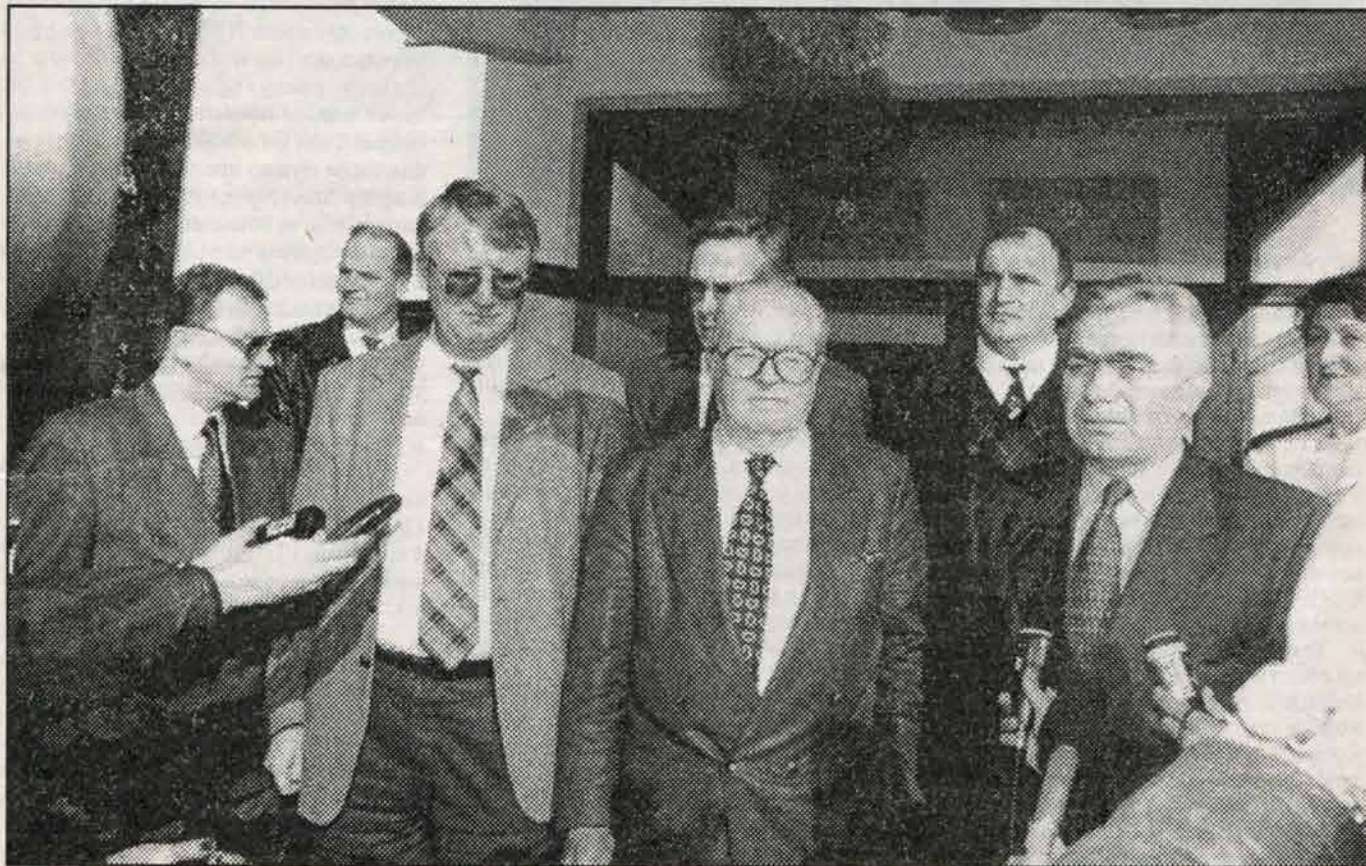
Приликом овог злочина, Французи познати, нажалост, и српском народу у јужној српској покрајини Косову и Метохији по свом кукавичлуку, јер се приликом сваке иоле озбиљније ситуације у Косовској Митровици, иако до зуба наоружани, попут мишева крију иза голоруких Срба, дакле приликом последњег у низу злочина, француске кукавице употребиле су и експлозив којим су разнели врата куће Крајишникових родитеља. Његова два сина везали су за кревете, лицима према јастуцима, мајку и оца затворили у кухињу, а Крајишника отели не дозволивши му ни да се пресвуче или обује.

Момчило Крајишник је у Хаг одведен бос и у пиџами.

Кукавицама из француског контингента окупаторских трупа није, дакле, било довољно да Крајишника само ухапсе, већ и да га понизе.

Главни тужилац Хашког несуда, Карла дел Понте, похвалила је злочинке из француског контингента у Републици Српској и себе следећим речима:

"Мој сусрет са француским председником Жаком Шираком, прошлог месеца, био је одлучујући за промену држања француских војника", нагласила је она, алудирајући на то што су у овом злочину учествовали управо Французи, који су раније били изложени критици због слабог залагања на хапшењу оптужених за наводне ратне злочине.

Противници мондијализма: српски и француски националисти у Републици Српској

Ратни злочинац Медлин Олбрајт, која тренутно заузима функцију државног секретара администрације Вилијема Клинтона, у телефонском разговору са француским министром иностраних послова Ибером Ведрином, захвалила је злочинцима што су извршили злочин, или како је она то рекла – захвалила француским војницима што су лиштили слободу Момчила Крајишника.

Главни тужилац несуда у Хагу најавила је и отварање још 17 истрага о могућим наводним ратним злочинцима на подручју бивше Југославије.

но са Драгољубом Прићом, ухапсили недалеко од Приједора и том приликом дивљачки претукли.

Симо Дрљача и Драган Гаговић, такође Срби са злогласних тајних хашких оптужница, никада нису ни стигли у Хаг. Убијени су.

Симо Дрљача пред сином, са којим је тог кобног дана пецао на језеру Градина, крај Приједора, а Драган Гаговић у свом аутомобилу у коме је било и шесторо деце, којима је био тренер, када су му окупатори направили заседу на путу, недалеко од Србиња.

Иронија судбине: ратни злочинац Медлин Олбрајт похвалила отмицу Момчила Крајишника

Србима по злу познати Ричард Холбрук, једном британском листу је изјавио: "Знам Крајишника врло добро, он је отворени сепаратиста, велики националиста и комплетни расиста."

Иначе, готово сви листови на србомрзачком Западу опширно коментаришу хапшење Момчила Крајишника. Они наводе да су неколико недеља пре овог злочина прикупљани подаци о кретању и навикама Крајишника. "Чини се да није имао телохранитеље", пишу они, додајући да су француске кукавице распоредиле своје снајперисте свуда око његове куће.

Пре непуних месец дана били смо сведоци поступка ових звери према Србину Радету Микановићу, кога су, зајед-

но са Сине Дрљаче, тада, 10. јула 1997. године, седамнаестогодишњег дечака, ови нељуди су, онако потресеног, после присуствовања убиству оца, везали и хеликоптерима одвезли у Хаг. Дакле, дечака су, пошто су му на његове очи убили родитеља, отели да би га у Приједор вратили тек сутрадан, без речи објашњења или, не дај Боже, извињења!

О шоку који су претрпела деца, чијег су вољеног тренера убили пред њима, угрожавајући тако и њихове животе, не треба посебно ни говорити.

Правдајући се због онога чему оправдања нема, цинички из окупаторских трупа дали су следеће "објашњење": "Нису сви у колима били деца, ту су били и тинејџери!"

Момчило Крајишник већ се налази у затвору Шевенинген, званичном казамату несуда у Хагу.

Истом оном у коме су под сумњивим околностима, како злочинци у Хагу саопштавају, умрли или се убили, а заправо убијени, и генерал Ђорђе Ђукић, и Славко Докмановић и др Милан Ковачевић. Сва тројица – Срби.

Важно је обратити пажњу на саопштење о хапшењу Момчила Крајишника. У име окупаторских трупа у Републици Српској саопштење о хапшењу издао је – НАТО!

У том злочиначком саопштењу доловце стоји: "НАТО ће наставити са хапшењима, те стога препоручује свима који су оптужени за ратне злочине да се сами предају Трибуналу!"

Маске су коначно спале. Исти они окупаторски војници који су се, од почетка деведесетих до данас, селили из једне у другу српску државу, са једне на другу вековну српску територију, мењајући само прво слово имена – ИФОР, СФОР, КФОР, признали су коначно да имају само једно право име – НАТО.

Портпарол несуда у Хагу, извесни Пол Ризли, само потврђује ову чињеницу: "Ово је, до сада, најзначајније хапшење које је НАТО спровео за Трибунал у Хагу", каже злочинац.

Као Крајишников највећи грех, ови злочинци помињу то да је "Крајишник био први до др Ралована Караџића и да је присуствовао многим састањима руководства Републике Српске".

Срби у Републици Српској нису и не могу бити сигурни, све док њиховом, српском земљом шета окупаторски војник.

Није далеко дан када ће се на злогласним хашким оптужницама наћи и сви Срби који имају плаве очи или су виши од метар и осамдесет сантиметара, јер можда такви окупаторе сувише подсећају на двојицу Срба из Републике Српске, које ове звери лове већ пет дугих година, али их, на срећу српског народа, нису уловили.

Крајишниковој отмици обрадовали су се многи. Да сазнамо како и колико су се обрадовали помогли су нам НАТО-ов радио из Београда Б2 92, који тренутно ради као трећи програм радија Студија и Вуковизија из Масарикове 5.

Тако смо, уз њихову помоћ, сазнали да су се овој отмици обрадовали и наводни високи представник Волфганг Петрич и србомрзач Медлин Олбрајт, и поглавар несуда у Хагу, Карла Дел Понте.

А сада изјава која, иако долази од једне ништарије какав је Волфганг Петрич, представља врхунац цинизма и може да изазове само неверицу и гнушање. Он дословце каже, а Б2 92 преноси без оградe: "Процес хапшења оптужених за ратне злочине довешће до коначног помирења у Босни и Херцеговини."

Оно што се некада звало Студио Б, помогло нам је да још боље упознамо проамеричке странке у Србији и да кроз њихове реакције на хапшење Момчила

Крајишника схватимо о каквим се про-
даним душама и слугама злочинаца са
Запада заиста ради.

Па смо тако чули да: "Српски покрет
обнове оцењује да је хапшење Момчила
Крајишника, на основу тајне оптужнице
Хашког трибунала, за осуду и са правног,
и са политичког, и са сваког другог
становишта". Извесна Социјалдемократија
поздравила је хапшење и посебно
нагласила да се ова странка и даље за-
лаже за пуну сарадњу са Хашким три-
буналом". А Демократска странка "про-
тестује због метода тајних оптужница
Хашког трибунала".

Ако смо добро схватили, а јесмо, њи-
ма, у ствари, највише смета то што је
хапшење изведено по тајној, а не јавној
оптужници. Дакле, господо из филијала
америчке и британске владе, по ва-
ма би све било у реду, само да се Срби
налазе на јавним хашким списковима!

Сва убиства, хапшења и пребијања
Срба прошла би тада без ваше реакције,
јер би у том случају ваше газде задо-
вољиле ваше скромне критеријуме ко-
ји се тичу окупације и уништења српског
народа.

Уосталом, није згорег подсетити се
чињенице да су управо предводници ове
тужне групе, Вук Драшковић и СПО
били први који су југословенском Парла-
менту предложили пуну сарадњу са
несудом у Хагу.

Један од чланова Предлога тог зако-
на предвиђа изручење Хашком трибу-
налу свих који се нађу на злогласним
оптужницама, а бораве на територији
Савезне Републике Југославије.

Шта би све они, и без помоћи окупа-
тора, радили српском народу и свакоме
ко би се усудио да каже да је Србин и
патриота, можемо само да замислимо.

На срећу, та ће варијанта заиста и ос-
тати само у машти, јер српски народ уме
да раздвоји, како се то лепо, народски
каже, кукољ од пшенице, и своје пове-
рење никада, као и до сада, неће по-
клонити, да се поново послужимо на-
родским изразом – кукољу.

Но, вратимо се дивљачкој отмици
Момчила Крајишника.

Крајишник је одведен у Хаг само пет
дана пре локалних избора које је, по
само њима знаним правилима и пропи-
сима, расписао окупатор Републике Српске.
Чак ни то што су изборе, који би по
дефиницији требало да представљају
слободно изражену вољу народа државе
у којој се спроводе, претворили у фарсу,
у имитацију избора није им било до-
вољно. Не били би потпуно сигурни
у то да најјача, најпопуларнија и на-
јорганизованија странка у Републици
Српској – Српска радикална странка
Републике Српске, неће освојити нај-
већи број гласова српског народа забра-

нили су члановима странке кандидова-
ње и учешће у изборима.

Српска радикална странка Републике
Српске позвала је српски народ у
Републици Српској на бојкот ових из-
бора по окупаторским правилима и за-
конима.

Не може бити избора све док трају
премлаћивања, хапшења и убиства Срба
по Републици Српској. Не може бити
избора под окупацијом и по правилима
које намеће окупатор.

Не може бити избора када се окупа-
тор труди да свом најоданијем и нај-
послушнијем слуги, наводном пред-
седнику Владе Републике Српске, Ми-
лоралу Долику, унапред обезбеди по-
беду на тим изборима. Како би то успе-
ли, ни сами не знају, јер је криминалац
Додик и пре него што је отворено по-
казао своју издајничку природу, у срп-
ском народу успео да скупи гласова
довољних за једва два посланичка ман-
дата у Скупштини Републике Српске.

Једино ако и он и његови ментори
нису замислили да његово лично обез-
беђење, које се сада већ броји троцифр-
ним бројем, иде на дан избора од гласачког
места до гласачког места, и пребија
српски народ, као недавно на једној
утакици. Само, сигурни смо да би и у
том случају одговор српског народа био
идентичан оном који је на поменутој
утакици добио. Наиме, тада је публи-
ка у сали и њему и његовим батинаши-
ма викала: "Усташе, усташе!"

Занимљиво је још и то да су војници
који су отели Момчила Крајишника, а
по сведочењу Крајишникове мајке, гово-
рили – српски.

А о хапшењу Момчила Крајишника,
криминалац Додик имао је да изјави
само следеће: "Ово је за мене изнена-
ђење. Нисам очекивао да ће бити
хапшења у току предизборне кампа-
ње."

Осећате ли несагласје између Доли-
ка и његових колега из проамеричких
странака у Србији? Њихове примедбе,
да подсетимо, односе се на врсту оптуж-
ница, док је Долику највише засметао
тајминг хапшења. Није га очекивао у
току предизборне кампање. Е, то је већ
превише примедби на рачун газда. Хоће
ли им газде то моћи опростити?

Српски народ и са оне и са ове стране
реке Дрине сигурно им неће ни опростити
ни заборавити њихово slugањство.

Србин може да опрости и заборави
све – осим издаје.

А тај свој неопрост и незаборав нај-
боље ће показати неизласком на пред-
стојеће окупаторске изборе у Републици
Српској.

Најбоље ће показати бојкотом и пре-
зиром свега што од окупатора долази.
Бојкотом којим ће, по ко зна који пут у
својој историји, показати наводним моћ-
ницима да је српски народ поносан, хра-
бар и зрео народ.

Народ који никада и није желео ни-
шта друго осим да буде слободан и свој
на своме.

Небулоза ништарије Петрича: процес хапшења
оптужених за ратне злочине довешће до помирења у БиХ

Ксенија Вучић

УЗЕЛИ НАМ ЗЕМЉУ, ХОЋЕ И ДУШУ

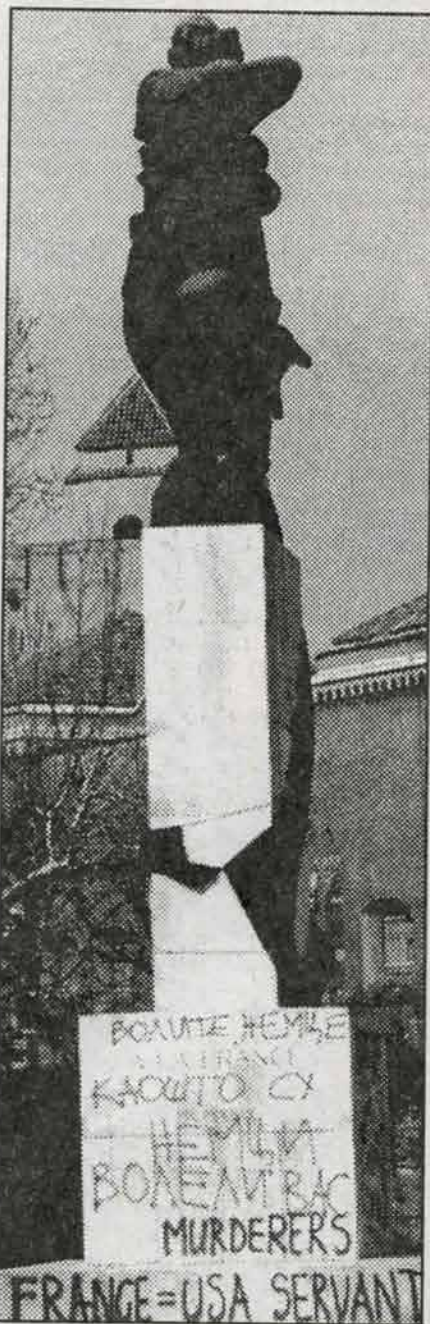
Иако су западњаци имали небројено прилика да ухапсе мр Момчила Крајишника када је водио преговарачке тимове у њиховим земљама, они су изабрали да то учине на начин на који се хватају окорели мафијашки или манијаци. На тај начин су послали поруку српском народу, ако не гласамо за њихове сараднике, сви ћемо проћи исто јер је немогуће пронаћи особу у Републици Српској која, на било који начин, није учествовала у отаџбинском рату. Када им нису свети преговарачи, значи да сви Срби могу бити на удару хашких оптужница, нарочито оних тајних

Маскирани разбојници дрзнули су се да, на најгори понижавајући начин који су могли да смисле, киднапују једног од најугледнијих Срба не само Републике Српске, него целокупног српства. Отмица мр Момчила Крајишника је понизила васцели српски народ и створила још већу одбојност према свему што долази са Запада. Француски председник Ширак хвали се овим морбилним чином изведеним у недоба, како и приличи друшким разбојницима којима заповеда.

А Срби су једини народ који је подигао споменик захвалности Француској. За време недавног бомбардовања Београда су овај споменик увили у црно. Нисмо народ који руши споменике, па ће тај споменик и даље остати на Калемегдану. Само то више неће бити споменик Француској која је помогла Србији у Првом светском рату, него споменик српској наивности.

Много горе је што су неки од отмицара говорили српски. Није тешко открити ко су, треба их потражити међу оним Додиковим силедијама који су онако душмански тукли српску децу у бањалучкој дворани Борик. Доушник окупатора, Милорад Додик, наговестио је својим сарадницима још много раније да ће се то десити, знао је за киднаповане зато што је учествовао у планирању ноћног препада на незаштитену породицу Крајишник. Француским зликовцима дао је и своје људе да се лакше снађу на туђој земљи. За тог мафијаша ништа није свето, најмање судбина човека који се крупним словима уписао у српску историју. Сигурно се сада наслађује, јер у његовом луначком самољубљу има места само за сопствену "величину".

Не треба се зачудити када црнобрађени разбојници једне ноћи покупе и Плавшићку. Тако Додик чисти пут до врха, сада су на реду његови директни и отворени противници, искрене српске патриоте, а када њих почисти доћи ће на ред и његови савезници. Шта ће Додик савезници у продаји Републике Српске? Када је сам продаје, зарадиће више. Колики је његов чин издаје и колику увреду нам је Запад нанео отмицом Крајишника, најбоље говори његова би-

Материјални доказ српске наивности: споменик захвалности Француској

ографија. Из редова који следе намеће се закључак која је била права улога мр Крајишника непосредно пре отаџбинског рата и у данима стварања Републике Српске.

Момчило Крајишник је, пре свега, био дипломата, одређен да у име Републике Српске води све битне преговоре. Као дипломата, по природи посла, није имао никакве везе или уопште утицаја на ратне операције вођене у одбрани Републике Српске. Зна то лажни суд у Хагу, али циљ међународног циркуса никада и није била правда. Крајишника треба ставити на оптужничку клупу како би се сломио српски понос и достојанство, како би Запад напоскон Србе натерао да му снисходљиво служе.

Није довољно што нам њихови тенкови газе њиве и огњишта, посао нису завршили док нам и дух не постане ропски. Онако као Додиков, Биљанин и уопште осталих слугтерања у нашем комшилuku насталом после распада промашене СФРЈ. То је јасна порука да смо за њих шљам, да не признају ни наше преговараче, иако су људи са таквим статуом били светиња кроз целу историју цивилизације.

Водећи дипломата Републике Српске

Све данашње муке Срба у Републици Српској и неизвесност њихове судбине на овим просторима преламају се кроз личност мр Момчила Крајишника. У време ратно Момчило Крајишник био је истакнути члан свих преговарачких тимова Републике Српске и уједно обављао дужност председника Народне скупштине Републике Српске. Као преговарач увек је био између две ватре, на удару странака са којима је морао да преговара а није био мали број ни његових противника из прве линије одбране српства, издајника из сопствених редова. Тада и увек руководио се само једним интересом, интересом сопственог народа.

Пре рата био је председник Скупштине Босне и Херцеговине, по чему га највише и памте како Срби тако и њихови непријатељи. Ушавши у политич-

ки живот тадашње Босне и Херцеговине, после првих вишестраначких избора, истакао се као чврст политичар који је знао и умео да издржи све притиске. Остаће запамћен начин на који је водио тадашња скупштинска заседања, схватајући своју функцију као искључиво демократски механизам за управљање државом. Када се говори о рађању Републике Српске, сигурно је један од незаобилазних актера тог времена.

Родио се крајем Другог светског рата у селу Забрђе, у непосредној близини Сарајева. По образовању је магистар

Чег се наметан стиди: Ширак се хвали успешном акцијом француских командоса

економије. Највећи део радног века провео је у сарајевском Енергоинвесту, прво у финансијској служби Енергобанке, затим као потпредседник Пословодног одбора за финансије Творнице термо (ТАТ). На овој функцији први пут долази у политички сукоб са тадашњим комунистичким руководством Босне и Херцеговине. Затворен је на девет месеци у Истражном затвору у Сарајеву. Правно невероватно, али у складу са комунистичком праксом кришења закона и права, после толико месеци проведених под истрагом, Момчила Крајишника ослобађају, а да против њега није ни подигнута оптужница. Ништа необично, пошто је то било време прогона виђенијих Срба, а мр Момчило Крајишник је то и био - угледни Србин.

Како тада, тако и данас. Никада није тражио, иако је по закону имао право, надокнаду због месеци проведених у затвору, али се после тамнице више није враћао свом старом послу. Вратио се свом Забрђу, где је до почетка рата живео са својом породицом и бавио се пољопривредом. Монтирани пропеси, чија је био жртва, ипак су учинили једну добру ствар. У затвору се упознао са човеком са којим је пошао на можда најважнију деоницу свог животног пута. Спријатељио се са др Радованом Караџићем, бу-

дућим председником Српске демократске странке и нешто касније, Републике Српске.

Сви они који га познају, кажу да је изузетно патријархалан, вредан и религиозан човек. И када је обављао важне државне функције, сво слободно време проводио је бавећи се сточарством и земљорадњом. Увек је био везан за породицу, има кћерку и два сина. Почетком рата, десила му се и лична трагедија, умрла му је супруга и тако га оставила да сам брине о још малолетној деци. Такав човек једноставно је морао да буде везан за Републику Српску.

Сви Срби воле и волеће ову нашу земљу, али нико никада о њој није говорио с толико топлине: "Данас, кад посматрам ову нашу Републику Српску, она ме потсећа на девојчицу од 16 година, помало је пркосна, лепа је, умиљата и очешљана. Треба нам још само мало времена, па да је удамо у Савез српских држава, а када је удамо онда ћемо имати сву фамилију на окупу".

Овај човек тамних и густих обрва увек је у обављању својих послова деловао рационално, наизглед хладно, због чега су га противници сматрали челичним политичарем. Зато је међу првима и сврстан у српске јастребове.

Логика, његово једино оружје

Ипак, сви они који су имали могућност да га боље упознају, и они који су са њим преговарали, али хоће да поштедно признају, знају да је његово главно оружје увек била и остала логика. Управо је логиком објашњавао како је уопште дошло до почетка рата у бившој БиХ. О томе је говорио:

"Овај рат Срби нису желели. Сваки поштен и објективан аналитичар не може да порекне да смо политичким средствима покушали да избегнемо сукоб, покушали да постигнемо компромисно решење које би обезбедило елементарна права српском народу на овом простору. Наши противници то нису дозволили".

Мр Момчило Крајишник заиста је артикулисао у свим својим политичким наступима основне смернице српског народа у том делу тадашње СФРЈ. Постојао је основан страх да би у квази-јединственој Босни, пројектованој по муслиманском концепту, шеријат био наметнут као закон за све њене грађане. Исламски прваци, пре свих Алија Изетбеговић, никада то нису ни крили. На крају крајева, на основу таквог политичког концепта, Изетбеговићева СДА је и добила највећи део муслиманских гласова. Позната је његова изјава да ће Србима гарантовати двадесет година грађанског устава, а да ће после тога, пошто муслимани имају већи природни прираштај, демократском већином бити изгласана примена шеријата, исламског закона који проистиче из Курана.

Срби под фесом и Српкиње под ферецом, то ниједан Србин не би могао да прогута. Зато је, почетком 1992. године, мр Крајишник упозоравао: "Колико год ја схватао муслимане, да не желе да живе у некаквој православној Републици Босни и Херцеговини, очекујем и од њих

да разумеју Србе да не желе да ризикују и да данас, сутра живе у републици која би личила или била исламска република".

У круговима иностраних преговарача мр Момчило Крајишник је познат под псеудонимом господин не. За њих је он био изразити максималиста у српском преговарачком тиму, који је најмање спреман на уступке и који је од свих најмање савитљив. Српски челични преговарач никад није био импресиониран светским ауторитетима и величинама. Никада себе као преговарача, а самим тим свој народ и државу, није довео у подређен положај. Познато је његово неслагање са оним што се дешавало у Дејтону. Није се плашио да јавно осуди попустљив став наше тадашње делегације.

Момчило Крајишник о граници на Дрини

Када је, 1994. године у Атини, тадашњи председник Републике Српске др Радован Караџић фактички присиљен да стави потпис на Вене-Овенов план, Крајишник је упорно инсистирао да ће о свему коначно одлучити Народна скупштина Републике Српске. Његов амандман је ушао у Споразум и познато је да су посланици Народне скупштине одбили да верификују овај план.

У Атини, пре него што је Радован Караџић потписао, Момчило Крајишник се обратио тадашњем председнику Савезне Републике Југославије Добрацићу Ђосићу: "Председниче, решите ми да скочим са петог спрата, и ја ћу то одмах учинити. Али нас немојте приморавати да потпишемо овај папир".

Челични преговарач, патриота, најтеже је подносио српске свађе. Када је због неприхватања плана Контакт групе дошло је постављања првих контролних пунктова на Дрини, са њене десне обале, мр Крајишник је изјавио: "Посматрачи ће доћи и отићи, али ће остати ружна успомена. Ова граница на Дрини остаће као пример на којем ће се наша деца учити како су се у тешком тренутку једни Срби одрекли других".

Ето, таквог човека су киднаповали маскирани разбојници, који су говорили француски и што је још тужније, српски. Хоће да му наглате што је човек, што има душу која види даље од чанка за цукеле испод окупаторског стола. Мисле да ће га сломити када га везаног приведу пред клоновне Хашке суднице, кад му упере рефлекторе и камере. Прешли су се, као и обично када су Срби у питању. Тако сам, изложен порузи и увредама, биће јачи него икад.

Зато, због страха да им не одржи лекцију из основног познавања части, достојанства и демократије, могуће је да инквизитори новог светског поретка још у тамници, без извођења на оптужничку клупу, покушају да се обрачунају са мр Крајишником. Знајући шта подразумева западњачка правда и како су до сада окончали и други похапшени Срби, све је могуће.

Огњен Михајловић

СРАМНА ОТМИЦА МОМЧИЛА КРАЈИШНИКА

"Заједничку српску државу морамо правити чврстом мушком руком полазећи првенствено од српског национализма са свим обележјима православља и националне традиције", говорио је својевремено високи политички функционер Српске демократске странке, Момчило Крајишник

Отмица Момчила Крајишника, једног од најистакнутијих функционера Српске демократске странке и некада најближег сарадника првог председника Републике Српске Радована Караџића, коју су 3. априла ујутру, противно свим међународним правним нормама, извршили француски припадници СФОР-а, до краја је разголитила несумњиву антисрпску стратегију Хашког трибунала и праве намере окупационих трупа волећих западних сила на простору најмлађе српске државе.

Брутално киднаповане на Палама, иницирано тајном оптужницом, извршено је помоћу пластичног експлозива којим су разнета улазна врата на кући Крајишникових родитеља, а сиденијско понашање "сфороваца" осетили су на својој кожи и сви чланови његове породице. Истог дана, Момчило Крајишник је, по сведочењу његове кћерке Милице, која је разговарала преко телефона са њим, пребачен у затвор у Швевинген, најпре на други спрат, где се налазе оптужени муслимани и Хрвати, а потом, на његово инсистирање, на трећи, где се налазе ухапшени Срби.

Политички мотивисана оптужница

На првом претресу у Хагу, 7. априла, на коме се изјашњавао о наводима оптужнице, која је по речима Пола Ризлија, портпарола главног тужиоца Хашког трибунала Карле дел Понте, готово у свему идентична са садржајем оптужнице подигнуте против Радована Караџића, Момчило Крајишник је изјавио да ни по једној тачки оптужнице није крив. Његов заступник, београдски адвокат Игор Пантелић, рекао је после претреса да је оптужница "неоснована, неодређена, измишљена и политички мотивисана", као и да његов клијент не може сносити одговорност у ланцу командовања.

Судећи по изјавама које су се могле прочитати после овог срамног догађаја, отмица великог српског патриоте и национално непоколебљивог политичара, какав је уистину био Момчило Крајишник, коме су тврду преговарачку позицију и виспрено сналажење признавали и његови непомирљиви противници, највише је, изгледа, обрадовала осведоченог непријатеља српског на-

рода Ричарда Холбрука, који је одмах пожурио да у потпуности дисквалификује човека са којим је некада преговарао и на кога је, уз Карла Билта, вршио не мали притисак. "Знам га врло добро, он је отворени сепаратиста и комплетни расиста", изјавио је за британски "Дејли телеграф" лажљиви амерички дипломата.

Обрадована Крајишниковим пребацивањем у Холандију, инспиратор последњих хашких оптужница, Карла дел Понте, најавила је и операцију хапшења Радована Караџића, као и отварање још 17 истрага о ратним злочинима на подручју бивше Југославије. Омиљена фигура српских опозиционара, Медлин Олбрајт, захвалила се француском министру иностраних послова Иберу Ведину на добро обављеном послу, док је француски председник Жак Ширак јавно признао да је целокупна акција изведена са његовим одобрењем. Вероватно са циљем, како су приметили бројни

експерти, да се преко српских леђа отклоне учестале сумње о неажурности француског контингента СФОР-а и тако изгледе нарушени америчко-француски односи.

Поред тога, било је и на домаћој политичкој сцени људи који су, по свему судећи, благонаклоно реаговали на Крајишниково хапшење. На то је пажњу јавности, дан после бескрупулозне акције СФОР-а, скренуо функционер Српске демократске странке Мирко Бањац који је истакао да његова странка поседује информације по којима је председник Странке независних социјалдемократа Милорад Додик, на једном састанку са председницима општинских одбора ове странке, уочи локалних избора заказаних за 8. април, поверљиво рекао: "Водите кампању како можете најдаље до 4. априла. Тада ће се десити нешто што вам сада не могу рећи, али то је за нас кључна ствар".

Нови моменат: Српска демократска странка млако реаговала на хапшење Момчила Крајишника

Оргијање Милорада Додика

Отуда се с правом може претпоставити да је актуелни председник Владе Републике Српске, Милорад Додик, имао додатне разлоге да онако бахато, 31. марта увече, прославља победу свог кошаркашког клуба у плеј-офу Републике Српске, када су његови телохранитељи претукли неколико навијача "Борца" у бањалучкој хали "Борик". Шампањац који је те вечери испијао Додик није се

Нема разговора са окупаторима

Указујући на чињеницу да су киднаповање Момчила Крајишника извршили злочинци америчког слуге Жака Ширака, председник Српске радикалне странке, др Војислав Шешељ, изразио је 6. априла, на конференцији за штампу, запрепашиће понашањем садашњег руководства Српске демократске странке. "Уместо да организују протестне митинге широм Републике Српске, да бло-

у једној озбиљнијој и већој општини Српска демократска странка неће бити владајућа. То Американци не дозвољавају. Што се више упињу, и Калинић, и Чавић, и Шаровић, да служе Американцима и да их одобровоље, што су понизили према окупатору, то је окупатор бескрупулознији према њима. Српска радикална странка сматра да са окупатором не сме бити никаквих разговора, никаквих договора и да окупатори више не смеју на српској земљи никакве изборе проводити", закључио је председник Српске радикалне странке, др Војислав Шешељ.

Мафијаш у сукњи: Карла Дел Понте

тицао само кошаркашке победе тима чији је он председник, него и хапшења за које је, без икакве сумње, морао да зна и које је, по свим расположивим информацијама, индиректно одобрио. Овај амерички послушник имао је, највероватније, у виду и добар резултат на локалним изборима, јер Американцима више одговарају политичари издајничког профила, него истински национални борци и непоткупљиве српске патриоте.

Због тога они и прогањају лидере српског народа из Републике Српске, оптужујући их, као у случају Радована Караџића и Момчила Крајишника, да су своју политичку платформу градили на јединству свих Срба на територији претходне Југославије, позивајући се на идеју Велике Србије. Данашњи окупатори Републике Српске никада нису могли да поднесу искрену и часну борбу српског народа против најразноврснијих облика насиља муслиманских и хрватских злочинаца, па због тога и данас немилосрдно хапсе оне политичаре који су пре неколико година ту државотворну борбу започели и који би је, да није било тих истих Американца и њихових бомби, успешно привели крају.

кирају саобраћај и спрече кретање НАТО трупа, да похapse официре НАТО и да траже трампу за Крајишника и друге Србе који су одведени у Хашки трибунал, они убеђују народ да треба да буде миран и хладнокрван. Убеђују народ да ће још интензивније радити на проналажењу споразума са западним окупаторима. То су изјаве и Драгана Калинића, и Драгана Чавића, и Мирка Шаровића, и осталих. Као да су једва чекали да се ухапси Момчило Крајишник. Као да једва чекају да такву судбину доживи и Радован Караџић. Шта се то дешава у Српској демократској странци, Српска демократска странка мора у најскорије време да објасни српском народу", рекао је др Шешељ.

Председник Српске радикалне странке искористио је прилику да прокоментарише и организовање локалних избора у Републици Српској, истичући да коалиција српских радикала са Српском демократском странком више не постоји, јер се српски радикали Републике Српске не слажу са одлуком да на изборе под патронатом ОЕБС-а треба изаћи.

"Они се надају да ће на локалним изборима да постигну добре резултате. То су највеће глупости и детинарије. Изборни резултати се знају унапред. Ми знамо, по изборним резултатима, да ни

Читав народ предмет агресије

После др Војислава Шешеља, новинарима се обратио председник Српске радикалне странке Републике Српске и председник Републике Српске, др Никола Поплашен. По његовом мишљењу, Крајишниково хапшење показује да сваки Србин, у сваком тренутку, може бити ухапшен, јер су тајне оптужнице бескрајне, тако да на основу оних принципа који се у њима обелеђају, практично нема човека који у Републици Српској не би могао бити ухапшен.

"Довољно је да је био жив, па је имао или радну обавезу, или је мобилисан, или је био у војсци Републике Српске, или је обављао било какву функцију. Са становишта њихових оптужби јасно је да је читав народ предмет агресије, пре свега НАТО-а, и предмет једне политике по којој српски народ западно од Дрине треба потпуно да нестане. Због тога је читав народ у Републици Српској запрепаштен и очекујемо да се реакцији Српске радикалне странке прикључе и остали патриоти.

Изненађени смо једном немаштом, и благом, и неоправданом реакцијом Српске демократске странке, чији је господар Крајишник један од оснивача и актуелни потпредседник. Посебно смо изненађени учешћем Српске демократске странке на изборима и после хапшења Момчила Крајишника и после јасних претходних прорачуна људи из Организације за европску безбедност и сарадњу, која већ и пре избора рачуна резултате и калкулише са влашћу у свим општинама у Републици Српској", нагласио је др Поплашен, подсећајући присутне новинаре да ће наметнути изборни прописи довести до учешћа чак 10-15 странака у скупштинама општина, тако да ће окупатори голим притиском на неколико одборника, или путем њихове корупције, увек обезбедити под таквим условима пуну власт на локалном нивоу.

Класична окупација Републике Српске

Председник Српске радикалне странке Републике Српске, др Никола Поплашен, рекао је још и то да овакви принципијелни погледи Српске радикалне странке нису плод само тога што је српским радикалима забрањено да учес-

Порука народа: митинг у Бијељини

твују на изборима, него су и последица флагрантног кршења Дејтонског споразума по коме је ОЕБС имао право да организује само једне изборе после потписивања споразума, док су сви остали избори морали да се одрже по законима и прописима постојећих ентитета у Босни и Херцеговини. Осим тога, бирачко тело је редуковано за преко 50 посто Срба који су живели на подручју Републике Српске, тако да смо сада, по речима др Поплашена, добили једну ситуацију која произилази из класичне окупације.

Говорећи почетком априла на трибини "Бојкотом до демократије", коју је Српска радикална странка Републике Српске организовала у Бањалуци, др Никола Поплашен је и тада нагласио да су локални избори под покровитељством ОЕБС-а чиста превара и фарса, чији је резултат унапред познат, али да се највећа опасност по српски народ крије у томе што су они припрема за јесење опште изборе, на којима би по америчким плановима Република Српска требало дефинитивно да нестане.

Шта коначно очекује Србе уколико и даље буду толерисали одвођење својих најбољих представника у Хаг, повињујући се у своме ентитету антидемократским одлукама неких међународних организација, може се најочигледније уочити на примеру дистрикта Брчко, у коме је амерички супервизор Роберт Фаранд лично "изабрао" све народне посланике скупштине дистрикта, па чак и чланове владе у овом граду. Ето то је демократија на амерички начин, којој се српски народ може надати уколико дозволи да на власт дођу политичари који су спремни да потру све досадашње резултате на националном плану.

Неоснованост тајних оптужница

Поводом хапшења Момчила Крајишника, свегао пример у западном свету свакако представља италијански лист "Ил манифесто", чији је уредник, Томазо ди Фабрио, оштрим речима прокоментаришао акцију француских командоса.

Он се у свом уводнику упитао како опште може да се на основу једне "тајне" оптужнице изврши правда над човеком који је, после суровог четворогодишњег рата, био један од учесника Дејтона и после тога незаобилазни реализатор тог споразума.

Истини за вољу, да направимо малу дигресију, Момчило Крајишник је заиста био у Дејтону и пажљивим аналитичарима његово доследно и у правом смислу патриотско држање није могло да промакне, али коначне одлуке су тада доносили неки други политичари о чијим потезима нећемо овом приликом говорити. У сваком случају, можемо слободно рећи да би Република Српска била много већа да је поштована воља њене делегације и да за уступање Сарајева и неких других српских територија у Дејтону Момчило Крајишник не сноси никакву одговорност.

Оно што је уредник италијанског дневника врло лепо приметио, односи се на кривицу муслиманског председника Алије Изетбеговића, затим на претвртну заштиту покојног хрватског председника Фрање Туђмана у Хагу, али и на злодела бившег хрватског генерала и потом војног заповедника шиптарских терориста на Косову Агима Чекуа, који су, сви заједно, до рамена окрвавили руке српском крвљу. На крају свог текста, Томазо ди Фабрио поставља и питање одговорности западних лидера за брутално бомбардовање наше земље, које је Карла дел Понте пре извесног времена одбацила као неутемељено.

Трибунал за НАТО агресо

"Ако се заиста жели правда, онда треба одмах оптужити и лидере НАТО за масакре и разарања почињене током 78 дана бомбардовања Југославије. Само, ко одлучује да ли се убијање цивила квалификује као 'масакр' или као - 'кола-

терална штета'?", упитао се овај италијански новинар.

Одлучује, наравно, у спреси са својим газдама, главни тужилац Хашког трибунала Карла дел Понте, која је и наредила хапшење Момчила Крајишника. Боље је, по њима, да у затвору леже велики заштитници српског народа и прави родољуби, него да се оптужница подиже против, да наведемо мање зверке, Рудолфа Шарпинга или Веслија Кларка, за отворени геноцид над српским народом и бацање 30 тона уранијумских бомби током прошлогodiшње НАТО агресије на СР Југославију.

После таквог увида у рад Хашког трибунала, целокупни српски народ мора схватити да се ниједно хапшење више не сме дозволити ако намеравамо да пред судом историје сачувамо свој дух и национални идентитет. Момчило Крајишник је био детаљно праћен и ухапшен је подмукло у тренутку када га нико није обезбеђивао. Баш због тога се они наши политичари који се налазе на списку Трибунала, или за које се може основано претпоставити да су тајно оптужени, морају по сваку цену пазити да не падну у канџе СФОР-а, јер је намера западних сила да нас као народ до краја понизе и сву кривицу за рат сваде на часне српске борце и истинске патриоте.

Без обзира какву одбрану буде имао, Момчила Крајишника, нажалост, чека драконска казна. Остаје нам да верујемо да се његов пример неће поновити у случају Радована Караџића или Ратка Младића, јер све док су они на слободи српски народ у Републици Српској има надду да окупација неће још дуго потрајати и да заједничка држава целокупног српског народа неће остати неосвојени идеал још једног српског поколења.

Добрица Гајић

Паклени план САД: Република Српска на јесен, треба дефинитивно да нестане

ТРАГИЧНА ПОУКА

Хашки трибунал је још једном показао да је далеко од судске правне и међународне организације, како је својевремено приказивано, већ средство политичког притиска у складу са америчким интересима и замислима

Ако се знају прави мотиви и циљеви формирања наводног међународног трибунала у Хагу, за гоњење одговорних лица за озбиљне повреде међународног хуманитарног права на територији бивше Југославије, а посебно начин на који ова квази судска институција функ-

ционише, онда ни недавна брутална отмица и депортовање у хашки казамат Момчила Крајишника не представља изненађење. Ипак, у овом случају, сам избор жртве, испољена бруталност припадника окупационих снага СФОР-а који су и овога пута изашли из сопственог

мандата, акција темпирана очигледних избора у Републици Српској, а посебно улога тамошње марионетске власти, никог није оставила равнодушним и отворила је очи српском народу са обе стране Дрине.

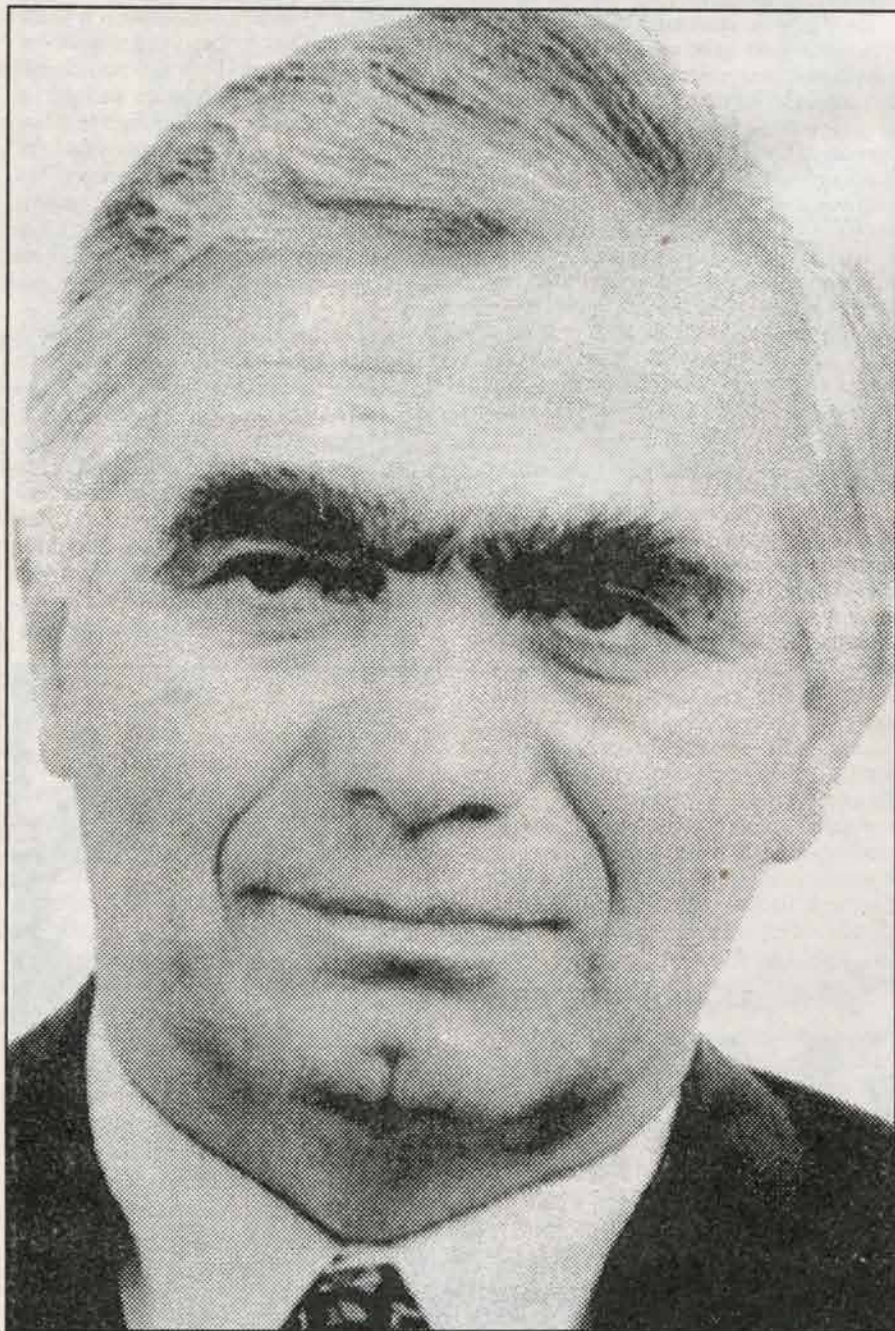
Отмица Момчила Крајишника, бившег председника Скупштине Републике Српске и својевремено члана Председништва Босне и Херцеговине, човека који се налазио у заједничкој делегацији Републике Српске и Савезне Републике Југославије приликом преговора и потписивања мировног споразума у Дејтону, најновији је и до сада најтрагичнији пример праве природе наводног трибунала у Хагу.

Трибунал је својим потезима показао да је далеко од судске, правне и међународне организације, како се приказивао у тренутку свог формирања маја 1993. године.

Закон по потреби

Недоумице и сумње у стручној и широј јавности, о правим намерама оснивања оваквог међународног суда појавиле су се од тренутка његовог формирања. Уместо реализације идеје о доношењу кодекса о међународним злочинима и стварању међународног правосуђа, односно сталног судског органа у оквиру Организације уједињених нација, као средства за заштиту мира и безбедности, на чему је међународна заједница безуспешно радила још од краја Другог светског рата, почеле су да јачају идеје о оснивању посебних такозваних ад хок судова за поједине случајеве кршења међународног права. Такве идеје посебно је подстицао Конгрес Сједињених Америчких Држава, а везано за наводну одговорност ирачког председника Садама Хусеина за повреде међународног права у време Заливског рата.

Премијеру овако замишљени суд, доживео је на примеру ратних збивања на просторима бивше Југославије. И дацима је било јасно да се радило о суду формираном само за повреде међународног хуманитарног права учињене у сукобима на територији бивше Југославије, иако је више него очигледно да се није радило о једином и најстрашнијем ратном сукобу у овом времену, нити једином у коме су неке од зараћених страна грубо прекршиле међународна правила понашања.

Један од најугледнијих представника српског народа са оне стране Дрине: мр Момчило Крајишник

Привремени карактер суда обезбеђивао је његовим творцима селективну примену међународног права, јер формирање сталног суда за све земље света и за све повреде хуманитарног права, ма где се, када и од кога чиниле, могло би на оптуженичку клупу довести, пре свега, творце новог светског поретка, који својом интервенционистичком политиком најчешће газе норме међународног права.

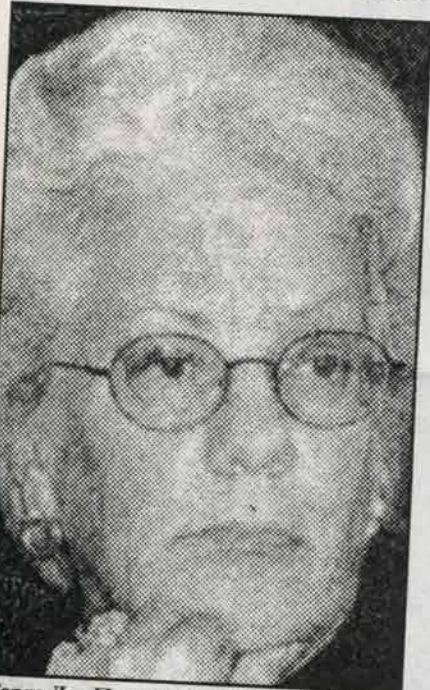
Средство за колективно кажњавање Срба

Време је врло брзо показало да Трибунал искључиво функционише као нелегитимна политичка творевина усмерена на колективно кажњавање српског народа и америчко средство притиска и кројења света по сопственој замисли. Нико не крије и да су Сједињене Америчке Државе главни финансијер суда. У свом саопштењу, издатом након хапшења Момчила Крајишника, Џорџ Робертсон се јавно хвалио да му је то већ шесто хапшење од када је на функцији генералног секретара НАТО-а, а да при томе није обелоданио податак да се у свих шест случајева ради о Србима, чиме је намерно прикрио пристрасност суда.

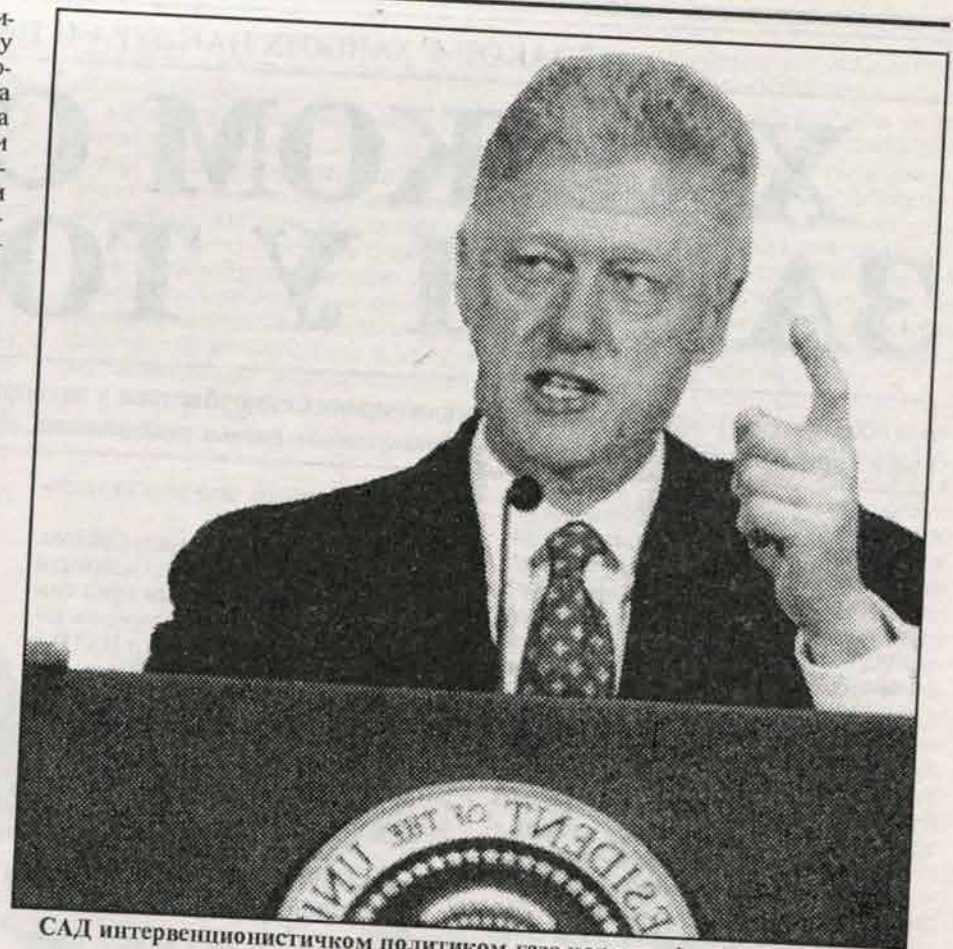
И главни тужилац Трибунала, Карла дел Понте, у својој изјави потврдила је ко је прави налогодавац, рекавши да је хапшење Крајишника обављено на "инсистирање" наводно међународне заједнице (читај НАТО).

Темпиране оптужнице

Метод тајних оптужница, али и време у које се темпирају акције хапшења такође потврђују да је Трибунал средство политичких притисака у складу са НАТО, односно америчким тренутним интересима и замислима. Тако се оптуж-

Карла Дел Понте: хапшење Крајишника наручила "међународна заједница"

САД интервенционистичком политиком газе норме међународног права

ница против председника Савезне Републике Југославије, Слободана Милошевића, обелодањује у јеку агресије на нашу земљу, као покушај разбијања јединства руководства, војске и народа.

Код случаја Момчила Крајишника, ради се о предстојећим локалним изборима и намери да се изазове општа несигурност и страх међу политичким лидерима Републике Српске, да би се ућуткали сви они који изражавају и штите интересе српског народа. Истовремено, овим вандалским чином желе да се обезбедити промоција марионета америчке администрације и НАТО-а. Јер, они једино могу победити на изборима на којима је међународна заједница најјачим странкама у Републици Српској или ускратила право учешћа, или њихове лидере ставила на тајне оптужнице које се могу активирати сваког момента по потреби.

Такви избори далеко су од демократских. Биће то, по свој прилици, још један од фалсификата који има за циљ да да привид легитимности онима који су мимо воље грађана узурпирали власт у Републици Српској.

Окупациона власт у Републици Српској се много не узбуђује ни на упозорења да би отмица Момчила Крајишника могло подстаћи патриотска осећања грађана у Републици, који су схватили куда Републику Српску води актуелна власт, те да би масовно гласали против ње. Масовно смењивање народном вољом изабраних функционера је нешто већ виђено у Републици Српској, што само потврђује да је Дејтонски спо-

разум буквално згажен и да је у Републици Српској успостављен протекторат колонијалног типа. У таквој ситуацији избори су фарса.

Легитимитет окупаторима

Шта рећи на крају. Безакоње и бахатост, терор над грађанима Републике Српске, који спроводе трупе СФОР-а, не би био могућ да нема ових политичких снага у Републици Српској који зарад власти и сопствених интереса свему томе дају легитимитет. Нераговање надлежних институција у Републици Српској на права разбојничтва која се чине према њеним грађанима, намеће закључак да се таква злодела прећутно одобравају.

Киднаповане Момчила Крајишника отворило је очи многим који су до сада били у незнању и изманипулисани. Окупаторски карактер СФОР-а и природа послушника наметнуте владајуће коалиције у Републици Српској потпуно су разголићени. Истовремено, то што се догодило велика је поука и за Србе с ове стране Дрине.

Увлачење представника Срба у Привремено административно веће Косова и Метохије није ништа друго до давање легитимитета геноциду над српским народом и његовом етничком чишћењем. Својим изјавама и понашањем на истом путу нашао се и највећи део опозиционих лидера у Србији.

Маринко Марић

ХАШКОМ СУДУ ЗАКОН У ТОПУЗУ

Хашки суд је, судећи по броју инсценираних самоубистава у затворским ћелијама, убиства приликом хапшења, наглог погоршања здравственог стања ухапшеника, нова гробница српског народа

На оптуженичку клупу доведен је човек који је, и поред своје политичке далеквидности, потписао многе споразуме и мировне планове "демократског" света, не би ли свом напаћеном народу омогућио да му опет ратни циљеви не измакну, а војничке победе остану само духовна категорија.

Крајишник је, гледано кроз призму историје, "крив" једино што није дозволио исламизацију свог хиришћанског народа, што је све мировне споразуме дословно поштовао, верујући да ће Срби у овом рату због уступака које су чинили коначно прећи Рубикон и ујединити се пред сам крај другог миленијума.

Без обзира каква ће пресуда бити изречена Крајишнику на монтираном процесу у Хагу, без обзира каквим су се мотивима руководили командоси хапшећи утемељивача Републике Српске баш у предвечерје других послератних избора у Босни, сигурни смо да ће одјек овог злочина временом заглушити по-

бедоносне фанфаре западних окупатора.

Нови миленијум припада Србима. И док се најбољи српски адвокати спремају пут Хага, не би ли пред тим циркуским трибуналом створеним само да би се масовни злочини НАТО-а верификовали као нужна одбрана америчких интереса по "којекаквим" светским забитима, бранили човека који је потписао и испоштовао Дејтонски споразум, у Босни почиње пребрајање главова...

Суђење Крајишнику – пресуда Србима

"Овај рат Срби нису желели. Сваки поштен и објективан аналитичар не може да порекне да смо политичким средствима покушали да избегнемо сукоб, да постигнемо компромисно решење које обезбеђује елементе права српском народу на овом простору. Наши

противници то нису дозволили", изјавио је пре шест година мр Момчило Крајишник.

Егзактан, аналитичан, несклон претераној епизи, заговорник тврде националне политике, Крајишник је код међународних преговарача (читај – силеџија) важио за непријатног саговорника, преговарача који уме да испоштује минимум и максимум, једном речју, лимит испод кога престаје свака прича. Зато су га и прозвали Мистер Но. Да ли је његова несавитљивост и непоколебљивост, када су у питању српски захтеви, била довољна да, пет година после потписивања Дејтонског споразума (Крајишник је један од потписника), овај легално изабрани председник Народне скупштине Републике Српске доспе на тајну листу хашких "злочинаца". Чиме је то Крајишник заслужио?

Можда се неком од многобројних белосветских преговарача није допала боја његовог гласа, профил можда... Да-

За Европу нација: др Шешељ, Ле Пен и Крајишник на Палама

нас је већ овима јасно да је та измена којекаких преговарачких тимова, који једном руком милоју а другом батинају (почев од оног сатанисте Венса, па Овена, Ван ден Брука, Билта, Вестендорпа...) била само обична фарса, демо(н)кратска игра за међународну јавност. Срби су, и то је чињеница, увек морали да иду испод минимума својих захтева, или бар да играју на танкој линији која их дели од губитка вековних територија.

За разлику од Срба, муслимани су увек ишли са максимумом, а свет је, уместо да осуди ту шеријатску непопустљи-

ји је био приморан да стане на праг своје куће и убије оног који је кренуо да коље његову чељад.

Срби су пре рата у Босни били груптовни власници више од 60 одсто територије. Након Дејтона тај проценат је сведен на око педесет одсто. Реална процена капацитета ресурса који су нам остали, тај проценат умногоме смањује. На терену, због међународних правних смишљених коридор између источног и западног дела Републике додатно је смањен, чак је Брчком, супротно Дејтону, издејствован статус међународне енклаве.

Дистрикт Брчко: удар на Дејтонски споразум

вост, напротив, славио Алијине јастребове, правећи од њих дипломате високог ранга. Сетимо се само Шахирибеја.

Ко је и када бар укорио, током рата у Босни, муслимане, што су сва примирја користили искључиво за војне потребе, да би поново напали или се додатно наоружали. Амерички државни секретар је још 1994. године јавно признао да је план Контакт групе прављен искључиво по мери муслимана. Даглас Херд је, након објављивања мапа, говорио искључиво о Хрватско-Муслиманској Федерацији и територији на којој ће живети "босански" Срби. А њему се није могло догодити да погрешни у термину.

Западни Срби су, и поред свих недаћа, ипак створили своју државу. Изгледа да је то наш колективни, једини грех. Беспризорно увучени у рат искористили смо бар део шансе коју смо, својевремено, два пута пропустили. Због тога смо сви на тајном списку или НАТО трибунала или НАТО авијације. Да су прекодрински Срби прихватили националну опцију као нешто архаично, да није било СДС-а као идеје водиле, трагедија српског народа била би далеко већа. Догодила би им се "олуја", тачније, судбина Срба у Републици Српској Крајини. Судити Момчилу Крајишнику заправо значи судити српском народу, ко-

Хаг – српска гробница

Дистрикт Брчко је, правно гледано, удар на Дејтонски споразум. Тиме је, за вјекви вјекова, отворена Пандорина кутија свих будућих сукоба на овим просторима. Да је, баш како је говорио Крајишник, свет поштовао природне границе Саве, Неретве и Уне, да је дозвољена конфедерација свих српских земаља, Балкан би престао да буде европска барутана, а Срби би након стварања такве јаке националне државе, већ за коју годину можда поново (?) били спремни да кокетирају са космополитизмом. Баш као што то данас чине Енглези, Немци, Италијани... Овако, свет троши улудо новац на куповину којекаких домаћих идиота, спремних да за бедни марјаш играју по такту нових конквистадора.

Сваки такав договор, уступац, споразум кратког је даха и већ за деценију или две биће поново преиспитан. Судите нам, дакле, сада господо "суци", да би вам ми ускоро лакше судили. Брутална отмица Крајишника, изведена по неписаним нормама међународног тероризма, директно гура српски народ у плимину тих или сличних акција. Или то можда међународна заједница мисли да овај народ, након читаве деценије ратовања и изгладњивања, бомбардовања, нема снаге за одговор.

Хашки трибунал је, судећи по броју инсценираних самоубиства у хелијама, убистава приликом хапшења, наглог погоршавања здравственог стања ухапшеника српског порекла, постао још једна гробница нашег народа. Довођење у Хаг једног признатог државника, легитимног представника једног народа, који је када је требало склопити мировни споразум по америчкој рецептури био персону ваљаног моралног кредибилитета, Хашки трибунал разобличава и приказује га у правом светлу.

Карла дел Понте, баш као и некад Луиз Арбур, само су продужена рука интересних група које владају светом. НАТО, иако више нема ниједног разлога за његово постојање (поларизација света је давно виђен филм) представља само масовног егзекутора из чијих се најнижих редова бирају многобројни ловци на ушце. При томе је неспорно да сваки од тих "командоса", који сада дивљају у Босни, има досије препун шивилних жртава брижљиво покопаних широм света. Такав легионарски шљам разнео је улазна врата породичне куће Крајишник и уз максималну употребу силе "ухапсио" уснулог човека давно зашлог у шесту деценију живота. Тога нема ни у америчким филмовима. А све то због девет тачака тајне оптужнице, у којој га извесна Шемса терети за надокнаду штете због изгубљеног стада, које су, узгред буди речено, појеле у ратним годинама све три зараћене стране.

Молитва с Ајфеловог торња

Крајишнику се као дубоко моралном и религиозном човеку нема за шта судити. Да није могла нека од тих тачака оптужбе национални романтизам карактеристичан за овог политичара. Па Хрвати су у овом рату остварили свој хиљадугодишњи сан. Срби на просторима бивше БиХ нису етнички очистили ниједан комад земље, а Хрвати су готово у потпуности од Срба почистили српску Далмацију, српску Лику, Кордун... Да ли је чињеница да се хрватски врховник Туђман годинама распао од рака, довољна свим побијеним, прогнаним и избеглим Србима. Тешко Туђману, таман је очистио Хрватску од Срба, кад ето њега опет међу Србима.

И да ли је податак да су у Хрватској одржани "демократски" избори (победио је онај лукави Латин који је својевремено и разбио Југославију), довољан светској јавности и хашким тужиоцима да прихвате Месићево елегантно прање руку од свих злочина почињених под Туђмановом влашћу. Као да цео тај маневар некадашњег тихог Месићевог повлачења и тобожње генералске неслоге није био само фарса. Да ли је на листи Крајишникових грехова можда и тај што је као хришћанин одбио да живи у исламској републици у којој владају шеријатски закони.

Покољ у Сарајеву, опште је познато, наставио би се до последњег човека, да управо српска страна није потенцијално поделила овог града, у коме је до рата жи-

вело 180 хиљада Срба. Муслимани су инсистирали да Сарајево припадне њима, и то под формом мултиетничког, мултиконфесионалног... Тај њихов предлог давно је скинут са дневног реда заседања Савета безбедности као нереалан, и то након затворене расправе. Познато је да је поступак деобе Сарајева убрзао управо Момчило Крајишник, јер је он био главни преговарач са муслиманском страном. Та подела на два града близанца прекинула је пакао урбаног рата и умногоме допринела окончању свих сукоба у Босни.

Сада, са ове историјске дистанце, занимљив је податак да је управо некадашњи председник Француске, Митеран, био дубоко разочаран поделом Сарајева. Да можда није то своје разочарење тестаментом пренео на свог наследника Ширака, који је директно издао налог за хапшење Крајишника? Француска је, чини се, морала да измири свој дуг. Зајам Немачке, или је то још увек ружно сећање на 1959. годину, када је Де Гол оптужио Србе да су послали оружје Алжиру. Какви год да су разлози навели Ширака на овакву одлуку, последице ће временом испаштати и француски народ, уколико га за коју деценију уопште и буде.

Убијање нације рађа тероризам

Локални избори у Босни и Херцеговини ове године одржаће се у светлу нових, још перфиднијих притисака међународне заједнице на српско гласачко тело. Брутално хапшење једног од утемељивача српске државе на тим просторима само је део тог плана, чији је крајњи циљ растурање Републике Српске, тачније утапање српског националног бића, територије и власти у прастари, добро нам познати ватикански територијални концент распада бивше СФРЈ. Све што империјалисти новог светског поретка током рата у Босни нису успели да постигну деценијским форсирањем, наоружавањем, финансирањем, беспометном медијском подршком водећих светских медија муслиманске и хрватске стране, покушаће да учине сада, мирним путем. "Демократским" изборима?!

Отуд и спектакуларна отмица Крајишника. Страх међународне заједнице да ће на просторима Републике Српске и поред свих покушаја компромитације националних партија и њихових лидера, ипак победити оне снаге које су својевремено поставиле камен темељац српске државности, евидентнији је сада више но икада. Не само да су монтираном изборном математиком увели крајње неозбиљне изборне законе, који остављају бројне могућности за злоупотребе, евентуално фризирање резултата, већ су додатним застрашивањем народа, бруталношћу својих командоса, покушали да обезбеде логистичку подршку оним партијама на чијем су челу марионетски лидери попут Милорада Додика.

Евентуални лоши изборни резултати националне опције само би временом смањили и онако уски коридор који спаја источни и западни део Републике Српске. Границе на Дрини би се додатно утврдиле. Отмица Момчила Крајишника полако сужава круг око легендарног вође западних Срба, др Радована Караџића. Обећање главног тужиоца трибунала у Хагу, Карле дел Понто, да ће се Караџићу судити заједно са Крајишником, представља само додатни притисак на јавност, тачније на гласачко тело. Некадашњи члан Председништва БиХ, као што је познато, никада до сада није имао неке посебне мере обезбеђења, иако му је саветовано.

Могућност да се на суду за међународне злочине појави човек који је, својевремено, све учинио да до рата у Босни никада не дође, нико иоле озбиљан или добронамеран није разматрао. Адвокати Момчила Крајишника имају, правно гледано, изузетно лак задатак, јер је он политичар који је за сваки параф паљанске владе тражио потврду Народне скупштине.

Ако хашки тужиоци баратају некаким поузданим доказним материјалом који би потврдио Крајишникове злочине против хуманости, кршења Женевске конвенције, убиства и истребљивања, зашто овај Србин није раније депортован у Хаг. Рат у Босни је давно завршен.

За самопрокламоване владаре света само суђење, тачније извођење доказног материјала и сведока у "случају Крајишник", више нема неког смисла ни правне логике. Најважније је било извести спектакуларну отмину, како би се само пар дана пред друге послератне изборе у Босни народ додатно уверио да је паша СФОР-а свемоћна, да од дола-

ска "демократских" окупационих трупа на ово тле влада девиза "нико свој и нико сигуран, уколико не дише исто". Пред дрскошћу и свирепишћу тих конквистадора новог доба, који су ово хапшење могли извести и у време предизборне хитне, а да успавана светска јавност не реагује, Срби ће, за сада, морати да заћуте.

Преостаје нам једино крвава битка са мноштвом лажних сведока, лажних докумената, паралокса. Хашки трибунал, онако како сада функционише, представља предворје пакла у који срља људска цивилизација.

Да ли ће Срби имати снаге за одговор, или ће мирно сачекати геополитички расцеп на Балкану, у Европи. Свесно затварање очију и срца пред ампутацијом вековних територија, пред очитим поробљавањем и унијањем једног слободарског народа, не може трајати довека.

Гашење, укидање, забрана рада свеу што је национално, аутентично, исконско у Босни, тој новој колонији модерних вандала изродиће временом нову генерацију, израслу на рушевинама међународног поретка, неспремну на преговоре, лаконска убеђивања и лажна обећања. Мале Босне и Херцеговине, врло брзо, неће ноћима цртати, поштујући максимално захтеве муслиманске и хрватске стране, неки нови тактични, употребљиви Срби. Након одласка окупационих трупа остају исти нерешени проблеми, али и Срби промењеног менталног склопа.

Терор никада није био ваљан лек, прате га увек нежељени, супротни ефекти – тешке алергијске реакције које доказано изазивају тероризам.

Наташа Б. Жикић

"Проклето Лијевно": затвор Хашког суда у Шевенингену

ОТМИЦА МОМЧИЛА КРАЈИШНИКА
МАФИЈАШКИ ЧИН ОКУПАТОРСКЕ ВЛАСТИ

ПРЉАВЕ РУКЕ ХАШКОГ ТРИБУНАЛА

Хапшење још једног Србина изведено под плаштом Хашког суда, дивље творевине у ткиву међународног права

Није постојао правни основ за његово оснивање, што потврђује да се ради о нелегалној институцији

Снаге СФОР, по налогу НАТО, у ноћи 3. априла ове године, ухапсиле су једног од истакнутих лидера српског народа у Републици Српској, Момчила Крајишника. Хапшење је изведено у већ познатом криминалном НАТО маниру, а под плаштом Хашког суда, дивље творевине у ткиву међународног права.

Афирмисани правни стручњаци у свету тврде да не постоји правни основ за оснивање судског органа као помоћног тела Савета безбедности. Сви међународни сулови оснивају се искључиво уговором. Значи, Хашки суд је нелегална институција која, уз то, у свом поступку примењује правила која не постоје ни у једном савременом правном систему, односно ниједан правни систем не познаје такозване "тајне оптужнице".

Ову НАТО измишљотину, као правни термин, не само да не познаје ниједно национално законодавство, већ ниједна међународна конвенција, ни повеља УН. Политика гоњења, коју води тужилац Хашког трибунала, указује на то да су Трибунал инструментализовали администрација САД и НАТО земље. Јер Срби чине две трећине ухапшених лица против којих је подигнута оптужница, а при том, реч је о високим војним и политичким функционерима Републике Српске. Они који су креирали Трибунал, како се то истиче ових дана у нашој штампи, настоје да међународној јавности наметну представу о одговорности Срба за грађански рат у претходној Југославији и на тај начин оправдају своја злодела учињена српском народу.

По том рецепту је отет, ових дана, и Момчило Крајишник приведен у Хаг на основу тајне оптужнице која га терети за ратне злочине. Био је председник парламента Републике Српске, изабран на демократским изборима вољом народа чији исход је потврдио и ОЕБС, члан колективног председништва Босне и Херцеговине и највиши представник Републике Српске на преговорима у Дејтону. Стога је ово хапшење и апсурдно, јер никада није обављао извршну дужност, изузев што је, након Дејтонско-париског споразума, изабран за члана председништва Босне и Херцеговине.

Међутим, Хашки трибунал нема ни правну, а ни моралну одговорност за свој рат. Подсетимо на свирепу убијене Си-

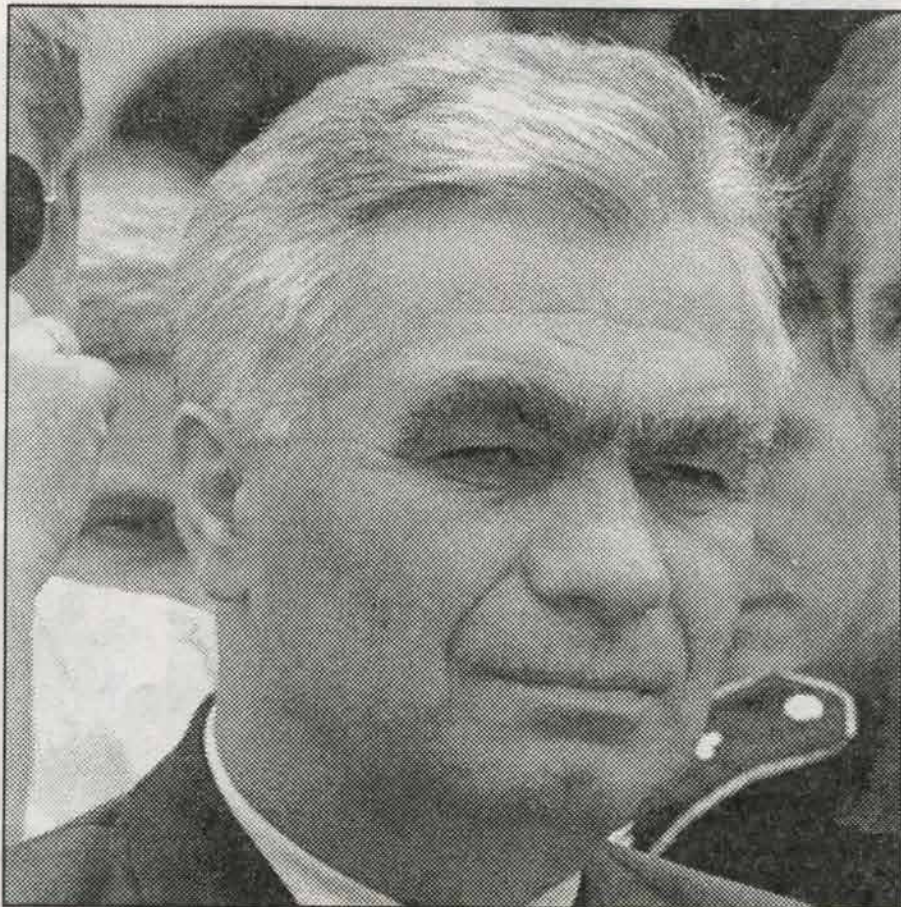
му Дрљачу и Драгана Гаговића приликом хапшења (препознали су лица која говоре српски међу снагама СФОР које су дошле да их ухапсе). Затим, познати су по нехуманом односу према онима које су, успели да ухапсе, који је трагично резултирао чак и губитком живота у случају Славка Докмановића и Милана Ковачевића у затвору у Хагу.

Оптужница у 9 тачака

Запечаћеном оптужницом, подигнутом 26. фебруара ове године, Крајишник је оптужен пред Хашким судом. У оптужници која има 17 страница, и сматра се најтежом до сада у пракси овог срамног суда, Крајишник је оптужен за геноцид, зато што је заједно са Радованом

Карацићем и другима планирао, подстицао, наредио и спроводио уништење, у целини или делимично, босанских муслимана и Хрвата као националних, етничких и верских група. У оптужници су наведена места и датуми убијања муслимана и Хрвата током 1992. године. Како се наводи, број убијених или умрлих у логорима или затворима премашује хиљаду.

Крајишник је оптужен за насилно протеривање и депортације несрпског становништва из општина које су биле означене као српске као злочин против човечности и тешке повреде женевских конвенција у периоду од јула 1991. до децембра 1992. године. Како даље наводе, од јуна до децембра 1992. године био је члан проширеног Председништва

Правно лицемерје: оптужбе против мр Момчила Крајишника без основа

Републике Српске у Босни и Херцеговини које је било врховна команда снага босанских Срба у миру и рату.

Тужилац овог тужног суда у Хагу, Карла Дел Понте, приписује Момчилу Крајишнику личну и, како каже, командну одговорност: "Јер је знао за злочине, а ништа није учинио да их спречи." Какво лицемерје! Да ли су ти који прозивају Србе у Хагу учинили нешто да спрече злочине над Србима, онда на територији Босне и Херцеговине или сада, на територији Косова и Метохије? Наравно, нису. Понте није у заштити људских права, нарочито права на живот. Оно што стварно смета НАТО зликовцима је идеја јединства Срба унутар Југославије. Тако је у оптужници, која терети Момчила Крајишника, на-

Историја ће се поновити: коловође злочина НАТО-а одговараће на новом Нирибершком процесу

ведено да је креатор платформе Српске демократске странке која се заснива на идеји јединства Срба и у спречи је са идејом Велике Србије.

Крајишник порекао оптужбе

Момчило Крајишник је, 7. априла, када се појавио пред нечасним Хашким судом, порекао све оптужбе којима га терети овај суд.

Адвокат Момчила Крајишника, Игор Пантелић, најавио је, у Хагу, да ће уложити приговор на оптужницу која је поднета против некадашњег председника парламента Републике Српске и члана председништва БиХ, за злочине почињене на територији некадашње СФР Југославије. Објаснио је да је оптужница пуна политичких, а не правних формулација. Укупна активност Трибунала је таква. По њиховом налогу, терористички је изведено хапшење, у глуво доба ноћи, уз употребу пластичног експлозива, везивање руке која су немоћно и са ужасом могла да посматрају како им оца одводе наоружане НАТО звери, босог и у пижама. И да су знала о чему се ради, опет је сурово, а камоли што нису, а имајући у виду досадашњи

метод рада СФОР, не могу да буду сигурна да ће оца икад више видети у животу.

Поменимо да су хапшење извели француски војници, припадници дивизије из сектора Југоисток, уз одобрење председника Француске, Жака Ширака, коме се Медлин Олбрајт захвалила на сарадњи. Такав акт, као што је отмица Момчила Крајишника, злочинци су извели да би дестабилизовали регион југоисточне Европе, омили спровођење Дејтонског споразума и тиме правдали своје присуство као неопходно. Наравно, и да би људима усадили страх и на тај начин их "припремили" да прихватају срамне, злочиначке радње попут ове отмице као нешто нормално.

Момчило Крајишник је, како се да закључити из навода тужиоца, оптужен зато што је један од значајних Срба у Републици Српској и због тога што се залаже за спровођење потпуно придржане тежње да Срби живе са Србима.

Домаћи издајници

Америчка администрација у остваривању својих циљева користи НАТО снаге, а земље чланице ове срамне и злочиначке алијансе су њени вазали који једнако деле одговорност за учине на недеља са њом. Даље, та и таква организација ослања се на домаће, квислиншке снаге у једној земљи која је предмет интервенције, без којих не може да оствари своје циљеве.

Срби у Републици Српској сматрају да је дрска и криминална отмица Момчила Крајишника дело нељуди и коментаришу је, на пример, као: "Смишљени план дела међународне заједнице који хоће да српском народу припише колективну одговорност за избијање рата у Босни и Херцеговини", што се наводи у саопштењу Демократске странке Републике Српске. Или, сматрају да: "Брутално хапшење Крајишника и његово привођење у Хаг подгрева тезу о колективној одговорности српског народа, што се никако не може прихватити." (СПРС).

Међутим, квислинг над квислинзима, човек који свој народ издаје са осмехом на лицу, Милорад Долик, сматра да СФОР не хапси људе баш лепо, али осим самог начина хапшења нема ништа друго против Трибунала, механизма за фа-

Организација за поткусуривање: Уједињене нације као Друштво народа

бриковање оправдања за агресију на Југославију и погром српског народа. Долик сматра да су за рат у Босни и Херцеговини одговорне Српска демократска странка (наводи је на првом месту), потом ХДЗ и СДА. Овај намесник стране власти вероватно, или боље би одговарало невероватно, замера Србима то што хоће да живе са Србима. У којој мери служи страним налогодавцима показује, на пример, умешаност његове владе у убацивање фалсификованог новца у Србију, ради остваривања тежњи САД што је означено као једно од најтежих дела по међународном праву, као рушење суверене државе. Додикова сервилност према САД нема граница, чак то не представљају ни Срби ни српство, све је за продају.

О намерама администрације САД у Републици Српској говори и то што се расписују избори у недемократским условима, по постојећем, недемократском закону, којим је забрањено учешће патриотске Српске радикалне странке и на којима око 50 одсто становника не може бити кандидовано. Ако, уз све то, поменемо и захтев Хариса Силајџића за ревизијом Дејтонског споразума, што је равно уништењу државно-правног ентитета, ствари су, нажалост, јасне.

Вандалски чин

Отмица Момчила Крајишника, вандалски чин окупаторске власти у Републици Српској, диктиран из Вашингтона, упућује на то да можемо да очекујемо да се настави насиље над изабраним представницима грађана Републике Српске и над српским народом у целини. У том светлу Хашки суд није институција права и правде, већ политичка творевина у функцији геноцида над српским народом по диктату америчке администрације.

Уколико би Трибунал стварно деловао на основу правде и права, на оптуженичкој клупи нашли би се лидери НАТО који су провели геноцидну агресију на нашу земљу. Најтрупљим кршењем Повеље УН, напали су једну суверену државу што је без преседана у историји цивилизације.

Даље, наочиглед светске јавности одвија се геноцид над српским народом и неалбанским становништвом на Косову и Метохији, а Трибунал није предузео ниједан корак. Тужилац суда у Хагу, Карла Дел Понте, најавила је отварање још 17 истрага о, како се наводи, ратним злочинима на подручју бивше Југославије, по већ познатом методу рада, како би другачије.

Али, правда је спора, али достижна. Како је недавно најавио републички министар правде, Драгољуб Јанковић: "Ускоро ће у Београду бити суђење Клинтону, Олбрајтовој и осталима из 14 земаља НАТО агресора који су припремали, наредили и непосредно извршили агресију на нашу земљу. Када оно почне, историјски се, по тежини дела која су извршена и по функцији оних којима ће се судити, може поредити једино са Нирибершким процесом."

Драгана Глушац

НАСТАВЉА СЕ ПРОГОН СРБА

До зуба наоружани припадници "мировних" снага, у глуво доба ноћи, између 2. и 3. априла, отели из куће мр Момчила Крајишника и одмах га, на основу "тајне оптужнице", изручили Хашком суду

Балканска политичка сцена обилује низом невероватних и само наизглед неповезаних догађаја, који који просто сустижу један други. Једина веза, која се без икакве анализе може одмах уочити, јесте да се сви односе на српски народ српску политичку сцену, српску будућност и српску судбину. И сви указују на чињеницу да се око врата српске државе и српског националног бића све више стеже омча која је припремљена још давних 80-тих година у ужаријама и радионицама Централне обавештајне агенције и других америчких кухиња. Последњи, и само наизглед неповезани догађаји, бацају посебно светло на овај политички миље.

Први је мучко, дивљачко, брутално и по начину на који је изведено досад незабележено хапшење Момчила Крајишника. Други је расписивање локалних

избора у Републици Српској, и трећи, гостовање Карле Дел Понте, тужиоца Хашког трибунала у Хрватској и споразум који је том приликом потписан са актуелним усташким поглавником Стипом Месићем.

Да би се први догађај расветлио, морају се, бар у главним цртама објаснити друга два. На начин и под условима до сада незабележим у историји света, заказани су у Републици Српској локални избори. Заказао их је главни гаулајтер ове окупиране српске земље Волфганг Петрич. Дешавало се и до сада да окупатор распише изборе и припреми марионетску структуру која ће на изборима "победити". Није се, међутим, у историји гласања и избора десило да се резултати јавно саопште пре него што се и гласачки листићи и спискови би-

рача одштапају. Управо се то ових дана десило.

Западна средства информисања објавила су ко и са којим резултатима побеђује у свакој општини. Невероватна дрскост силника иде дотле да читаве политичке странке искључује из изборног процеса, "гарантујући", при том, "регуларност" избора. Евидентно најјачој политичкој странци, Српској радикалној странци Републике Српске, забрањено је учешће на овим изборима. Разлога да се одлуче на овај потез има много, а поменућемо само два.

Први је да, и поред свих монтажа и фингирања, не би успели да избегну признање стварних изборних резултата. Други је да Српска радикална странка никад није контролу избора препуштала другим, већ су њени контролори и чланови бирачких одбора стварне избо-

Владика Артемија од сопственог народа чувају амерички окупатори

рне резултате објављивали уз пратећу документацију, много пре званичне објаве и тако спречавали изборне крађе и фалсификате. И оваг пута натерали би окупациону власт да им преда освојене мандате у великом броју општина, а власт радикала никако им се не уклапа у политичке планове и пројекте. Тако су и одбранили победу на председничким изборима и тако је функцију председника Републике преузео члан Српске радикалне странке, др Никола Поплашен.

Уосталом, због тога је покушао да га на апсолутно нелегалан начин смени

Републике Српске Крајине и Републике Српске починила стравичне злочине, одговарати пред онима који су их славили и величали за време "бљеска", "олује" и других погрома. За учињена злодела ће добити условне или фиктивне казне. И медаље, уколико их већ нису добили.

Ово, истовремено, до краја открива фарсу која се зове "Хашки трибунал". Сада је и детету јасно да је овај суд формиран искључиво за Србе. Српској радикалној странци је то било јасно још од самог почетка и увек смо указивали на ту чињеницу. Постоје, додуше, стран-

ке нахушкао окупаторске војнике и дресиране псе. Уместо да их дочека са крстом, благом речју, очинским саветом и благословом, дочекао их је зверима издресираним за борбу да нападне, онеспособе и закољу наоружаног војника. Амерички војници и пси бране владику од његове пастве. Надамо се да ће СПЦ на адекватан начин реаговати поводом овог и других "подвига" контраверзног владеке.

И на крају, неколико речи о самој теми Момчила Крајишника. Члан првог колективног председништва Босне и Херцеговине после Дејтона, потписник Дејтонског споразума, дакле човек са којим се све време окупатор среће и коме нису до сада могли да пришију ниједан прекршај, ниједну аферу и ниједну прљавштину због које би га могли оптужити, ипак је ухапшен и спроведен у затвор Шевенинген. На страну то што је без икаквог разлога ухапшен, начин на који је то учињено огледало је крајње бруталности, примитивизма и дивљаштва. Врата породичне куће разваљена динамитом, породица везана и затворена у друге просторије, а он бос, у пијама и без игде ичега везан, убачен у возило и пренет у Хаг.

Момчило Крајишник није први а вероватно ни последњи Србин који је на овај начин ухапшен. Многи попут Симе Дрљаче или Драгана Гаговића нису ни вођени. Пресуђено им је на лицу места. А пресуђивали су и стезуцију извршавали припадници најнижег људског талога у униформама НАТО окупатора. Уосталом, разбојник у војничкој униформи или разбојник обучен у судијску тогу и даље остају разбојници. Одело не чини човека. Готово сви Срби који су одведени живи у Хаг, живот су завршавали под врло чудним околностима, најдуже за неколико месеци. И Славко Докмановић, и доктор Ковачевић и генерал Крстић. Иста судбина чека све честите, часне и поштене Србе. Оне друге сигурно неће ни водити.

И на крају, једна ситуација открива целу позадину ствари. Зликовци који су отели Момчила Крајишника и успут украли компјутер његове деце, говорили су српски. Течно и разговетно као матерњи језик. Чак и са наглашеним дијалектом. Ово јасно указује на чињеницу да је хапшење извршено не само са знањем и одобрењем квислинга Долика, већ и уз учешће његових подлицајаца пресвучених у униформе СФОР-а.

Једини спас Срба и српства у Републици Српској је да ове изборе бојкотују, и да тако покажу окупаторима да рољство и окупацију не признају и да издрже још пар месеци док Америка уђе у предизборну кампању, а врућ кромпир, звани Балкан, покуша пребавити другима, Европи на пример. Онда ће ствари морати да крену другим током. И у Републици Српској, и у Србији и у свим српским земљама. Русија се усправља, што је, такође, гарант краја српској несрећи.

А што се тиче издајника и чанколиза, њима ће судити народ. Кад за то дође време.

Момир Марковић

Милорад Додик: странпутицом до власти

окупаторски администратор Карлос Вестендорп.

Његове скутоноше, Биљана Плавшић, Милорад Додик и многи други, на фер и поштеним изборима не би имали шта да траже. Њих је српски народ у Републици Српској одавно и прозрео и презрео. Њима то, додуше, не смета да и даље метанишу пред окупатором и да приводе српство на кланицу, а да српски понос, српску историју, српску част и српску националну свест приносе на "жртвеник" својих газда и налогодаваца. И чиниће све то док их српски народ не заустави, као што је, уосталом, заустављао све издајнике кроз историју.

Други догађај такође баца светло на глобалну политику сатанизације и буквалног уништења српства. Ових дана је Карла Дел Понте, за време боравка у Хрватској, потписала споразум са Стипом Месићем по коме ће се Хрватима за ратне злочине судити у Хрватској и да ће казне издржавати у хрватским затворима. То значи да ће сва она србожерачка булумента која је на просторима

ке и странчице тренутно окупљене око Српског покрета обнове, који се све време залаже за сарадњу са овом квази институцијом и за испоручивање свих који се налазе на њиховим јавним и тајним списковима, како оним давно направљеним, тако и оним списковима који се сад праве. Уосталом, списак и оптужница за Момчила Крајишника прављени су крајем марта да би хапшење било извршено неколико дана касније.

Окупатор се толико осилио да ће почети прво да хапси, па тек онда измишља злочине и прави оптужнице. И моћи ће тако да ради све док међу српским народом буде проналазио Драшковиће, Трајковиће, Плавшићке, Радосављевиће, Обрадовиће, Човиће и многе друге издајнике и чанколизе. Док буде проналазио српске српске Јуде.

Оно што нас као вернике забрињава, збуњује и чуђи, јесте чињеница да и међу свештеним лицима највишег ранга окупатори проналазе слуге и издајнике. Владика Артемије Радосављевић ономад је на своје голоруже верни-

ПРАВО ЛИЦЕ СФОР-а

Мафијашко лице окупатора, који је динамитом разбојнички развалио кућу породице Крајишник на Палама, и затим бесрамно упао у собу у којој је Момчило Крајишник још увек спавао, обележило је 3. април као дан апсолутног одстрела Дејтонског споразума. Овакав насилнички чин запрепастио је не само српско јавно мњење, већ и читав свет. Сумрак демократије и хуманости, којом се криминалци америчке администрације неоправдано и бесрамно ките, најзад се, по ко зна који пут, показао у правом светлу изопачености и извитоперене политике коју заговарају савремени Хитлерови следбеници Клинтон и Олбрајтова. Мафијашки упад и хапшење Крајишника изведен је само неколико дана пре локалних избора, што је свакако српском националном бићу значило отворену претњу, јер издајници, попут лакташког профитера и кримналца Додика, и овог пута, по вољи Американаца, морају да победе, па макар на силу. Време које је пред нама показало да ли су се Срби уплашили и подлегли оваквим претњама?!

Дилеме више нема, Република Српска је окупирана, а окупатор по вековној српској земљи одавно чини свакојака злодела, хапси недужне Србе, отима и убија сваког честитог Србина, и све то под паролом провођења Дејтонског споразума.

Последње окупаторско злодело остаће записано у српској историји као највећа поруга демократији, као цинични и иронични подсмех српском националном бићу са ових простора, али, исто тако, ово мафијашко злодело: отимање босоног Момчила Крајишника у пиџами из сопственог кревета, остаће забележено у прној књизи светског бешчашћа. Овај 3. април је дан када је окупатор још једном, а ко зна који пут по реду, показао своје зле намере према Србима, јер сам чин и начин хапшења Момчила Крајишника говори о правим намерама окупатора и неког измишљеног суда, који, иначе суди и осуђује само Србе.

Прича о томе шта окупатор и домаћи издајници чине по Републици Српској, не би ли се на послушничкој власти, макар вештачки, одржао највећи српски шљам и отпад као што је Додик, и све то само са једним циљем: уништити српско национално биће, одавно је позната, не само Србима, већ и самом окупатору.

Ко је Момчило Крајишник

Почетком деведесетих година на политичкој сцени, већ расклимане и раскринкане Брозове Југославије, појавио се један човек који је уливао поверење и пленио својом чашћу. Био је председник Скупштине, данас бивше југословенске Републике Босне и Херцеговине. Реч је о Момчилу Крајишнику, магистру економије, који је, по сопственом признању, у политику ушао да би обавио патриотског обавезу и дужност.

У то време, почетком деведесетих, када се дах хушкачког и усташког ветра већ испољио над српским националним би-

Крпељ Републике Српске:
Волфганг Петрич

ћем у Хрватској, а у бившој Босни и Херцеговини наслућивао и опасно претио крвавим пиром, Крајишник је својом мудрошћу и познавањем ситуације у тадашњој Босни и Херцеговини, допринио опадању скупштинских тензија. Са једне стране ХДЗ и Алијина СДА, залагале су се за неку самосталну Босну што је, наравно, у Скупштини наилазило на неодобравање српских политичара. Крајишникова одлучност, као председавајућег у тој Скупштини, огледала се и у оштром и директном супротстављању како Изетбеговићу, тако и Караџићу. Одговарајући на новинарске провокације усмерене на Крајишникове и Караџићеве скупштинске сукобе, Крајишник је одговорио:

"Нема никакве сумње да сам Србин, да сам припадник Српске демократске странке, да волим свој народ, да сам њему одан и да овај посао радим као представник српског народа. Око тога нема погодбе, нити бих то продао, нити се то

може купити. Међутим, сматрам да свој народ могу да представљам само уколико овај посао радим правично, коректно и законски. Зато никада не бих могао подржати некакав предлог српског народа, нити Српске демократске странке, чији сам члан, који би био усмерен против другог народа. Заопштравање ситуације не води добру и не би ишло у корист нашој деци, нити било ком другом народу".

Крајишникове речи, изговорене 1991. године, одсликале су у потпуности његову личност и карактер. Момчило Крајишник јесте Србин, и јесте функционер Српске демократске странке, али чињеница је да је његова правичност, до пре извесног времена, била и окупаторима гаранција провођења Дејтонског споразума, али оног Дејтонског споразума како је стварно потписан, а не овог данашњег, измишљеног и погрешно примењиваног у пракси, који води унитарној Босни и Херцеговини. Не, заиста, као што ниједан честити борац Републике Српске не би дозволио да се руши такозвани "дух" Дејтонског споразума, како је то некад назвао гаулајтер Вестендорп, а са том праксом наставио и убоги зависни Петрич, тако ни Момчило Крајишник није могао да оправда, а још мање подржи окупаторске намере Американаца и њихових извршитеља.

Тајне оггужнице

Име Момчила Крајишника у фебруару је унето на неки тајни списак Хашког трибунала. Наравно, нема ни смисла, помињати чињеницу како се на том тајном списку налазе само имена Срба, јер то је већ познато читавом свету, па чак и Жаку Шираку, који је, брже боље, пожурно да обавести светско јавно мњење, како су управо француски окупатори мафијашки ухапсили Крајишника. Чиме ли се то поноси овај мали амерички послужник?

Говорећи о муслиманским намерама, које ови у пракси проводе захваљу-

јући окупаторским снагама СФОР-а у Републици Српској, али и послушничкој вољи домаћих издајника, Крајишник је крајем 1997. године, то прокементаришао следећим речима: "Циљ је да се направи једна нова, искривљена слика Босне и Херцеговине, да се направи више општина где би мањине из једног ентитета, мисли се првенствено на муслимане, имале власт у Републици Српској, и где би се афирмисала идеја коју у пракси подржава Биљана Плавшић и издајничка шачица људи око ње, а то је идеја чвршег везивања, утапања Републике Српске у унитарну Босну".

Искомпромитовани Хашки трибунал

Никада нико, па ни окупатор, у речима Момчила Крајишника није могао да препозна, чак ни сенку националне мржње, а камоли нешто више. Зато је још теже схватити мафијашку отмицу Момчила Крајишника, која ће свакако обележити април 2000. године. Насилничким понашањем међународна заједница, само је устодичила сумњу српског народа, да за Србе у Републици Српској, док год се окупаторске снаге СФРО-а, бесрамно шетају српском земљом, неће бити слободе, а правда ће бити само на једној страни...

Добија се утисак да је читав Хашки трибунал и смишљен само са једним циљем: дивљачки ловити и осуђивати Србе. Уколико то није могуће, онда је у име лажљиве руке правде Хашког трибунала, дозвољено, уместо лова на Србе, убијање Срба. Наравно, све грешке су дозвољене, али само оваквој руци правде, какву заговара Хашки трибунал, који је под директним патронатом америчке администрације. Зато више ни обични грађани, који се никада нису бавили политиком и оружјем нису сигурни да неће бити "уловљени", претучени, или убијени. О каквој правди и каквом суђењу за ратне злочине, онда

говоримо? О оној правди коју је осмислио окупатор како би постигао циљ, а то је поклањање вековне српске земље муслиманима, онима који су пуцали на српске борце.

Одлуке из Клинтеновог овалног кабинета

Ударна песница Запада, званични окупатор Републике Српске, СФОР извршава крвна злодела осмишљена у Вашингтону, под именом "тајне оптужнице", које потписује, за добре вреће долара, главни тужилац Хашког трибунала Карла дел Понте, а томе се с нескривеним усхићењем радује онај српски изрод и срам од Додика.

Извесно је, после мафијашког хапшења Момчила Крајишника, у Републици Српској ниједан припадник српског народа неће се осећати безбедним, а одржани локални избори биће у потпуности остварени, управо онако како је осмислио окупатор.

Тужна фарса искривљеног лица правде опасно се шири просторима Републике Српске, а српско национално биће све више има разлога за размишљање, где се изгубила воља српских браниоца и утемељивача самосталности Републике Српске, да ли су их разноврзни домаћи шљамови и издајници попут Додика и Плавшићке "појели"?

Још једно питање, које се као неминовност намеће сваком разумном човеку, без обзира на место живљења, је: зар, хапшење Момчила Крајишника не представља директан одстрел Дејтонског споразума, нарочито ако се има у виду да је Крајишник присуствовао потписивању тог, с данашњег аспекта посматрано, безвредног слова на папиру?

Има ли доказа

Ко је измислио и потписао тајне оптужнице Хашког трибунала, потпуно је јасно, али остаје једна недоумица, ка-

ко је могуће да су окупатори, још пре неколико година, чврсто и са поштовањем стискали руку истог Момчила Крајишника, кога су 3. априла мафијашки ухапсили. Где су докази против Крајишника били тада, када су га проглашавали "лидером мира"? Још једна дволичност окупатора дошла је до потпуног изражаја. Срби са ових простора одавно су упознали лице и наличје окупатора, али је питање, када ће их се ослободити, јер док год је и српски изрод Додик уз скуте Американаца, Србима се не пише добро!

Нонна мора Срба, ни после локалних избора у Републици Српској неће престати, јер и ти избори, такође осмишљени у вашингтонским овалним кабинетима, представљају само фарсу и подсмех Републици Српској, а агонија Срба само се продужава. Живот у страху постаје свакидашњица Републике Српске.

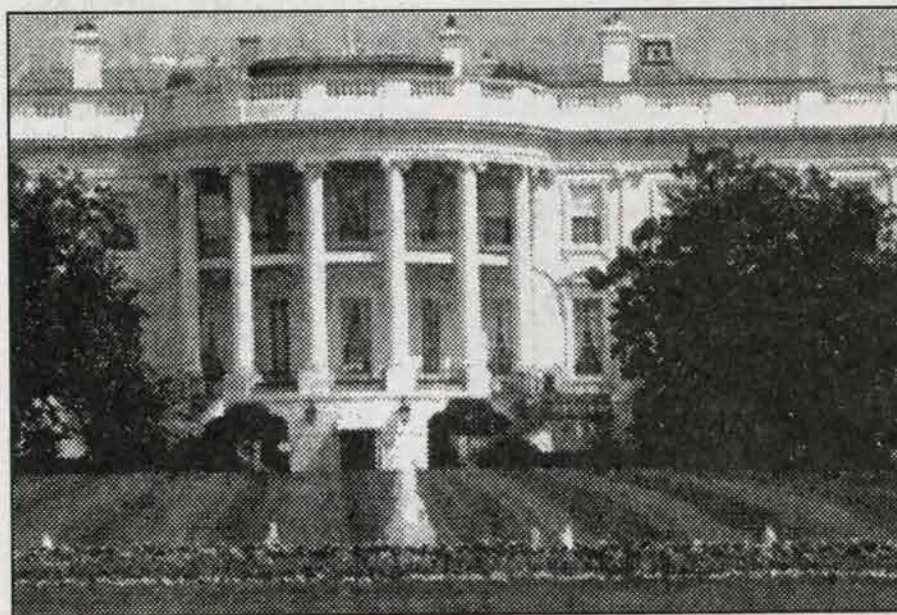
Све окупаторске забране

Уосталом, легитимно, вољом српског народа изабрани председник Републике Српске, др Никола Поплашен самовољом окупатора и домаћих издајника спречен је да обавља председничку дужност, а то је, такође, само један од примера окупаторског бешчасног дивљања по српским просторима. Судбина српског националног бића, очигледно је упакована у фолију мрачног фашистичког и девијантног понашања једног наметнутог, америчког аршина демократије, који подразумева, пре свега, окупацију, и има искључиво декларативно значење, а значи, апсолутно гажење свих демократских принципа, установљених још у старој Грчкој.

Оног тренутка када је окупатор забранио учешће Српске радикалне странке на предстојећим изборима, и највећим скептицима постало је сасвим јасно да се амерички фашисти спремају на потпуни одстрел Републике Српске, или, ако је некима лакше да разумеју, реч је о утапању Републике Српске у унитарну Босну. Е, Дејтонски споразум, ма какав био, не подразумева и то што данас амерички криминалци, који себе називају хуманистима и праведним политичарима, засмејавајући читав свет, отворено и бесрамно припремају и захваљујући домаћим издајницима успешно проводе у Републици Српској.

Ако је Дејтонски споразум пре пет година довео до мира на овим просторима, остаје дилема, шта овакво окупаторско понашање представља? Да ли је то "хапшење Момчила Крајишника" и одстрел Дејтонског споразума? Српски народ ће, нажалост, с оваквом дилемом и питањем морати да живи још неко време, макар до следећег окупаторског бешчасног поступка осмишљеног у вашингтонском овалном кабинету, који је постао симбол људске настраности и извитоперности.

Јасна Олујић Радовановић

Бела кућа: генератор светског зла

ВЕЋ ВИЂЕНО

Пре зоре, око 3 сата и 30 минута, експлозив је разнео врата једне куће, а затим је петнаестак до зуба наоружаних и маскираних командоса улетело у кућу. Пре тога је кућу опколило три пута више специјалаца, а изнад крова је кружио војни хеликоптер. После оваквих сцена очекивао би се крвави обрачун у коме би можда страдао и неки командос, и на крају, као у сваком добром акционом филму, извођење групе од најмање десетак или више крволочних терориста, дилера дрогом, оружјем или сличних мафијаша са лисицама на рукама. Правда је задовољена, крај филма

Међутим, нешто је у сценарију промашено. Почетак сцене је исти, али са упадом у кућу изостаје ефекат који би одговарао овако смишљеној и изведеној акцији. Догађај је стваран, ма како сам почетак измишљено деловао. Кућа је на Палама, у Републици Српској, у њој живи Момчило Крајишник, један од лидера босанских Срба и Српске демократске странке, а командоси су француски СФОР-овци, окупатори Републике Српске заједно са осталим припадницима СФОР-а. Све се збило пре зоре у понедељак 3. априла, пет дана пре локалних избора у Републици Српској. Реч је о спектакуларној отмици Момчила Крајишника, за кога је нимало спектакуларно, у потаји, направљена оптужница од 17 страна да је ратни злочинац! То је изненађење за све, па и за самог Момчила Крајишника.

Французи подмећу експлозив

Изгледа да за толике године и Французи и остали "културни" Европљани и некултурни прекоокеанци, којима је запала дужност да контролишу "дивље и нецивилизоване" Србе у "босанском лонцу", нису могли да науче основе лепог понашања. На пример, код Срба влада обичај да се при посетама куца или звони на улазу, па макар то било и ноћу. Срби су гостољубив народ и отвориће врата свакоме ко куца, па макар из кревета устали због тога.

Командоси су одлучили да ипак упадну на свој, "опасан" начин. Иако су у кући били само још двоје старца, Крајишникови родитељи, и два младића, од 18 и 21 годину, његови синови, петнаестак наоружаних (не да ми се да их назовем војницима), извело је акцију затварања старца у кухињу и везивање младића лицем према поду и бацањем јастука на њихове главе, са репетираним оружјем, док је једна група одвела Момчила Крајишника, босоног и у пиџами.

Осуђен пре суђења

Још истог поподнева Момчило Крајишник се обрео у Шевенингену, затвору Хашког суда, а сва светска штампа је објавила да је ухапшен ратни злочинац, одговоран за ратне злочине и геноцид над муслиманима и Хрватима у Босни и Херцеговини од јула 1991. до краја децембра 1992. године.

Правило да нико није крив док се то не докаже и док га суд не прогласи кривим за Србе не важи, па тако ни за Крајишника. И званичници суда, и државници, и високи представници, и генерални секретари, и портпароли недвосмислено изјављују да је ухапшен ратни злочинац, да је то до сада највиши ранг од свих шест ухапшеника (пропуштено је да се напомене да су сва шесторица Срби, од тога двојица измучена до смрти у затвору Хашког суда, двојица убијена "приликом хапшења", један на обали језера док је пецао са сином, а други у колима у којима је возио шесторо деце са тре-

нинга), да је "ова акција корак ка помирењу" (чијем, са ким или чим?!).

Опште честитање и захваљивање

Уследила је општа еуфорија честитања и захваљивања. Званични Вашингтон је захвалио и честитао свом судском органу, Хашком трибуналу, што је ухапсио још једног Србина и тако поштено зарадио своју плату. Нови главни тужилац Хашког суда, Карла Дел Понте, заузврат је пожурила да узврати да је припремила отварање још 17 истрага о могућим ратним злочинима на по-

Мистер Но: тврд орах за политичаре Запада

дручју бивше Југославије, надајући се можда некој повишици због толике агилности.

Фатална Медлин Олбрајт је захвалила француском министру спољних послова Иберу Ведрину због успеха француских војника у отмици Момчила Крајишника, враголасто га подсећајући на дане проведене у Рамбуеју.

Француски председник Жак Ширак је једва издржао до понедељка, до хапшења Момчила Крајишника, како би могао "целом свету" да објави да је био вредан и за време викенда. Још у суботу ујутру он лично дао је инструкције за ово хапшење и одобрио план, а свет је уживао у слободном викенду и незнању о његовој марљивости. Додуше, мало му је славу окрњила Карла дел Понте приписујући себи део његових заслуга у хапшењу изјавом да су "француске снаге у саставу СФОР-а битно промениле своје држање после њеног сусрета са Жаком Шираком прошлог месеца", алуирајући на слабо ангажовање Француза у досадашњим хапшењима Срба. Зато се Жак Ширак одмах сетио како да јој доскочи у додворавању Вашингтону, па је брже-боље наредио да се највишим орденом Легије части одликује амерички генерал Весли Кларк, који је био главни заговорник бомбардовања грађана и цивилних циљева у Југославији прошле године.

Претходно славље

Три вечери пре ноћно-јутарње отмице Момчила Крајишника, грађани Републике Српске и Југославије могли су да виде како по завршетку финалне кошаркашке утакмице плеј-офа Републике Српске између бањалучког "Борца-Нектара" и александровачког тима "Игокеа", телохранитељи Милорада Додика разјарено туку навијаче "Борца" на трибинама у спортој хали Борик у Бањалуци. Три лица су задобила тешке повреде и задржана на лечењу у болници, а остали су прошли са нешто лакшим повредама. Пре туче Милорад Додик није био у својој свечаној ложи, већ на паркету док није наредио својим "горилма" да крену, а затим је бахато изашао на терен, и показивао како уме да пије из флаше и сме да просипа по паркету. Насмејани Додик је још тада славио оно што је претходно био најавио Крајишниковој Српској демократској странци, "да ће им се нешто десити најдаље до 4. априла, не сме још да им каже шта, али је то за њега кључна ствар".

Демонстрирање силе је научио од својих великих газда, то је јасно, али није могао да сачека још који дан да прослави Крајишниково хапшење. "Гориле у напад, полиција стој", командовао је балавечи флашу наочиглед запрепашћених телевизијских и гледалаца у хали. Овог пута Додик је прослављао не само хапшење свог политичког противника, прослављао је и сваки будући проживљени минут свог јаловог живота који виси о коњу у америчким рукама. Јер никад се не зна када ће размаженим детету маказе допасти у руке.

"Мистер Но"

Неколико дана после отмице Момчила Крајишника следе вести о томе да није физички малтретиран приликом отмице, да није мучен у затвору и да се добро осећа, да му је прочитана оптужница од 17 страна и да је, не признајући наводе оптужнице, изјавио да се не осећа кривим. Нејасно је ко ће га даље бранити. Прва варијанта са бањалучким адвокатима Гораном Нешковићем и Боришом Илићем није сигурна, јер је наводно Нешковић био блиски Крајишников сарадник, иако није, а Илић није добио холандску визу, тако да ће га на првом појављивању заступати београдски адвокат Игор Пантелић.

Посебно је интересантна оптужница склована у тајности до 21. фебруара, а под кључем до 26. фебруара ове године. На основу новинских вести о оптужници која је подељена новинарима, осим биографије Момчила Крајишника, личне, пословне и политичке, у оптужници је практично описан скоро читав рат у Босни током друге половине 1991. и целе 1992. године.

"Политичка платформа Српске демократске странке, коју су формулисали Радован Караџић, Момчило Крајишник и други, заснивала се на идеји јединства свих Срба унутар Југославије и била је повезана са идејом о "Великој Србији" која је кружила у бившој СФРЈ крајем осамдесетих", наводи се у оптужници.

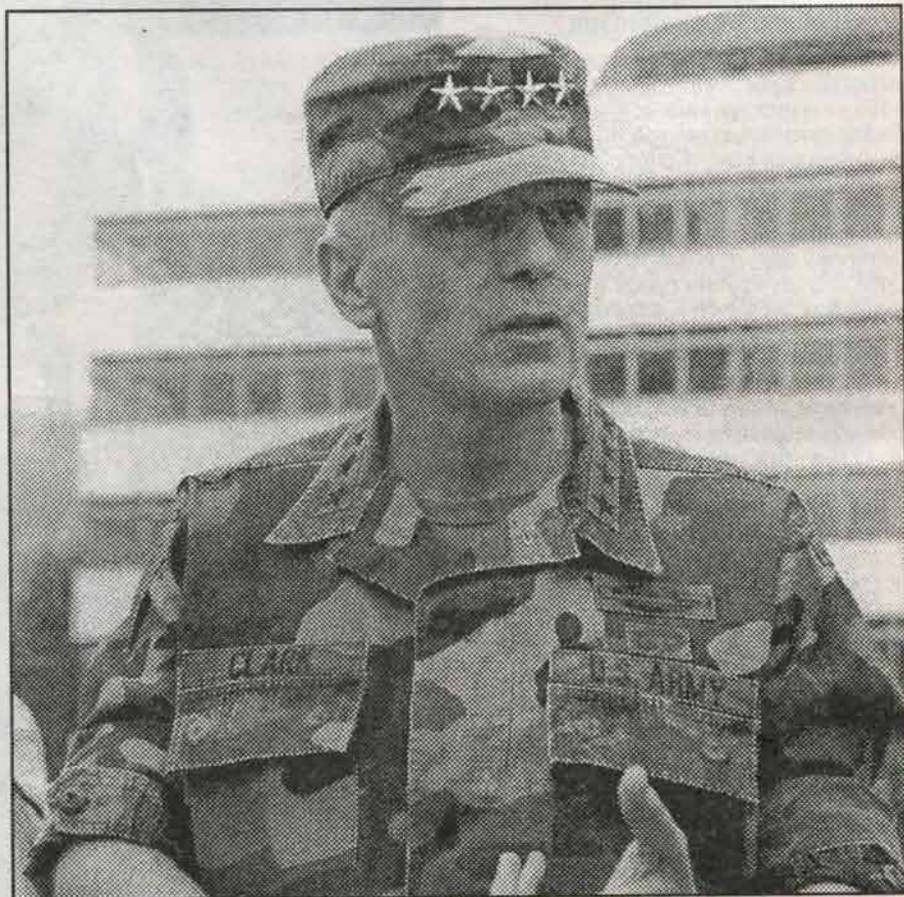
У овој реченици је садржана суштина свих прошлих и будућих, јавних и тајних оптужница против Срба. Патолош-

ки страх од српске слоге и јединства створио је чувену девизу о српској неслози, коју су и Срби радо прихватили о себи. Узвишеност српског менталитета није вештачки створена, већ природна, и стога Срби никада нису сматрали за преко потребно да је наглашавају. Напротив, за природно су сматрали да треба мањим и нижим од себе помоћи и давати како би се и други уздигли. Залуд!

Нижи духом нису никада били способни да по(д)несу терет поклона, морали су да избришу трагове који би их подсећали на сопствено унижење. Временом се у Срба створила посебна класа која је, нешто због страхопоштовања, нешто због личне користи пристала да омаловажава сопствени народ и сопствену земљу. Данас их има много, међу католичким Србима у Хрватској, међу исламизираним Србима у Босни и другим републикама бивше Југославије, има их у Републици Српској.

Момчило Крајишник је био један од оних које су прозвали "Мистер Но", због његових сталних одбијања услова које су странци постављали за Србе. Јасно је да је један од оних који нису пристали да се посипају пепелом само зато што припадају славном народу који смета новом светском поретку. Сада је још један од Срба коме се суди зато што не пристаје да се одрекне себе, свог народа и сопствене земље.

Весна Арсић

Понижење за "Легију части": Француска одликовала ратног злочинца

ОКУПАТОР НАСТАВЉА МЕДИЈСКУ ТОРТУРУ

На Косову и Метохији, амерички и други западни окупатори настављају медијско насиље против српског народа.

Драстични случајеви су РТВ Косово, која од 24 сата програма емитује само 6 минута програма на српском језику и радио у Зубином потоку, који су узурпирани дански припадници КФОР-а, привезали свој предајник за репетитор РТВ Србије и користе га као паразити

Александар Вучић: Даме и господа новинари, у медијском рату против Србије и српског народа наши непријатељи користе нека нова средства.

Као што знате, у среду су упали на сајт Министарства за информације Републике Србије, односно Владе Републике Србије, хакери или људи који су стручни за тај посао. А онда смо сазнали да се ради о неупоредиво озбиљнијој ствари. Да је цео посао завршила Влада Сједињених Америчких Држава преко неког "Солупна" који је задужен за дистрибуцију регистрација, односно домена. Они су наш домен уступили шиптарској терористичкој организацији из Приштине која је у потпуности фалсификовала све оно што се налази на сајту Владе Републике Србије, односно Министарства за информације наше земље и извршили најтежу могућу злоупотребу и најтежи могући напад на слободу јавног информисања.

То је, чини нам се, преседан у ономе што се збива у глобалној рачунарској мрежи данас у свету и то показује колики је страх од истине опхрвао Америку и све оне који са њима сарађују на уништењу једне суверене и независне земље.

Зашто су изабрали баш сајт Министарства за информације Републике Србије? Зато што је то у нашој земљи најпосећенији сајт, технички, вероватно, најбоље урађен, али и сајт који представља суштину отпора наше земље америчком хегемонизму, тоталитаризму и ми смо уверени да ћемо се и убудуће суочавати са таквим проблемима, нападима на нашу земљу. Али, сигуран сам да ћемо поново својим знањем, умећем и српском памећу умети да им и довољно добро и довољно успешно одговоримо. Наша истина, која је преко глобалне рачунарске мреже, и у току агресије и у периоду после агресије, продира у свет, чуће се и по окончању целог овог случаја.

На Косову и Метохији амерички и други западни окупатори настављају своју медијску тортуру против српског народа и против српске државе. На програму радио и телевизије Косова, веро-

вали или не, од 24 сата програма имате 6 минута на српском језику. И то програм на лошем српском језику. То није српски програм, већ програм који припремају и емитују окупатори, а намењен је српском становништву да би се на њега, евентуално, утицало. Али не мо-

гу да нађу довољно људи који би такав криминални, окупаторски програм припремали за њих, па зато, вероватно, и траје "читавих" 6 минута.

То су те медијске слободе и то су медијска права за која се они залажу. Исто-времену, покушавају да поткупе сваког

Министар за информације:
ускоро наша представништва на Косову и Метохији

Србина који би им могао бити од користи. Тако су припадници данских јединица на Косову и Метохији заузели један радио у Зубином Потоку, привезали тај њихов предајник за репетитор државне радио телевизије и сада емитују дански окупациони програм. Веровали или не, емитују чак и данске приче, емитују приче о данској култури, о данској географији и историји, као да они Срби доле не желе да уче о Цару Душану, Цару Лазару, него треба много више и много паметније да знају о Копенхагену, него о Београду.

То је нешто против чега се ми свим

обичан убица, а за то, наравно, не само да немају никакав доказ, већ знају да ако је тога и било да је то извршио неко други, а замислите у којој би то држави на свету тако нешто могло да се деси. Ми смо вам овде донели папире, доказе и изјаве који потврђују ко стоји изјави Павла Булатовића и Жељка Ражнатовића Аркана. Донели смо изјаву портпарола Хашког трибунала, Веслија, који је отворено рекао да су они ликвидирали Павла Булатовића и Жељка Ражнатовића Аркана, а да ће се то дешавати многим у Србији, уколико не прихвате окупацију и уколико не прих-

жима, фалсификатима и измишљотинама против једне суверене и против једне независне земље.

Они су ти који могу да убијају, они су ти који могу да раде шта хоће, а после тога ће рећи да су убили из неког хуманитарног разлога, да је добро што је то учињено. Чим им се супротставите ви постајете њихова мета. Пример Момчила Крајишника, пример свих осталих Срба који су до сада ухапшени, о томе, чини нам се, најбоље сведочи и о томе на најбољи начин говори.

Српска држава, па и Министарство за информације Владе Републике Србије, наставиће своју борбу и разоткривати лажи, обмане и фалсификате српских непријатеља и мислимо да ћемо у томе имати много више успеха, него што је то био случај до сада, а ни до сада нисмо били без значајнијих успеха и то на западном тржишту, па чак и код западног јавног мњења, без обзира што се технички не можемо, ни у ком случају, поредити са глобалним електронским мрежама, као што су "CNN", "BBS", "Скај њуз", и сви остали.

Очигледно је да неко у свету данас покушава, на сваки начин, не бирајући средства, и убиствима, и медијским прављењем тих убиства, да у Србији потпуно уништи медије, да потпуно уништи новинарску професију. Њихове експозитуре у Србији данас више уопште не представљају информативне куће, то су отворени пропагандни билтени и агентуре западних обавештајних служби и њихових влада и ништа више од тога, то је сада потпуно јасно. Још само да укину временску прогнозу и никакву информацију нећете имати. А временску прогнозу када дају под знаком је питања, колико измишљотина и фалсификата износе.

Новинар: Како коментаришете различите реакције на протекли митинг?

Александар Вучић: Па није на влади Србије, нити на Министарству за информације Републике Србије, да процењује политички посао проамеричких странака у Србији. То је њихова ствар, ми се у то не мешамо. Морам да кажем да сам слушао говоре, то ми је посао, нисам лично заинтересован, али сам слушао говоре људи који су се појавили на том митингу, и морам да приметим да ниша паметно нисам чуо. Осим бујице увреда, измишљотина неких који су били чак и у алкохолисаном стању, то је било очигледно, сигурно знате о којима се ту ради, који су претили вешањима, који су претили убијањима представника и припадника државног руководства Србије, ништа друго нисте могли ни да чујете.

Али, за њих је демократија, права америчка демократија, да прете убиствима, да прете ликвидацијама и тада је то добро, тада је то умесно, тада је то исправно, тада је то баш онако демократски. Уосталом, није први пут да нама у Србији прете ликвидацијама са својих телевизија, за које говоре да су угрожене, за које говоре да су под сталним притисцима режима. Из тих телевизи-

Амерички папагаји: на митингу се ништа паметно није чуло

средствима боримо, колико је то у нашој моћи и неке резултате на терену на Косову и Метохији већ постижемо. О детаљима нашег рада и деловања нећу у потпуности говорити, али држава Србија ће, у року од 5 дана, имати своја представништва, говорим о Министарству за информације Републике Србије, у више места на Косову и Метохији. Чини нам се да ћемо на такав начин најбоље моћи да информисемо цео свет о патњама и злоделима окупационих трупа уперених против виталних интереса српског народа и српске државе на територији јужне српске покрајине.

Последњих дана се види потпуна инструментализација оних домаћих медија који представљају експозитуре страних земаља које су окупирале део наше територије, готово криминализација. Никада, чини нам се, ни у једној земљи нико није до те мере злоупотребавао медијске слободе, нико није злоупотребавао лична права и слободе загарантоване не само законима, већ и Уставом, као лекс супериором, највишим правним актом наше земље, као што је то случај данас.

Не треба посебно да вам говорим о томе како неки сваки дан говоре о убиствима, о томе како је неко из врха државе

вате окупатора.

Весли је изјавио да је за Радована Караџића и Ратка Младића боље да се предају, јер ће у противном бити дивљач за одстрел као Аркан. То је први пут да је неко јавно признао да је Жељко Ражнатовић, у ствари, од њих био осуђен на смрт. Истовремено, "Дојче веле", говорећи о посети великог злочинца Робертсона Хашком трибуналу, који се узгред хвалио како, колико и на који начин је Срба ухапсио, изнео је, између осталог, суштину Хашког трибунала, коју је илустровао судбином Жељка Ражнатовића Аркана и Павла Булатовића. Њима је, како је подсетио, пресудио у Београду, а онда се затвара и на крају ће ухватити и Караџића и Младића и државно руководство Савезне Републике Југославије. Нико од тих који раде за агресоре, који раде за окупаторе, не жели да представи народу оно што заиста јесте истина.

Заменом теза окупатор, агресор, криминалци најгоре врсте постају добродошљивци, а они који своју земљу бране од окупације и агресије треба да буду представљени као наводне убице. То је оно што представља суштину пропагандног притиска, до сада готово не забележеног у модерној историји, ла-

Није "фонтана жеља": Скупштина Србије неће расписати изборе пре 2001. године

зијских и радио студија директно говоре ко су људи на америчким списковима за ликвидацију: неке ће они да спроведу, неке ће Американци и ником ништа. А када их позовете на слово закона, на слово Устава, одмах су они угрожени, одмах су они јадни мученици који морају да се пожале својим газдама и да за то траже много више пара него што су до сада добијали.

То је, чини нам се, суштина свега. Уосталом, погледајте, зашто се народу у Србији не каже коначно, зашто неко у овој земљи одговара, зашто неко у овој земљи долази под удар закона, па да кажемо народу шта би му се десило у некој другој земљи да то ради. Обичне грађане, поштене људе, невинне људе неко, зато што му је то политички интерес, назива убицама.

Назвали су убицом једну жену, која је убица и крива само зато што је комшиница једног политичког несрећника који не зна шта говори. Та жена је убица само због тога. Када их жена тужи па треба да плате 150 хиљада динара, е то је страшни атак на слободу изражавања, на слободу јавне речи, на слободу говора.

Да не говорим о томе шта говоре о политикама, члановима државног руководства Владе Србије, Савезне Републике Југославије и тако даље. Али, то говори да су се Американци прерачунали, преиграли су се. Они су мислили да ће Србију лако покорити, да ће милионима долара које улажу, а удвостручили су медијску помоћ, помоћ својим медијима у Србији, успети да слома јавно мњење, мислили су да ће успети да га креирају потпуно другачије од оног какво је оно данас. У томе нису успели и сада морају да се служе најбруталнијим средствима и начинима не би ли некога у своје истине, а суштинске лажи и фалсификате, уопште успели да убеду.

Уосталом, после јучерашњег митинга смо апсолутно, 100% уверени и тај оптимизам нам је још већи него што је

био раније, да ћемо лако победити на предстојећим изборима.

Новинар: Да ли, после јучерашњег митинга на коме су тражили превремене изборе, планирате да их расписете?

Александар Вучић: Ове године ће бити избори за Савезну скупштину Савезне Републике Југославије и биће избори за локалну самоуправу. Дакле, за скупштине општина и скупштине градова у Републици Србији.

Није ни Влада Србије, нити Скупштина Србије, ни било који други државни орган радио станица ни радио емисија "Фонтана жеља", па да кад некоме падне на памет, ми расписујемо изборе.

Избори за Републичку скупштину ће бити 2001. године, редовни, хвала Богу, и на тим изборима победиће исти они који ће победити и на овим 2000. године, на савезним и локалним изборима. А ви, наравно, знате ко ће победити. То су патриотске снаге у Републици Србији и Савезној Републици Југославији.

Новинар: Господине Вучићу, нису ли оштре ваше оцене о страним медијима, с обзиром да је евидентно да страни медији све више говоре о осуди НАТО агресије и западне политике према Савезној Републици Југославији?

Александар Вучић: Да, ви сте ту сасвим у праву, али ја нисам говорио овога тренутка о страним медијима, већ сам говорио о притисцима појединих западних влада на сопствене експозитуре овде у Србији и говорио сам о притисцима на српску државу.

У западним медијима је ситуација много другачија у односу на оно што смо имали пре неколико месеци, да не кажемо пре годину или две. Много другачија, зато што и у америчким листовима, најчитанијим, "Вашингтон посту", "Њујорк тајмсу", па чак и поводом јучерашњег митинга, можете видети сасвим другачије коментаре и другачије изјаве од оних који преносе директне америчке експозитуре овде у Србији.

Један пример ћу вам навести, не само о томе колико говоре о монтираним процесима, рецимо овде сам донео пример немачког "Јунгвелта", који објашњава зашто су се четири човека нашла, прво ухапшени, а затим им је суђено само зато што су тражили да немачки војници не нападају Србију и Савезну Републику Југославију. Тако то раде Немци који за себе говоре да су демократе и сада то на најбољи могући начин у потпуности немачки домаћи листови демаскирају.

Имате, рецимо, јучерашњи пример. Имате пример на који начин буквално и брутално лажу поједини домаћи, како они себе називају, медији. Рецимо, Лети Овинчи, у свом извештају за "CNN", каже да је на митингу око стотину хиљада, а у директном преводу на "Студију Б" синхронизовано се каже више стотина хиљада. Па можда ја не знам енглески као што га знају Енглези или Американци, али толико знам. А онда сам погледао чак и у речник да проверим.

О чему онда даље можете да разговарате и како неке у Србији да представљате и називате медијима, када они кажу да је било на митингу пола милиона људи. Могли су да кажу и 750 милиона је било, пола Кине и пола Индије дошло јуче на митинг. Па, чекајте, о чему онда уопште разговарамо?

Али, у страним медијима је ситуација много другачија. Ти људи схватају све више, а свакодневно се откривају преваре, медијске лажи и у Британији, и у Француској, и у Немачкој, и у Сједињеним Америчким Државама. Људи почињу да схватају како су били манипулисани од њихових влада, пре свега у току агресије и на који начин су они морали да извештавају у интересу влада својих земаља, иако су неки од њих покушавали да буду професионали и објективни у свему томе.

Мислим да ће се та ситуација у западном јавном мњењу и даље мењати у нашу корист, али зато је нервоза америчке владе, америчког државног секретара већа, и да се то не би променило у толикој мери, они свим могућим средствима и на све могуће начине врше страховите притиске на ову земљу, покушавајући да изврше њену потпуну окупацију. То је суштина.

Они не могу да спрече продор истине у своје земље. Да би то некако успели, морају да раде на сваки начин да овде нешто промене што би било у њиховом интересу.

Новинар: Није ли оштра ваша оцена о дописницима који раде за "BBC" и "CNN", јер сам лично био сведок да су правили конкретне прилоге о обнови земље, друго је питање што Шиптарима дају пола сата, а нама далеко мање?

Александар Вучић: Господине Станојевићу, ја говорим о укупној медијској ситуацији, а не о добрим жељама појединаца.

Лично сам видео прилог који је направљен, не само из Грделичке клисуре, већ и из Сурдулице, па и из Београда, за "CNN", али он није емитован. Си-

гурно је да постоје људи који желе да покажу оно што се заиста збива, али је такође сигурно да њихове куће то не желе у потпуности да приме. Али и у тим кућама се понешто мена, и то је оно што је тачно, то је оно што сте заиста добро приметили, што нашој земљи апсолутно иде у прилог. Данашњи, односно јучерашњи извештај Џеки Роланд је био изузетно коректан, не може се рећи да је био ни лош, ни антидржавни, па ни антидржавни и тако даље.

И то је нешто што је све очигледније и то је све већи проблем америчке владе и њихових експозитора овде у Србији. Суштина је у томе да чак и многи западни медији примећују резултате обнове, дакле успехе које је постигла Влада Републике Србије, које је постигла ова држава, које је постигао овај народ, али то не примећују само неки у Србији. То довољно говори на каквом се задатку они налазе и чини нам се да то најпластичније објашњава њихово деловање.

То је суштина. Сви који виде десетине обновљених мостова, не један, два или пет, десетине мостова, сви оно који виде путеве направљене, обновљене и изграђене стамбене објекте, комуникациону инфраструктуру, морају ипак да признају и да примете да је Србија успела. Али, они то не желе да примете и чим то неко не жели на такав начин да примети, онда вам је јасно о чему се ради. Ако већи публицитет добије 14 цистерни, које не могу да загреју једну

спортску халу, него 50 мостова, онда нешто ни са тим људима није у реду.

Онда се поставља питање, не само професионалности, већ питање уопште да ли су ти људи у потпуности здрави и желе ли да обављају свој посао на најнормалнији начин.

Новинар: Како коментаришете одлуку неких медија, који су кажњени по Закону о јавном информисању, да неће да плате казну?

Александар Вучић: Што бих ја то коментаришао? Многи у Србији мисле да је лепо кад се похвале да неће да поштују закон. Из страних агентура их подржавају у томе, јер њихов начин деловања јесте рушење државе. Па кажу, ето како смо ми паметни, храбри нећемо да поштујемо закон. Хоће, хоће поштоваће закон. Поштоваће закон. Како ће да га поштују? Постоје надлежни државни органи који ће о томе донети одлуку, али ће закон поштовати. Верујте ми на реч. Нема те земље која ће дозволити тажење сопствених закона. Са колико би година робије били кажњени у Америци због непоштовања закона? Онако демократски, са колико би година били кажњени? Не знате за Америку.

Новинар: Како коментаришете синоћну Тијанићеву претњу у Бањалуци?

Александар Вучић: Не приличи мени као министру да коментаришем изјаве и понашање Тијанића, човека који је под псеудонимом писао за хрватски "Данас", који није смео да се потпише, а увек је говорио све најгоре о Србима, српској др-

жави и српском народу. Да коментаришем оно што он ради, начин на који се понаша, заиста ми не приличи ни најмање. И не бих то уопште чинио.

Новинар: На који начин су Срби у расејању информисани, јер их има око 300 хиљада. Неки људи одавде су ишли код њих и оптуживали државно руководство?

Александар Вучић: Видите, ја сам говорио неколико пута о томе. Није никаква тајна, увек смо и у нашем српском народу, и када смо показивали највеће национално јунаштво и највећу храброст, увек смо имали оне који су отворено сарађивали са окупатором. Ништа ново.

Већ смо рекли да су 1943. године немачка команда и Гестапо издали саопштење у коме су захтевали да не буде више анонимних пријава, да не буде више оних који ће им анонимно достављати информације. Као што је тада постојао један број људи који је сарађивао са немачким окупатором, тако имате и данас ове који мисле да је најлепше, најпаметније и најбоље сарађивати са окупатором. Само ми се намеће једно питање. Како мисле да остану и остану унутар сопственог народа када окупација прође? Шта су мислили и Вук Драшковић, и Трајковић, и Артемије када су ушли у коалицију са Тачијем? Шта мисле сви они који путују у Њујорк да нападају своју земљу. Шта мисле они који иду у Москву, наравно измишљајући шта се све дешавало на тим састанцима, који путују тамо само да би напали сопствену земљу? Шта мисле како ће о њима судити српски народ, шта ће о њима рећи српска поколења?

Не мисле ваљда да ће добити похвално место у српској националној историји. И сви часни људи, сви патриоти, сви родољуби, са гнушањем о томе говоре и са гнушањем се према томе односе.

Ја сам очекивао из "Слободне Европе" бар неко питање.

Новинар: Шта вреди да постављамо питања?

Александар Вучић: Па, зар вама то није на част?

Новинар: На Радио-телевизији Србије то никада не дају.

Александар Вучић: Дају све што кажете.

Новинар: Увек нешто исеку.

Александар Вучић: Ја ћу insistирати да све што кажете или питате иде у целини.

Новинар: Ја сам питао вашег помоћника и он је рекао да ви немате никакву контролу над РТС.

Александар Вучић: Немам контролу, али толико ваљда могу да замолим. Не мислите ваљда да не могу да кажем: "Извините, молим вас да будете коректни према господину Ђосићу." Па могу то свакоме да кажем. Али сам ово рекао да не бисте имали страх од постављања питања, ни због чега другог. А и лепо је кад вас виде и у некој српској информативној емисији, а не само у овим америчким.

Којадиновић, "Студио Б": злоупотреба медијске слободе

БРУТАЛНО КРШЕЊЕ МЕЂУНАРОДНОГ ПРАВА

Хапшење Момчила Крајишника манифестација политичке воље и најбруталније силе светских моћника. Хашки трибунал се показао као нелегитимна политичка творевина и инструмент великих сила. Чланови Хашког трибунала спремно извршавају наредбе Сједињених Америчких Држава

Петар Јојић: Даме и господа, хапшење бившег председника Скупштине Републике Српске и члана колективног Председништва Босне и Херцеговине, господина Момчила Крајишника, манифестација је политичке воље и најбруталније силе светских моћника. Минирање улазних врата породичне куће, усред ноћи, у присуству родитеља и деце, извели су припадници НАТО-а из састава СФОР-а, окупаторске формације у Републици Српској, конкретно припадници војске Француске, а по налогу Сједињених Америчких Држава и председника Француске, господина Жака Ширака.

Са становишта међународног права и докумената Организације уједињених нација, чије су потписнице готово све земље света, терористичким хапшењем, пре свега Срба у Хрватској, Републици Српској, Републици Српској Крајини, бившој Босни и Херцеговини, нарушене су темељне одредбе опште Декларације о људским правима предвиђене у члану 2, 3, 5, и 9. Међународног пакта о грађанским и политичким правима предвиђене у члану 5, 7, 9, 10, и 17. и Конвенције против мучења и других свирепих, нехуманих или понижавајућих казни или поступака, почев од члана 1. па до њеног самог краја.

Такозвани Хашки трибунал се и овим чином показао као нелегитимна политичка творевина и инструмент великих сила и да нема везе са институцијом демократске народне воље цивилизованог света, чији је задатак да истражи и суди починиоцима злочина према човеку, човечности и читавом народу на југословенском простору.

Да подсетим, тзв. Хашки трибунал је нелегално основан, од нелегалног органа Савета безбедности и Организације уједињених нација. Зна се да се међународни кривични суд оснива међународним уговором држава које тај уговор потписују, што у овом случају није учињено.

Сасвим је логично онда што тзв. Хашки трибунал на свој сто није прво ставио све злочине против човека, човечности и злочине геноцида извршене на простору претходне Социјалистичке Федеративне Републике Југославије.

Петар Јојић:
савезни министар правде

Такозвани Хашки трибунал се не понаша као судска високостручна, демократска и високоморална међународна институција која би морала равноправно посматрати све извршиоце злочина према појединцима и ентитетима, без обзира на пол, расу, верску, политичку припадност и сл. Због тога тзв. Хашки трибунал скоро сваким својим чином на просторима претходне Југославије и на простору Косова и Метохије сам себе декларирше као нелегитимну, нестручну и пристрасну институцију у рукама светских моћника, на челу са Сједињеним Америчким Државама, који су растурањем претходне Југославије почели са кројењем, само њима знаног неког новог светског поректа.

У хапшењу, судском поступку и пресудама тзв. Хашког трибунала праве се велике и огромне разлике између осуђених за геноциде или за ратне злочине. Углавном се оптужују, буквално лове, окривљују и осуђују Срби, а не и други који су према Србима починили геноцид и бројне ратне злочине у грађанском и верском рату који се збио на

југословенском простору уз асистирање западних земаља, на челу са Сједињеним Америчким Државама, Немачком, Великом Британијом и Француском. Да се радило о грађанском рату, потврдио је једном приликом и сам председник Сједињених Америчких Држава, Бил Клинтон.

Тужилац тзв. Хашког трибунала је врло селективан. Највише тајних оптужница подигао је против припадника српске националности. Тужилац је селективан и код утврђивања чињеничног стања. По правилу се ставља на страну муслимана и Хрвата, и сада Шиптара, на страну злочинаца из редова ових националности иако је то супротно чињеничном стању, што свакодневно износи на светло јавности и западна, строго контролисана, државна јавна гласила.

Тужилац тзв. Хашког трибунала, на пример, не помиње исламску Декларацију Алије Изетбеговића, у којој је, на до тада мирном простору, мирној Европи и на мирном Балкану, истакао да нема помирења између хришћана и муслимана. Шта је то говорило? У другом издању ове Декларације Алија Изетбеговић је, 1991. године, поново на овај начин позвао на рат између хришћана и муслимана, у тадашњој Социјалистичкој Федеративној Републици Југославији.

У тзв. Хашком трибуналу уопште се не помиње ни први пуцањ и отпочињање рата у Босни и Херцеговини, када су муслимани у Сарајеву, на Баш чаршији, у време референдума о суживоту у југословенској федерацији, пуцали на српске сватове и на југословенску заставу. Пред тзв. Хашким судом нема оптужница ни о масовним покољима који су извршени над Србима, а које су извршили Хрвати и муслимани у Хрватској и Босни и Херцеговини, па чак ни о српским страцима у Медачком цепу, на Купресу, Челебићу, Мркоњић Граду, Шипову, Коњицу, Јабланици, логорима Лора и у Сплиту, затим Дрепешу, Силосу код Тарчина.

Нема оптужница ни против оних који су наредили и извршили војне акције хрватских оружаних снага у акцији "бљесак" и "олуја" у Републици Српској Крајини, о чему постоје у тзв. Трибуналу исто тако јасни докази, о чему зна

читав свет. Зна се да је тада војска Хрватске извршила напад на колоне Срба, да је бомбардовала колоне и да је пуцала, чак и на возила која су била означена као возила Црвеног крста.

Када се пред тзв. Хашким трибуналом и нају злочини сличне тежине, онда се, по правилу, различито квалификују. Увек теже по Србе, које, углавном, оптужују за геноцид. Међутим, ако су такве злочине починили муслимани или Хрвати, обично се ради о блажим оптужницама, о блажим квалификацијама, у којима се, по правилу, никада не помиње геноцид над српским

Трибунал у Хагу је инструмент западних земаља преко кога се и даље, након потписивања Дејтонског споразума и престанка сукоба на просторима претходне Југославије, врши притисак на Савезну Републику Југославију.

Чланови тзв. Хашког трибунала су људи који не познају историју Балкана, који спремно извршавају све предлоге тужиоца Карле Дел Понте, односно наредбе Сједињених Америчких Држава и НАТО-а. Без обзира на све неправде и злодела која нам чине, нећемо дозволити Сједињеним Америчким Државама и осталим чланицама најмоћније војне

ван, а декларацију о његовом оснивању још није потписала једино Америка. Сједињене Америчке Државе нису потписале ову декларацију јер би се многи амерички злочинци морали наћи пред лицем правде и пред међународним кривичним судом.

Дакле, те демократе из САД, које се тако декларишу, избегле су да потпишу акт који треба да обезбеди равноправан статус и једнак третман свих осумњичених и окривљених за ратне злочине или за геноцид. Уместо једне високостручне, високоморалне, високодемократске и цивилизоване судске институције, како је конципиран Кривични суд у Риму, западне земље су, на челу са САД, брзо основале тзв. Хашки трибунал који се претворио у ловца на српске главе. Овај наводни међународни суд постао је помоћно тело Савета безбедности преко кога САД и НАТО остварују своје стратешке циљеве на просторима Балкана.

НАТО, на челу са САД, синхронизовало је рад тзв. Хашког трибунала са наведеном хуманитарном акцијом коју су агресијом извршили на јужну српску покрајину Косово и Метохију. Као доследни инструмент злочиначке политике САД-а и НАТО-а, логично је што тужилац, Карла Дел Понте, није подигла оптужницу против актера агресије на једну суверену, малу и мирољубиву земљу каква је Савезна Република Југославија, у којој су уништавани цивилни циљеви, цивилни објекти, привредна инфраструктура, болнице, школе, највеће фабрике, у којој је страдало на хиљаде деце, старих и болесних.

Са својих огњишта, из јужне српске покрајине, протерано је више од 300.000 Срба и неалбанског становништва. То је америчка и западна демократија. Ето хуманитарне акције због које је НАТО, на челу са Сједињеним Америчким Државама, извршио оружану агресију на Савезну Републику Југославију, једну мирну и суверену земљу у Европи, привремено окупирао један њен део, али ће се окупатор са те територије повлачити.

Не само да се мирно шетају и даље по свету, али и Косову и Метохији, већ проводе своју мрачну политику Бил Клинтон, Тони Блер, Герхард Шредер, Хавијер Солана, Весли Кларк, Медлин Олбрајт, Ибер Ведрин, Јозеф Фишер, Робин Кук, Џорџ Робертсон и други из земаља НАТО-а.

Савезно министарство правде због свега овога тражи од Организације уједињених нација, генералног секретара Организације уједињених нација и Савета безбедности да се хитно предузму све потребне мере да се Момчило Крајишник ослободи оптужнице и пусти на слободу, која не садржи ниједан елементар нити радњу било којег кривичног дела, а камоли геноцида. На тај начин Уједињене нације ће заиста повратити свој углед и улогу врхунског гаранта људских права и слобода човека и грађанина и коначно ће спречити злоупотребе и повреду међународног права ко-

Срби на удару СФОР-а: мр Крајишник киднапован, др Поплашен смењен

становништвом.

Званично нигде тзв. Хашки трибунал не помиње ни учешће страних плаћеника, мухахелина, који су у БиХ, са тамошњим муслиманима, учинили највеће злочине према српском народу. По нормама међународног права забрањено је позивање и коришћење страних плаћеника у било ком конфликту или сукобу, а камоли у рату у једној сувереној држави.

Приликом хапшења Момчила Крајишника, употребљени су оружје и сила која је супротна међународном праву, а и закону свих земаља чланица НАТО-а, које су на непосредан или посредан начин учествовале у овом дрском, бруталном и безобзирном хапшењу човека који није дао ни повода нити је пружио било какав отпор. Радило се о једном терористичком и бомбашком нападу на кућу једног великог Србина и српске породице у целини.

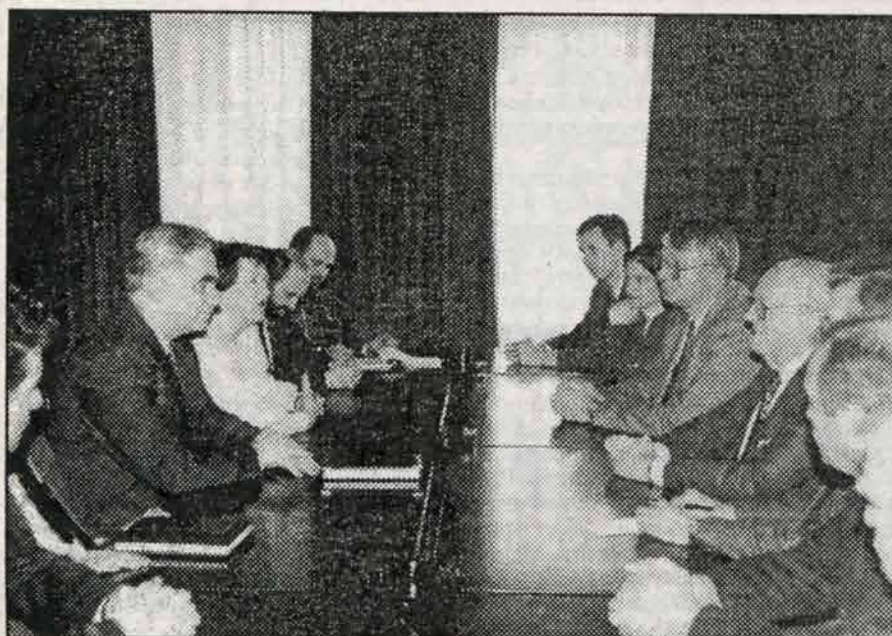
Постојање тајних оптужница према појединим Србима и њихово ловљење као дивљачи, потврђује оцену највиших државних органа Савезне Републике Југославије да су оне измишљене само за Србе.

алијансе света да остваре свој крајњи циљ, да након разбијања бивше СФРЈ разбију чак и Србију и, чини ми се, читав српски народ.

Западни моћници би требало да знају да се српски народ кроз историју увек борио за своју слободу, и са далеко јачим непријатељем, увек побеђивао, јер слободу цени изнад свега. Упркос историји, незапамћеном жестоком двоипомесечном бомбардовању наше земље, нисмо дозволити НАТО-у да окупира читаву Савезну Републику Југославију и Републику Српску. Наш народ ће и убудуће на овакав начин давати одговор сваком непријатељу, па и НАТО-у.

Брутално хапшење господина Момчила Крајишника је циљ окупаторског деловања споља, односно НАТО-а у циљу застрашивања, гушења демократије и дискриминације српског народа уочи избора у БиХ, њене унитаризације и елиминисање Републике Српске као равноправног ентитета да би се као представници Срба промовисали послужници америчке администрације и НАТО-а.

Познато је да је, у међувремену, донет и статут тајног кривичног суда у Риму, 1988. године, који још увек није осно-

Сагласност по свим важним питањима: др Шешел, мр Крајишник и Жан Мари Ле Пен на Палама

је врши јавни тужилац тзв. Хашког трибунала, Карла Дел Понте.

Даме и господо, Балкан неће бити периферија Америке. Познато је да Америка у свету сеје терор. Америка је од 1945. године до данашњег дана изазвала преко две стотине ратова, конфликта и ратних жаришта у свету. Америка скоро десет година не прекида терор према Србима. Америка и НАТО, са великим силама Запада, стварају хаос и угрожавају мир и безбедност у читавом свету. Више нико у свету није сигуран да неће бити нападнут, да неко неће бити и ухапшен од великих сила, а пре свега Америке и НАТО-а, који шире страх и терор широм света.

За геноцид и злочине у Вијетнаму, Ираку, Југославији и другим сувереним земљама које је починила Америка, нико до сада није одговарао. За убиства и мучења милиона становника. Хашкење господина Момчила Крајишника је терористички и бомбашки акт који није забележен у цивилизованом свету – да се човек на спавању, терористички хапси у свом дому. У Европи је једино слободна и независна Савезна Република Југославија, без обзира што су западне силе и НАТО привремено окупирале део јужне српске покрајине.

Рекао сам, и понављам, напустиће они Косово, јер је то српска земља. Не може нико са том српском земљом да тргује. Нећемо дозволити стварање велике Албаније, на чему ради шеф цивилне мисије на Косову и Метохији, Бернар Кушнер, који је донео преко двадесет уредби којима крши међународно право, Резолуцију Савета безбедности 1244, а на најгрубљи начин крши и Устав Савезне Републике Југославије и Устав Републике Србије и друге бројне законе. У Резолуцији Савета безбедности 1244 прописано је да је Аутономна Покрајина Косово и Метохија у саставу Савезне Републике Југослави-

је и истичем да је то саставни део Републике Србије.

На крају, даме и господо, господин Момчило Крајишник, са бројним српским патриотима, симбол је српског поноса. И због тога Савезно министарство правде оцењује да је тајна оптужница, коју је подигла госпођа Дел Понте, оптужница која не садржи ниједан поуздан доказ, да је Момчило Крајишник починио иједно кривично дело, а нема ни говора да је починио злочине или геноцид.

Тајне оптужнице у историји савремених правних држава не постоје. Из оптужнице извиру празне приче, голе лажи и претпоставке. Ниједан конкретан доказ у оптужници није изнет. Јер,

ако неко треба да одговара за било које дело у оптужници, мора бити назначено шта, кад, где, ко и на који начин је починио неко дело. Стога у конкретном случају, у оптужници против Момчила Крајишника, нема апсолутно ниједног доказа. Из ове оптужнице нико не може да препозна нити да види било какав злочин или било какво дело. Врви и провејава само мржња према српском народу и према српским патриотима, конкретно према српском патриотизму Момчила Крајишника. Ако је судити по правди, нема друге осим да такозвани Међународни кривични трибунал мора ослободити Момчила Крајишника и одмах га, без одлагања, пустити на слободу.

У односу на тајне оптужнице истичем да, према одредбама члана 17. Устава Савезне Републике Југославије, грађанин Савезне Републике Југославије не може бити лишен држављанства, нити протеран из земље, ни изручен другој страни држави. Ово истичем и стављам до знања онима који пишу тајне оптужнице да им неће поћи за руком да на овакав, бомбашки и терористички, начин на просторима Савезне Републике Југославије било кога лише слободе и воде у тамницу у Хаг, у затвор такозваног Хашког трибунала, који представља мучилиште, углавном за ухапшене Србе. Један број осумњичених и ухапшених завршио је са трагичним последицама, о чему и сами знате.

Новинар: Када сте поменули тзв. Трибунал, како коментаришете чињеницу да су се и садашњи председник Савезне Републике Југославије и господин Момчило Крајишник нашли на списку за Хаг?

Петар Јојић: Без обзира да ли је стављен потпис или није, али нико није

Силедије: Америка и НАТО шире страх и терор по свету

ставио потпис да се Хашки трибунал претвори у српску тамницу.

Ја не признајем тај суд, наводни суд правде, јер је то суд неправде. Нико не може прихватити, иоле разуман, да се овако спроводи поступак и тако селективно окривљују и оптужују искључиво Срби. То од почетка није суд, то је само инструмент Сједињених Америчких Држава и НАТО-а, а не један високостручан, непристрасан или високоморалан судски орган. Због тога га ја уопште не признајем.

Ја га не признајем ни као приватна особа у лицу Петра Јојића, а не признајем га ни као савезни министар правде. Никада нећу дати сагласност да се било који грађанин Савезне Републике Југославије изручи суду неправде у Хагу.

Говорио сам овде и о злочинима који су почињени на садашњој територији Савезне Републике Југославије, али указујем на то да је Момчило Крајишник грађанин Републике Српске. Желим да говорим о заштити свих грађана на садашњим просторима Савезне Републике Југославије, који морају бити заштитени и за које никада нећемо дати сагласност да буду изручени једном суду неправде, једном инструменту који искључиво служи великим западним силама за остваривање личних интереса и за притиске на Савезну Републику Југославију.

Новинар: Можете ли нешто да кажете о ситуацији на Косову?

Петар Јојић: Даме и господо, познато је да шиптарски терористи, уз учешће и видно помагање припадника НАТО-а на подручју Косова и Метохије, чине велике злочине према Србима и неалбанском становништву. Савезно министарство за иностране послове о томе је у више наврата обавестило светску јавност. Истичемо да је јужни део српске покрајине под привременом окупацијом и Југославија је, потписујући споразум у Куманову, извршила све обавезе. Међутим, припадници КФОР-а и УНМИК-а нису енергични и не желе да пруже потребну заштиту, безбедност и сигурност свих грађана. У јужној покрајини је присутно 45.000 припадника КФОР-а и око 2.300 полицајаца, који Србима не пружају никакву заштиту.

Уз присуство такозваних мировних снага, на Косову и Метохији је убијено или киднаповано око 1.800 људи. И даље се чине злочини према српском народу. Спаљено је и уништено десетине хиљада домова Срба, а све то мирно посматрају и ништа не предузимају снаге које су дошле на Косово да обезбеде ред и мир.

Нажалост, те мировне снаге су се орукале на Косову и Метохији, чији припадници, а пре свега Сједињених Америчких Држава, чине најтежа кривична дела. Као што вам је познато, јавност је о томе обавештена, амерички војник је силовао и убио девојчицу од 11 година. То вам говори о намери Сједињених Америчких Држава и није ли то доказ да су дошли да и даље чине злочине. Познато вам је шта се догађа у Републици Македонији, како се понашају Американци. Припадници америчких ору-

жаних снага у Македонији чине бројне неправилности, крше законе Републике Македоније, а обавештени сте да је у овом тренутку у затворима преко двадесет припадника америчких војних снага.

Савезна Република Југославија ће пружити помоћ српском народу са Косова и Метохије који је морао да напусти своје домове под шиптарским терором, а налазе се на подручју Републике Србије. Према њима имамо моралну обавезу, али и сваку другу, да им пружимо помоћ, да збринемо то становништво и Савезна Република Југославија тражи да се, сходно потписаном споразуму, што пре на подручје Косова и Метохије врате припадници војске и полиције Југославије да би заштитили становништво на Косову и Метохији и да би заштитили југословенску границу, што споразум и предвиђа. Међутим, НАТО са тим још увек одуговлачи.

Новинар: Господине министре, шта мислите о данашњем митингу?

Петар Јојић: Што се тиче митинга који је за данас најавила опозиција, истичем да Устав Савезне Републике Југославије обезбеђује и омогућава окупљање, али мирно окупљање у складу са одобрењима која дају надлежни државни органи. Напомињем, окупљања су дозвољена по нашем Уставу, јер грађанима се јамчи слобода збора и другог мирног окупљања. Ако би дошло до неких нежељених последица, пуну одговорност сносе организатори тог скупа.

Ово је демократска земља, јер се мора имати у виду колико има независних новина, електронских медија. По местима и начину окупљања, која су бројна, а које нико није забранио, доказујемо свету и Европи да поседујемо велику легитимацију једне демократске земље и да је ово земља са уређеним правним системом у коме функционише савремена правна држава као грађанска држава, и свакоме је загарантовано право на слободу, право на окупљање, пра-

во на изражавање, па и право да критикује.

Новинар: Колико је подигнуто оптужница против грађана Савезне Републике Југославије?

Петар Јојић: Данас нико у нашој земљи не може да зна колико је подигнуто оптужница против грађана Савезне Републике Југославије, против Срба у целини, јер су оне махом тајне. Што се тиче оптужница против других националности, пре свега мислим на Хрвате и муслимане, има их јако мало. Али, нико није трагично страдао у тамници Хашког трибунала, као што су Срби који су изложени мучењима до смрти.

Новинар: Да ли бисте ви сарађивали са Хашким трибуналом?

Петар Јојић: Ја не желим да сарађујем са таквим трибуналом. То није суд, то је период инквизиције из средњег века, и ја не желим да сарађујем са таквим судом! Нема сарадње са оним ко је срачунато и смишљено основао један инквизициони орган који изриче, осуђује и хапси само Србе. Сада су за Србе, као најновији метод, измишљене тајне оптужнице. Ко да сарађује са силенијама који су извршили оружани, бомбашки напад на кућу једног Србина, који је поштен и частан човек Републике Српске.

Новинар: Да ли постоји евиденција о несталим, ухапшеним и убијеним грађанима са подручја Косова и Метохије?

Петар Јојић: Републичко министарство правде, као орган Савезне Републике Југославије, води прецизну евиденцију о несталим, ухапшеним и убијеним грађанима са подручја Косова и Метохије, а Савезно министарство правде ће бити информисано. Пратићемо све злочине и сва недела која чине шиптарски терористи и обавештавати домаћу и светску јавност.

Припремила:
Злата Радовановић

Са својих огњишта протерано 300.000 Срба

САОПШТЕЊА ЗА ЈАВНОСТ

ПРЕДСЕДНИЧКОГ КОЛЕГИЈУМА СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

ХАЈКА НА СРБЕ

Београд, 21. 3. 2000.

Председнички колегијум Српске радикалне странке констатује да се америчка акција застрашивања преосталог српског становништва на Косову и Метохији наставља и појачава, што потврђује координисано деловање шпигтарских терориста и окупационих НАТО трупа, посебно у општинама и градовима северног дела Косова и Метохије. Отворена америчка подршка шпигтарским терористичким дивљанима осоколила је вође екстремиста и подгрејала њихове амбиције о ширењу терористичких дејстава и на остали део Србије. Очигледно је да одлучна борба Срба, да упркос свему, остану и опстану на вековним огњиштима, боде очи креаторима новог светског поретка, који се на све начине труде да светској јавности докажу тврдње шпигтарских сепаратиста да српски народ никада није био староседелачки у јужној српској покрајини. То потврђују и варварска разарања српских светиња која представљају неоторив доказ о вишевековном животу српског народа на овим просторима.

Председнички колегијум српских радикала истиче да после толиког крвопролића и разарања, поједини политичари у Србији и даље покушавају да убеду наш народ у добре намере Сједињених Америчких Држава и бољу будућност коју треба да нам донесу њихови тенкови. Вук Драшковић, Зоран Ђинђић, Војислав Коштуница и њихови коалициони партнери Сулејман-Суљо Угљанин, Ненад Чанак, Расим Љајић и Јожеф Каса, као најдоследнији заговорници анти-српских идеја на српским улицама и градовима, покушавају да остваре оно што америчким злочинцима и њиховим слугама није успело у току тромесечног разарања наше отаџбине. Уверени да је пут издаје једини начин за остварење личних и политичких амбиција, експоненти Медлин Олбрајт настоје да изазову српско-српске сукобе не презајући ни од све учесталијих напада на државну имовину и њене представнике. Пошто, по сопственом признању, нису успели да уличним манифестацијама при-

вуку значајнију пажњу грађана Србије, самопрокламоване демократе преко својих партијских телевизија засипају јавност глупостима и небулозама о наводној репресији Владе Републике Србије и њеним угрожавањима елементарних слобода и права грађана.

Грађани Србије добро знају да никаквих репресија и угрожавања нема, већ да лидери проамеричких странака само у експесним ситуацијама виде излаз са политичке маргине. Оптуге на рачун Владе Републике Србије, по замисли протагониста америчке демократије, треба бар на тренутак да одврате пажњу грађана Србије од доповлука, криминала и корупције који парују у градовима и општинама где су на власти Српски покрет обнове, Демократска странка, Демократска странка Србије и остале анти-српске странке.

Председнички колегијум Српске радикалне странке указује да српски радикали својим залагањем и поштеним ра-

дом у потпуности оправдавају поверење које су им грађани Србије указали на претходним изборима, а да ће одговорно понашање, рационална потрошња и домаћински однос бити и даље оно по чему се препознаје Српска радикална странка.

Председнички колегијум српских радикала је уверен да, с обзиром на доповлук и хаос који нашем народу нуде проамеричке странке као врхунско демократско достигнуће, предстојећи избори на локалном и савезном нивоу представљају најбољу прилику да народ, као врховни судија, недвосмислено искаже своје мишљење о свим релевантним политичким чиниоцима. Српски радикали су сигурни да ће грађани Србије знати да одаберу оне који су својим досадашњим ангажовањем потврдили приврженост патриотизму и безусловном служењу интересима народа и државе.

Председнички колегијум
Српске радикалне странке

Атак на Србију: експоненти Медлин Олбрајт настоје да изазову унутрашње сукобе

ПРОЗРЕНЕ НАМЕРЕ САД И ЊИХОВИХ СЛУГУ

Београд, 28. 3. 2000. године

САОПШТЕЊЕ

Српска радикална странка саопштава да, као странка коју карактеришу родољубље, домаћинско понашање и висок степен одговорности, чини све да, упркос вишегодишњим санкцијама и блокади, омогући нормално одвијање живота и убрза излазак земље из економске кризе. Ипак, српски радикали највеће напоре улажу у одбрану виталних националних и државних интереса које свакодневно угрожава амерички агресор уз помоћ својих верних поданика из Србије.

За разлику од српских радикала, а по сценарију Сједињених Америчких Држава, челници Српског покрета обнове, Демократске странке, Демократске странке Србије и осталих антисрпских политичких партија, безуспешно покушавају да изврше задатке које су пред њих поставиле америчке газде.

Грађани Србије одавно су прозрели намере и уверили се у праве циљеве Американца и њихових политичких и медијских експозитура у нашој земљи, те је сваким даном све мање оних који верују у обећања, бесмислене приче и

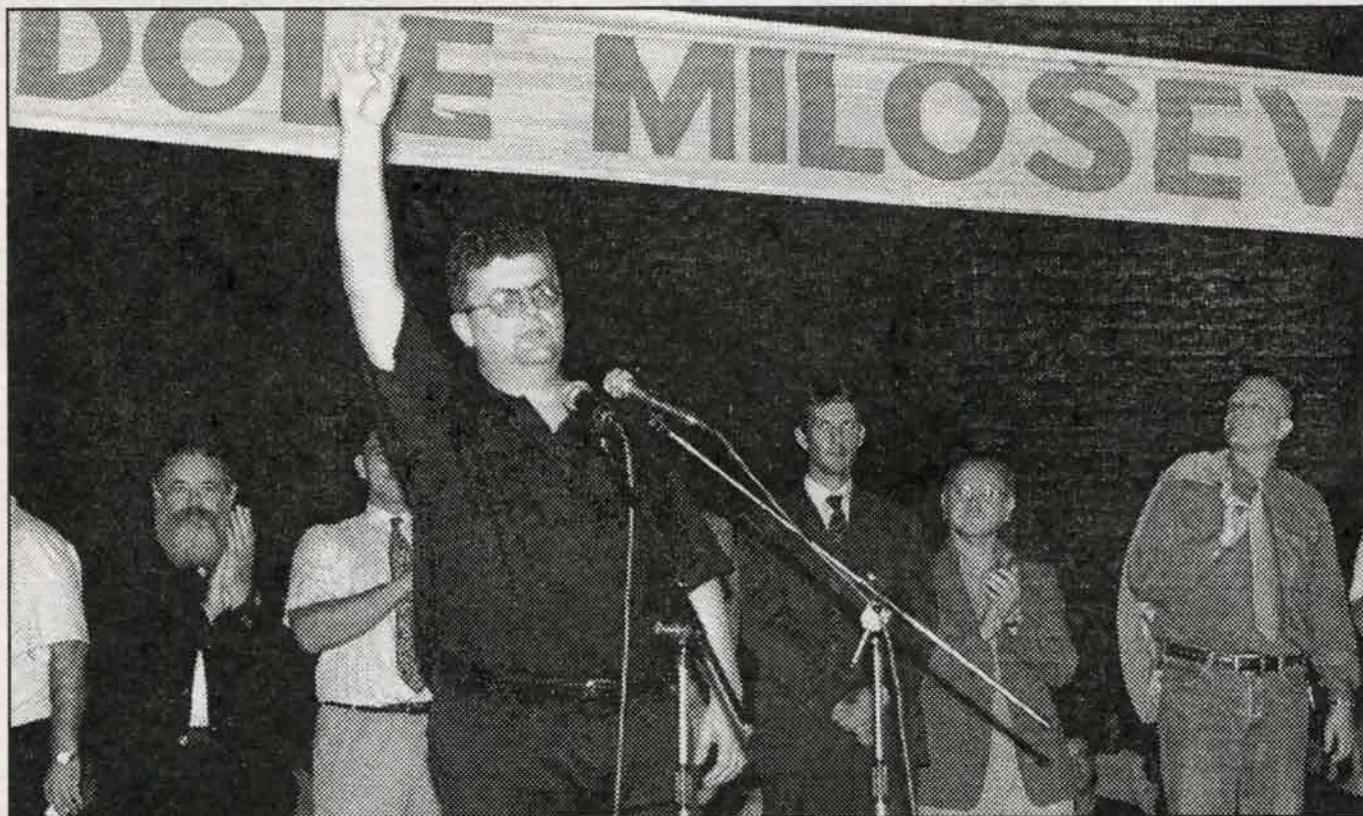
неосноване оптужбе на рачун владе Републике Србије Вука Драшковића, Зорана Ђинђића, Војислава Коштунице и других НАТО промотера. Америчке слуге у Србији, по налогу прекоокеанских газда, у својим програмима увелико комадају српске територије уверени да је то прави пут за изазивање раздора међу Србима и сигуран начин пропасти српске државе. Тако су овим врлим демократама пуна уста некаквих аутономија, специјалних статуса, па чак и република које треба основати на српском тлу. Одједном се, по мишљењу српских издајника, права националних мањина и етничких група до те мере крше да је једини начин демократизације Србије и заштите људских и мањинских права и слобода испуњење захтева сваког самопрокламованог локалног вође.

Без обзира на сталне нападе ових душебрижника, занесених својом месијанском улогом пионира демократије, на слободу и независност српског народа и чињеницу да је један део српске територије окупиран, српски радикали су уверени да ће српски народ и из овог историјског искушења изаћи као победник још чвршћи и јачи.

Председнички колегијум
Српске радикалне странке

Коштуница зна шта хоће: разбио "Депос", "Заједно"; на реду је "Савез за промену"

Промотери НАТО-а: велики издајници за "мале" паре

АМЕРИКА КИДИШЕ НА СРПСКЕ ЗЕМЉЕ

Београд, 4. 4. 2000 године

Председнички колегијум Српске радикалне странке позива српски народ Републике Српске на бојкот локалних избора, јер је очигледно да Сједињене Америчке Државе на све начине покушавају да затру све што је српско и да сузбију све израженији отпор нашег народа окупатору. Последњи у низу бестијалних потеза окупатора, којим потврђују своју криминалну и тоталитарну природу, представља брутална отмица једног од најистакнутијих представника српског народа западно од Дрине, Момчила Крајишника. Сазнање америчке администрације да њихови миљеници у Републици Српској немају упориште у српском народу и да Срби никада неће прихватити да буду једна у низу јаничарских армија у служби новог светског поретка, резултује све чешћом применом огољене силе са намером да поколеба и заплаши непокорни српски народ.

Председнички колегијум српских радикала указује да постоје многобројни разлози за бојкот изборне фарсе са унапред познатим резултатима. Учешће на овим диригованим изборима значило би давање легитимитета тиранији окупатора. Излазак на изборе значио би и саучесништво у сваком убиству, премлаћивању и утамничењу српских родољуба. Такође, пристајањем на окупаторске изборне услове била би дата сагласност за насилно поништење изборном

Када нема кога,
Додик цепаи самог себе

вољом грађана Републике Српске, приликом које је самовољом некаквог америчког гаулајтера покушана смена легално и легитимно изабраног председника др Николе Поплашена. Бојкотованем избора у америчкој режији српски народ у Републици Српској недвосмислено би исказао своје противљење окупаторској тежњи да му намеће високе др-

жавне функционере, попут вазала Милорала Додика, чије је једино политичко опредељење утапање западне српске државе у некаку јединствену Босну и Херцеговину.

Председнички колегијум Српске радикалне странке сматра да намера америчког окупатора да инсталира квислиншке режиме у свим српским земљама силом или намештеним изборима никад неће имати подршку српског народа, те окупатору преостаје да побије или похапси све који бране српске националне интересе, како би издајници могли да се међусобно бирају. Чињеница да Милорад Додик и Хашим Таџи за своје злочине и криминал имају заштиту НАТО трупа, даје лажну наду и њиховим истомишљеницима Вуку Драшковићу и Зорану Ђинђићу да ће и њихов криминал и отворено антисрпско деловање бити брањено америчким тенковима.

Председнички колегијум српских радикала је уверен да ће Србиу Републици Српској масовно бојкотовати изборе са унапред режираним резултатима и тиме показати истрајност и одлучност у борби за очување и слободу западне српске државе. Само на тај начин може се одбранити Република Српска и остварити вековни сан српског народа о уједињењу и заједничком животу свих Срба у једној држави.

Председнички колегијум
Српске радикалне странке

Амерички миљеници немају упориште у народу

ОБНОВА У НАСТАВЦИМА

Београд, 11. 4. 2000 године

Председнички колегијум Српске радикалне странке констатује да се наставља процес обнове и изградње инфраструктурних објеката порушених у варварској агресији НАТО-а на Србију и Савезну Републику Југославију.

Активности и мере које предузима Влада Републике Србије у складу са одређењима и залагањима српских радикала на превазилажењу тешке економско-социјалне ситуације у којој се налази велики део нашег народа. Грађани Србије су свесни да је обнова отаџбине приоритетни циљ и да се она мора спровести без обзира на објективне тешкоће и проблеме са којима се суочава наша привреда. Штедљив и домаћински однос Владе Републике Србије одражава се кроз напоре да се у овим кризним временима, што је могуће више, побољшају животни услови и заштити животни стандард грађана. У складу са таквим

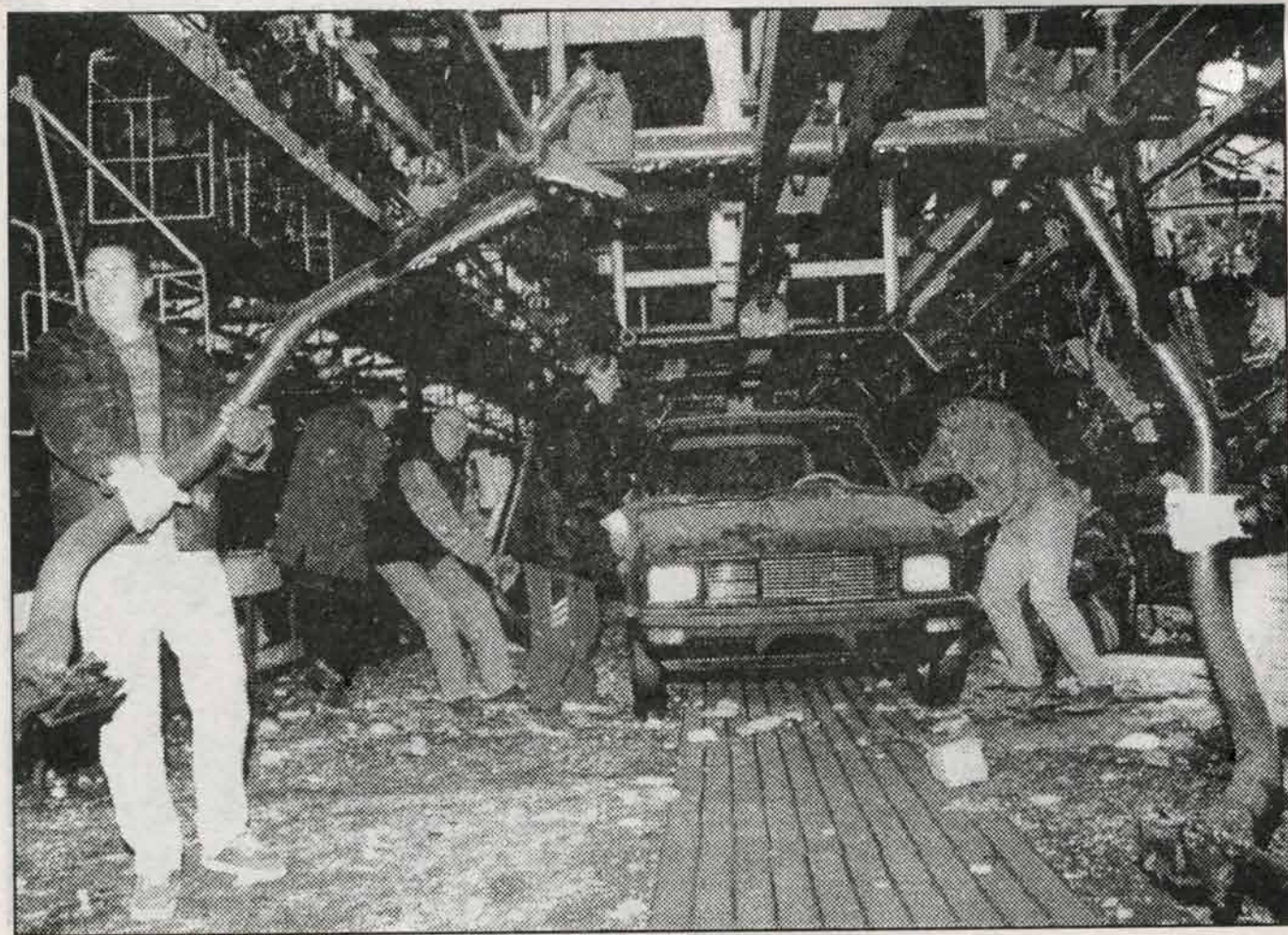
одређењима српски радикали се залажу за спровођење економских и социјалних реформи које првенствено подразумевају хитну и свеобухватну приватизацију, као неминовну меру брзог и успешног изласка земље из економске кризе и социјалне беде.

Председнички колегијум српских радикала истиче да се у окупираној српској покрајини Косову и Метохији несмањеном жестином наставља терор НАТО трупа и шиптарских терориста над српским народом. Злочини су посебно интензификовани оног тренутка када је створена коалиција Вука Драшковића, НАТО владике Артемија и вође шиптарских терориста Хашима Тачија. Чињеница да су Срби отерали из Штрпца изасланика и јединог члана Српског покрета обнове са Косова и Метохије јер је покушавао да их убеди да су НАТО тенкови гарант мира и сигурност у јужној српској покрајини, на најбољи начин сведочи о односу српског народа према квислинзима који су зарад шаке долара спремни

да предано служе српским непријатељима и чине декор њиховом окупационом режиму. Зато и не чуди што Вук Драшковић упорно призива потпуну окупацију наше отаџбине јер је то једини начин да се заштити од гнева народа због својих криминалних радњи и излајничког деловања. Револт српског народа и протеривање Драшковићевог изасланика су доказ да су Срби увек знали да разликују родољубе од издајника и лажних душебрижника који искључиво воде рачуна о личним привилегијама.

Председнички колегијум Српске радикалне странке изражава уверење да ће српски народ умети и успети да одбрани своју слободу, да победи све оне који желе уништење српске државе и Српства, а предстојећи избори су права прилика да грађани наше земље искажу своје мишљење о деловању понизних слуга америчког окупатора у Србији.

Председнички колегијум
Српске радикалне странке

Обнова отаџбине приоритетан циљ

ИНТЕРЕСИ ГРАЂАНА ПРИОРИТЕТАН ЗАДАТАК

Београд, 18. 4. 2000 године

Председнички колегијум Српске радикалне странке истиче да, у околностима константних политичких и економских притисака, очување животног стандарда и омогућавање грађанима живота достојног човека, представља приоритетни задатак Владе Републике Србије. Удео српских радикала у обнови и изградњи земље је немерљив. Захваљујући Влади Републике Србије и самопрегорном даноноћном раду и напредним напорима српских градитеља, обнова и изградња отаџбине се врше таквим темпом и успешношћу да постигнути резултати могу служити за пример и најразвијенијим државама света.

Председнички колегијум српских радикала указује да Влада народног јединства, упркос свим тешкоћама и невољама, успешно отклања проблеме који коче наш привредни развој, те да ће потези и предузете мере српске владе резултирати постепеним побољшањем материјалног положаја грађана наше земље. Домаћински и крајње штедљив однос Владе Републике Србије, који подразумева вођење економске политике искључиво на реалним основама, један је од основних принципа деловања српских радикала на којем ће доследно истрајавати. Грађани Србије су свесни невоља са којима се суочава наша привреда, али и чинице да се ослањањем на сопствену памет и капацитете може превазићи и овако тешко стање.

Председнички колегијум Српске радикалне странке констатује да се у програму Владе Републике Србије посебна пажња мора посветити развоју и унапређењу пољопривредне производње. Један од видова помоћи нашој пољопривреди јесте брига о социјалном и материјалном положају сељака. Стога, српски радикали инсистирају да се, у складу са оним што је Српска радикална странка већ предлагала, најхитније пронађу решења за исплату дуговања пољопривредницима. То се посебно односи на исплату пољопривредних пензија и осталих социјалних давања.

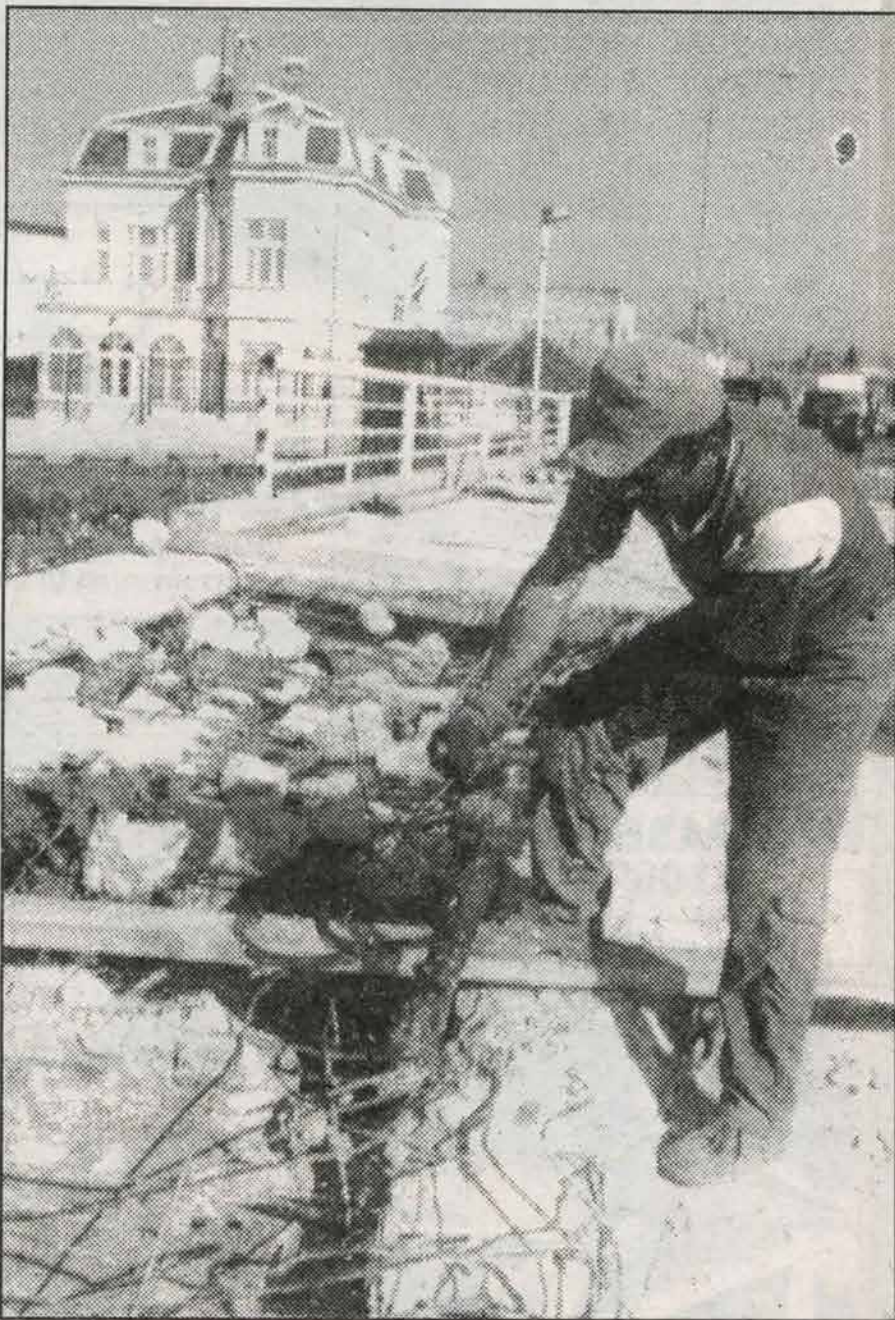
Председнички колегијум Српске радикалне странке се залаже за оштро санкционисање свих неправилности и злоупотреба у привреди, што представља посебан проблем Владе Републике Србије. Наша привреда суочена је са великим тешкоћама које произилазе, између осталог, и због недомашинског односа појединих директора у јавним предузећима, који самоиницијативно и незаконито подижу цене својих производа и услуга, чак и за више од педесет процената, чиме смањују куповну моћ грађана и врше атак на њихов животни

стандард. То се нарочито односи на оне који се баве производњом и продајом најважнијих стратешких сировина и животних намирница. Стога, српски радикали захтевају најстроже кажњавање свих који не поштују републичке прописе и законе, као и одлуке Владе Републике Србије и који вештачким путем стварају економску и социјалну кризу. Влада Србије се мора одлучно и бескомпромисно обрачунати са свима који угрожавају виталне интересе државе и

њених грађана и подстичу незадовољство становништва.

Председнички колегијум српских радикала је уверен да Србија може кренути путем економског опоравка и просперитета, искључиво дисциплинованим и одговорним приступом свих друштвених чинилаца, имајући у виду да наша земља има значајне природне ресурсе и велики интелектуални потенцијал.

Председнички колегијум
Српске радикалне странке

Удео српских радикала у обнови и изградњи земље је немерљив

НАЈМЛАЂЕ НАСЕЉЕ ОПШТИНЕ ЗЕМУН

ПЛАВИ ХОРИЗОНТ

У НАЈСУНЧАНИЈЕМ ДЕЛУ ЗЕМУНА

- Насеље од близу 900 парцела величине од 6 до 8 ари
- Идеална саобраћајна веза
- Струја и вода у насељу

Урађен је прилазни пут
Главна саобраћајница кроз насеље
широка 20 метара

**ИЗГРАЂЕНО ПРЕКО
100 КУЋА**

У непосредној близини „Беовоза”, са излазом на
два аутопута, на 10 минута возње од центра Земунa

ИЗВРШНИ ОДБОР
СКУПШТИНЕ ОПШТИНЕ ЗЕМУН
РАСПИСУЈЕ

ЈАВНИ КОНКУРС

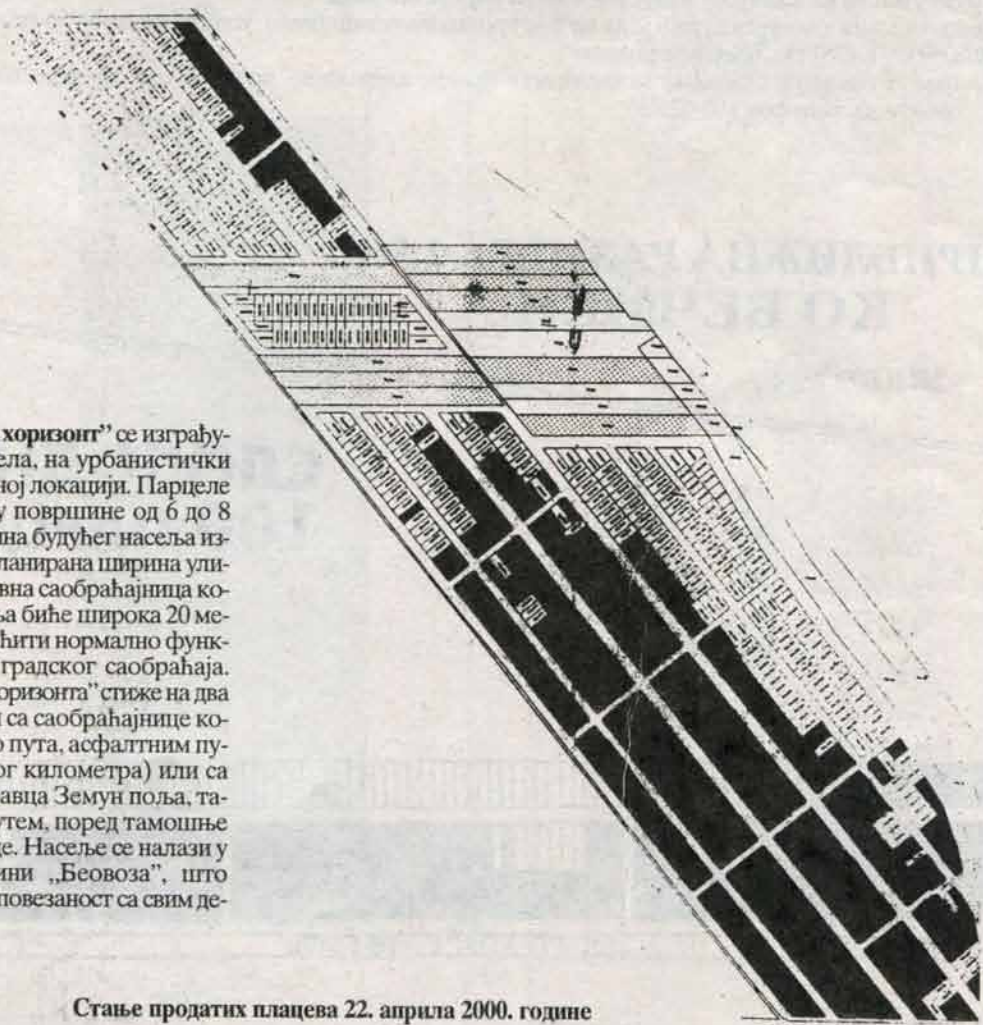
ЗА ДОДЕЛУ ПАРЦЕЛА У НАСЕЉУ ПЛАВИ ХОРИЗОНТ

До сада је продато 440 парцела

- Парцеле се налазе у продужетку насеља „Алтина”, са леве стране пруге Београд - Батајница, од Добановачког пута до насеља Земун поље.
- Право учешћа на конкурсима имају сва правна и физичка лица.
- Парцеле се додељују уз надокнаду од 300 динара по м².
- Сваки учесник конкурса дужан је да на име трошкова уплати износ од 300 динара на жиро-рачун бр. 40805-601-1-178255 „Земунске новине”.
- Пријаве се подносе у Одељењу за имовинско-правне и стамбене послове, соба 65, а информације на телефон 198-323/ 36

Насеље „Плави хоризонт” се изграђује на око 900 парцела, на урбанистички потпуно осмишљеној локацији. Парцеле које се додељују су површине од 6 до 8 ари. Укупна величина будућег насеља износи 78 хектара, а планирана ширина улица је 12 метара. Главна саобраћајница која ће ићи дуж насеља биће широка 20 метара, што ће омогућити нормално функционисање јавног градског саобраћаја. Сада се до „Плавог хоризонта” стиже на два начина: скретањем са саобраћајнице која повезује два ауто пута, асфалтним путем (мање од једног километра) или са друге стране, из правца Земун поља, такође асфалтним путем, поред тамошње железничке станице. Насеље се налази у непосредној близини „Беовоза”, што омогућава додатну повезаност са свим деловима Београда.

Стање продатих плацева 22. априла 2000. године

ИЗВРШНИ ОДБОР
СКУПШТИНЕ ОПШТИНЕ ЗЕМУН
РАСПИСУЈЕ

ЈАВНИ КОНКУРС

ЗА ДОДЕЛУ ПЛАЦЕВА ЗА ИНДИВИДУАЛНУ СТАМБЕНУ ИЗГРАДЊУ НА ЛОКАЦИЈИ ИЗМЕЂУ БЕЧМЕНА И ПЕТРОВЧИЋА

Предмет конкурса је 283 грађевинских парцела у величини између 6,5 и 7 ари

Парцеле се налазе уз асфалтни пут између насељених места Бечмен и Петровчић.

Уз овај комплекс изграђен је примарни градски водовод и постоји енергетски далековод високог напона.

- Парцеле се продају по цени од 50 дин/м²
- Право учешћа на конкурсима имају сва правна и физичка лица
- Сваки учесник конкурса дужан је да на име трошкова оглашавања уплати износ од 50 динара на жиро-рачун број 40805-601-1-178255 „Земунске новине”
- Пријаве се предају у Одељењу за имовинско-правне и стамбене послове, соба бр. 65, а ближе информације могу се добити на телефон 198-323/36

ПРИБЛИЖНА РАЗМЕРА 1:5000
КО БЕЧМЕН

Стање продатих плацева 22. априла 2000. године

ИЗВРШНИ ОДБОР
СКУПШТИНЕ ОПШТИНЕ ЗЕМУН
РАСПИСУЈЕ

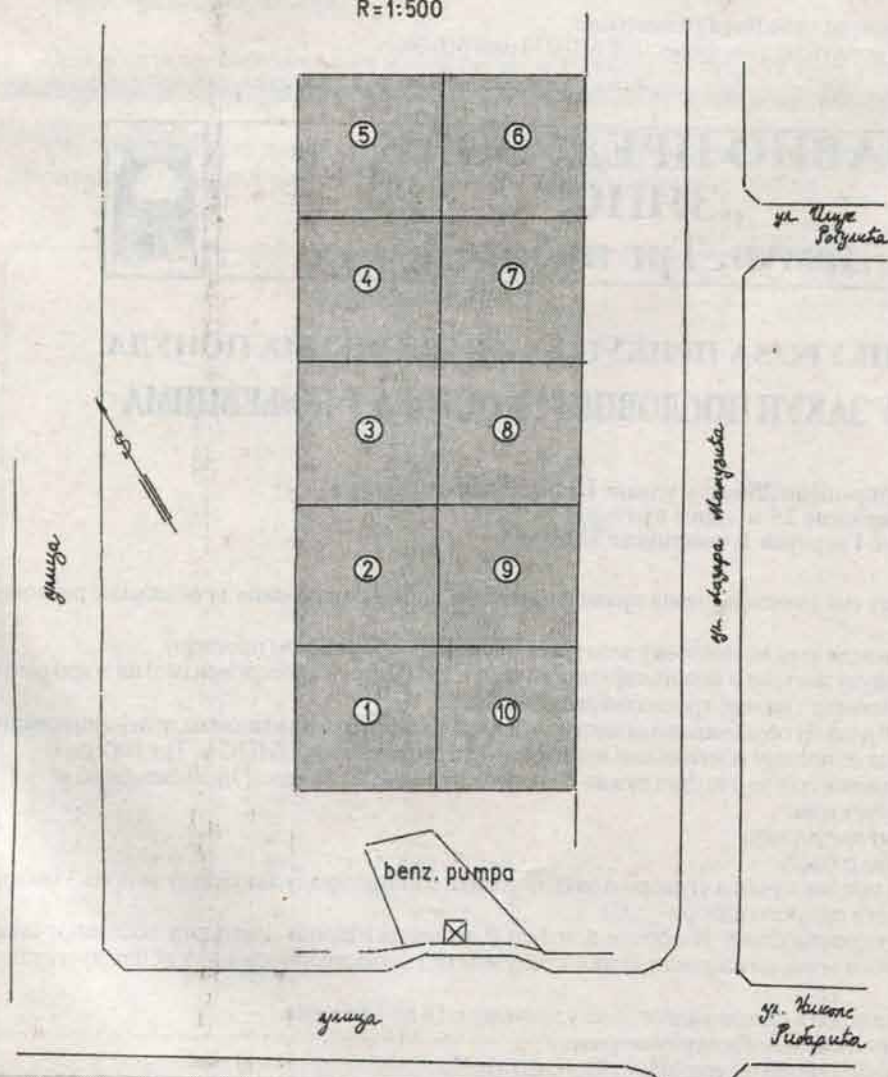

ЈАВНИ КОНКУРС

ЗА ДОДЕЛУ 10 ПЛАЦЕВА ЗА ИНДИВИДУАЛНУ СТАМБЕНУ ИЗГРАДЊУ НА ЛОКАЦИЈИ ИЗМЕЂУ НАСЕЉА НОВА ГАЛЕНИКА И ФАБРИКЕ „ГАЛЕНИКА” У ЗЕМУНУ

- Предмет конкурса је 10 парцела, површине од 554м² до 576м².
- Парцеле се налазе у Земуноу на локацији између насеља Нова Галеника и фабрике „Галеника”.
- Парцеле се додељују уз накнаду од 800 динара по 1м².
- Право учешћа на конкурс имају сва правна и физичка лица
- Пријаве на конкурс достављају се Одељењу за имовинско-правне и стамбене послове СО Земун, Трг победе 1, соба бр. 65, други спрат.
- Сваки учесник конкурса дужан је да на име трошкова оглашавања уплати износ од 800,00 динара на жиро-рачун број 40805-601-1-178255.
- Информације се могу добити на телефон 198-323, локал 36

ZEMUN
R=1:500

Легенда:

P ₁	=	554м ²
P ₂	=	560м ²
P ₃	=	565м ²
P ₄	=	570м ²
P ₅	=	576м ²
P ₆	=	576м ²
P ₇	=	571м ²
P ₈	=	565м ²
P ₉	=	560м ²
P ₁₀	=	555м ²

**ЈАВНО ПРЕДУЗЕЋЕ
„ЗИПС”
Земун, Трг победе 1**

**РАСПИСУЈЕ КОНКУРС
ЗА ПРИКУПЉАЊЕ ПИСМЕНИХ ПОНУДА ЗА
ИЗДАВАЊЕ ПИЈАЧНОГ ПЛАТОА
У ДОПУНСКО-СНАБДЕВАЧКОМ ПУНКТУ
НОВА ГАЛЕНИКА, ПОВРШИНЕ 204 м²**

Општи услови конкурса:

- Право учешћа имају сва правна и физичка лица
 - Сваки понуђач је дужан да уз понуду достави доказ о уплати износа од 500 динара на жиро рачун број 40805-601-1-178255, позив на број 669/99 „Земунске новине” на име трошкова оглашавања
 - Понуде се достављају до 31. јула 1999. године у затвореној коверти са знаком „Понуда, не отварај”
 - Понуде се достављају поштом или непосредно у просторијама „ЗИПС-а”, Земун Трг победе бр. 1
 - Почетна цена закупа на период од годину дана износи 70.000,00 динара
 - Закупац је дужан да обезбеди сам пијачне тезге и организује продају
 - Пијачни плато је затвореног типа
 - Предност при избору има понуђач који понуди највећу почетну цену
 - Изабрани понуђач је дужан да пре закључења уговора уплати целокупан понуђени износ у року од три дана од коначности одлуке о избору.
 - Непотпуне и неблаговремене понуде неће бити разматране.
- Детаљније информације могу се добити на телефоне: 011/ 610-239 или 610-369.

**ЈАВНО ПРЕДУЗЕЋЕ
„ЗИПС”
Земун, Трг победе 1**

**РАСПИСУЈЕ КОНКУРС ЗА ПРИКУПЉАЊЕ ПИСМЕНИХ ПОНУДА
ЗА ИЗДАВАЊЕ У ЗАКУП ПОСЛОВНОГ ПРОСТОРА У БОЉЕВЦИМА**

Предмет конкурса су:

1. Пословни простор површине 286 м² у улици Браће Гавраић број 1
2. Пословни простор површине 25 м² (Дом културе)
3. Простор у улици Браће Гаврајић 1, површине 32,50 м²

Општи услови конкурса:

- право учешћа на конкурс имају сва заинтересована правна и физичка лица регистрована за обављање пословне делатности
- понуђач је дужан да у понуди наведе коју ће пословну делатност обављати у пословном простору
- сваки понуђач је дужан да уз понуду достави и копију вирмана о уплати 100,00 динара (бесповратно) на жиро рачун број 40805-601-1-178255 „Земунске новине”, на име трошкова оглашавања
- понуде се достављају у року од 8 дана од објављивања огласа у затвореној коверти са знаком на полеђини коверте „ПОНУДА НЕ ОТВАРАЈ”. Понуде се предају поштом или непосредно у просторијама „ЗИПС-а, Трг победе 1
- најнижа почетна месечна закупника коју је понуђач дужан да понуди не може бити испод 16,50 динара по м²
- Предност при избору има понуђач који:
- понуди највећу почетну месечну закупнину,
- понуди најквалитетнији програм рада.
- Изабрани понуђач је дужан да пре закључења уговора о закупу уплати излицитирану закупнину за прва 3 месеца закупа у року од 3 дана по коначности одлуке о избору.
- Пословни простор се издаје у вишеом стању. Изабрани понуђач је дужан да изврши адаптацију пословног простора сопственим средствима по прибављеној сагласности Јавног предузећа без остваривања својинских или других права.
- Пословни простор се може разгледати сваког радног дана у времену од 8 до 14 часова.
- Непотпуне и неблаговремене понуде неће бити разматране.
- Све информације на телефоне: 011/316-28-89 или 316-46-21, лок. 141.

**ЈАВНО ПРЕДУЗЕЋЕ
„ЗИПС”
Земун, Трг победе 1**

РАСПИСУЈЕ КОНКУРС ЗА ПРИКУПЉАЊЕ ПИСМЕНИХ ПОНУДА

ЗА ДОДЕЛУ ЛОКАЦИЈЕ

**У ЗЕМУНУ, НА УГЛУ УЛИЦЕ МАРИЈЕ БУРСАЋ И НАСТАВКА СТУДЕНТСКЕ
УЛИЦЕ, ЗА ЗАУЗЕЋЕ ЈАВНЕ ПОВРШИНЕ РАДИ ИЗГРАДЊЕ АУТО ЦЕНТРА**

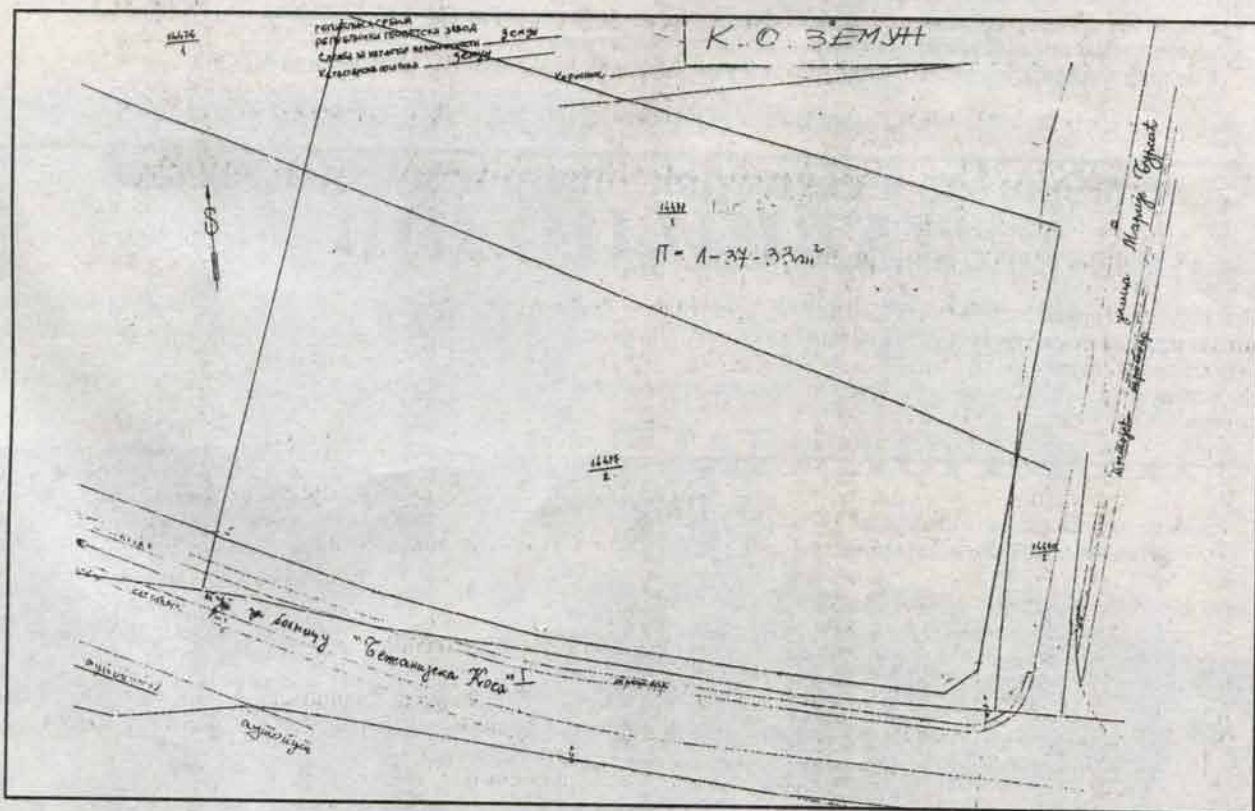
- Простор будућег ауто центра је укупне површине 1 хектар 37 ари и 33 м².
- Почетна цена за доделу локације за заузеће јавне површине је 300,00 динара по м².
- Понуде се примају у року од 7 дана од дана објављивања у овим новинама.
- Право учествовања на конкурсима имају сва правна и физичка лица.
- Понуде се достављају на адресу: Јавно предузеће Земунски информативно пословни систем, Трг победе 1, Земун.

Понуда треба да садржи:

- идејни пројекат будућег ауто центра,
- будуће активности ауто центра,
- висину понуде која не може бити нижа од утврђене цене,
- рок изградње ауто центра.

Предност имају понуђачи чији идејни пројекат и будуће активности буду имале најатрактивнији садржај и најквалитетније искориштени простор који се додељује и понуђачи који имају најнижу понуду и најкраћи рок изградње.

Учесници конкурса дужни су да на име оглашавања и учествовања у конкурсима уплате износ од 2.000,00 динара (бесповратно) у корист рачуна број 40805-601-1-178255 „Земунске новине”.

**ЈАВНО ПРЕДУЗЕЋЕ
„ЗИПС“
Земун, Трг победе 1**

РАСПИСУЈЕ КОНКУРС ЗА ПРИКУПЉАЊЕ ПИСМЕНИХ ПОНУДА

**ЗА ИЗДАВАЊЕ У ЗАКУП ПОСЛОВНОГ
ПРОСТОРА У ЗЕМУНУ У УЛИЦАМА:**

- 1. ТРГ БРАНКА РАДИЧЕВИЋА БРОЈ 18, ЛАГУМ ПОВРШИНЕ 120 м²;
3. ШИЛЕРОВА БРОЈ 7, 107 м²;**

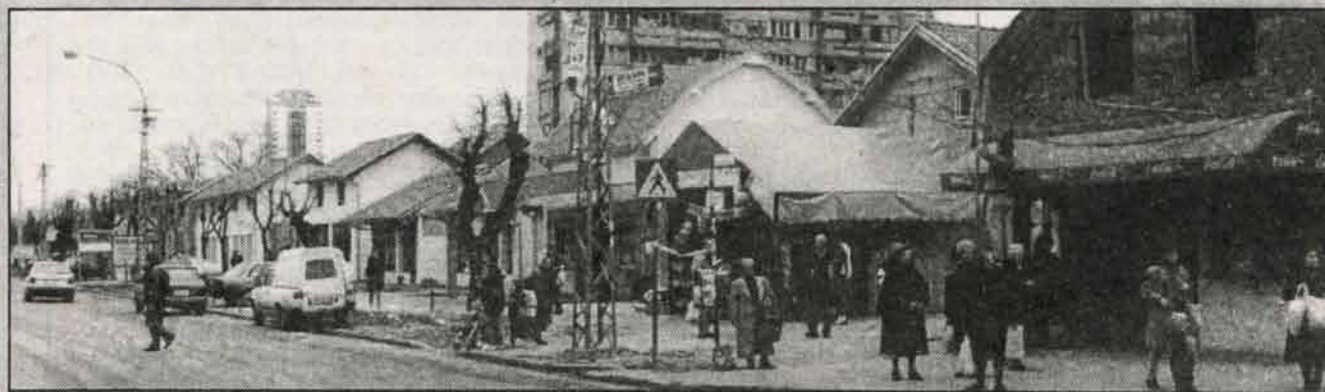
ОПШТИ УСЛОВИ КОНКУРСА:

- право учешћа на конкурсима имају сва заинтересована правна и физичка лица регистрована за обављање пословне делатности
- понуђач је дужан да у понуди наведе коју ће пословну делатност обављати у пословном простору
- сваки понуђач је дужан да уз понуду достави и копију вирмана о уплати 100,00 динара (бесповратно) на жиро-рачун број 40805-601-1-178255, позив на број 669/99 на име трошкова оглашавања
- понуде се достављају у року од 8 дана од објављивања огласа у затвореној коверти са знаком на полеђини коверте „ПОНУДА НЕ ОТВАРАЈ“. Понуде се предају поштом или непосредно у просторијама ЈП „Пословни простор - Земун“, Трг победе 1
- најнижа почетна месечна закупнина коју је понуђач дужан да понуди не може бити испод:
за Трг Бранка Радичевића и улицу Цара Душана, 35,20 дин. за Шилерову улицу 24,40 динара по м².
- Предност при избору има понуђач који:
 - понуди највећу почетну месечну закупнину,
 - понуди најквалитетнији програм рада.
- Изабрани понуђач је дужан да пре закључења уговора о закупу уплати излицитирану закупнину за прва 3 месеца закупа у року од 3 дана по коначности одлуке о избору.
- Пословни простор се издаје у виђеном стању. Изабрани понуђач је дужан да изврши адаптацију пословног простора сопственим средствима по прибављеној сагласности „ЗИПС“-а без остваривања својинских или других права.
- Пословни простор се може разгледати сваког радног дана у времену од 8 до 14 часова.
- Непотпуне и неблаговремене понуде неће бити разматране.
- Све информације у вези овог конкурса могу се добити на телефоне: 011/ 610-239 или 610-369.

**ИЗВРШНИ ОДБОР СКУПШТИНЕ ОПШТИНЕ ЗЕМУН ОБЈАВЉУЈЕ
ЈАВНИ ПОЗИВ**

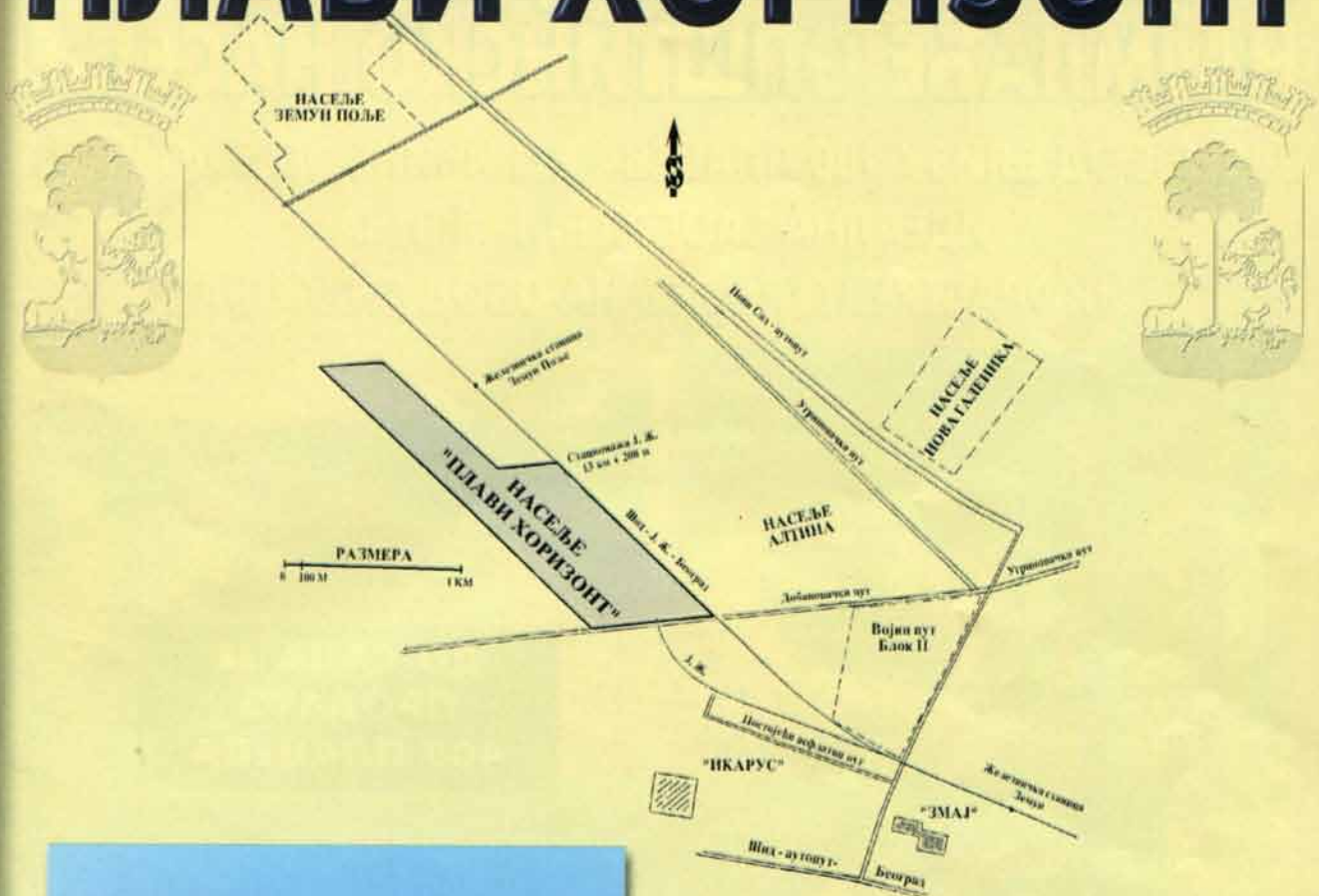
Позивају се сва правна и физичка лица која су по конкурсима или јавном позиву за легализацију добила локацију за постављање мањих монтажних објеката, а објекте још нису завршили, да у року од 30 дана од дана објављивања позива у „Великој Србији“ заврше своје објекте.

По истеку овог рока Одељење за грађевинске и комуналне послове уклањаће све незавршене објекте о трошку инвеститора.

ПЛАВИ ХОРИЗОНТ

ИЗВРШНИ ОДБОР
СКУПШТИНЕ ОПШТИНЕ ЗЕМУН
РАСПИСУЈЕ
КОНКУРС
ЗА ДОДЕЛУ ПАРЦЕЛА У НАСЕЉУ
ПЛАВИ ХОРИЗОНТ

- Парцеле се налазе у продужетку насеља Алтина, са леве стране пруге Београд-Батајница, од Добановачког пута до насеља Земун Поље.
- Право учешћа на конкурсима имају сва правна и физичка лица.
- Парцеле се додељују уз надокнаду од 300 динара/м².
- Сваки учесник конкурса дужан је да на име трошкова уплати износ од 300 динара на жиро рачун бр. 40805-601-1-178255 "Земушке новине".
- Пријаве се подносе у Одељењу за имовинско-правне и стамбене послове, соба 65, а информације на телефон: 198-323 локал 36.

ПЛАВИ ХОРИЗОНТ

**У НАЈСУНЧАНИЈЕМ ДЕЛУ ЗЕМУНА
НАЈМЛАЂЕ ОПШТИНСКО НАСЕЉЕ**

НАСЕЉЕ ОД БЛИЗУ 900 ПЛАЦЕВА ВЕЛИЧИНЕ ОД 5 ДО 8 АРИ

ИДЕАЛНА САОБРАЋАЈНА ВЕЗА

ИНФРАСТРУКТУРА ВЕЋ НА ОБОДУ НАСЕЉА

**ДО САДА ЈЕ
ПРОДАТО
408 ПЛАЦЕВА**

**ЦЕНА ПЛАЦЕВА:
300 ДИН/М²**

